BETTA LONGFORTH

Dragoste trădată

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Bolivia coborî din elicopter, sub soarele orbitor al desertului. Cât vedea cu ochii, doar nisip; nici o clădire, vreun palmier, sau orice altceva, care să depăşească nivelul solului. Se întoarse la timp ca să vadă cum pilotul îi făcea semne că se întoarce la bază.

Pantalonii subţiri i se lipiră de pulpa piciorului, când elicea elicopterului începu să se învârtească; numai în clipa aceea realiză că rămăsese singură cu nisipurile. Dar credea că va reuşi; astfel îşi va încununa cariera.

Intorcându-se spre sud, văzu o minge de nisip. El era, sau mai bine zis, numai el putea fi. Işi duse mâna streaşină la ochi, urmărind acel glob de nisip care se mărea, indicând prezenţa unui vehicul.

In timp ce urmărea apropierea vehiculului, auzi un zgomot care venea din spatele ei. Se întoarse repede şi văzu apropiindu-se un autobuz vechi, rablagit. Se întoarse

din nou spre sud. Realiză că autobuzul acela care abia se târa, va ajunge primul la ea.

Dezamăgită, apoi furioasă, realiză că nu va mai fi singură. Autobuzul opri la câţiva metri de ea si când se deschiseră uşile năvăliră cel puţin zece ziarişti, care o înconjurară. Apoi, ca la un semn, trecură de ea pornind spre Jeepul care oprise la oarecare distanţă.

Jeepul era condus de o figură cunoscută, care purta un kaffiyeh negru pe cap. In spatele lui se aflau doi bărbaţi cu Uzi.

- Preşedintele Arafat! Preşedintele Arafat! strigau cei prezenţi, fugind spre el.

Işi făcu şi ea loc printre reporteri şi cameramani, fără a-şi lua ochii de la bărbat. Când ajunse în faţă strigă:

- Domnule preşedinte Arafat, este adevărat că vă veţi întâlni cu primul ministru al Israelului?

O pereche de ochi negri o fixară de sub kaffiyeh. Omul clipi de câteva ori, apoi se ridică în picioare în Jeep, s-o vadă mai bine.

- Tu! strigă el.

- Eu? întrebă ea.

- Da, spuse preşedintele. Nu eşti Bolivia Smith, de la Miami Times?

- Da, sir.

- Vino, îi spuse Arafat, indicând spre locul pasagerului. Vino cu mine, vreau să-ţi acord un interviu în exclusivitate.

Se auziră voci nemulţumite, care o însoţiră până

ce urcă în Jeep. Apoi, preşedintele Arafat porni mai departe.

Obătaie în uşă o întrerupse din visul cu ochii deschişi şi înainte să apuce să strige „intră“, uşa se deschise şi şeful ei vârî un cap ciufulit.

- Lucrezi la ceva? o întrebă.

Bolivia făcu încercarea de a se îndrepta de spate, lucru cam greu din cauza coloanei care-i înţepenea mereu în faţa calculatorului.

- Mda, am nişte chestii de terminat, mormăi ea, în speranţa că nu-i va mai da altceva de făcut.

- Am ceva care ar putea să te intereseze.

încercă să nu se entuziasmeze. Mai avea trei zile până când trebuia să-i apară articolul pe care nu apucase să-l scrie şi nici măcar nu avea idee ce subiect să abordeze.

Henry intră şi-i puse un maldăr de scrisori pe birou. Apoi trecu prin spatele ei şi-i ridică transperantele. Lumina soarelui invadă încăperea.

- Ce sunt astea? îl întrebă.

- Reclamaţii.

- Poliţişti corupţi?

Henry scutură din cap.

- N-am avut norocul ăsta! Se pare că un grup de veterani din Vietnam şi-a aşezat corturile nu departe de Lauderdale.

- De ce nu scriu la presa locală din Fort Lauderdale?

- Cred că au mai multă încredere în Times.

Bolivia pufni.

- Bine, dacă spui că în tine au încredere... Fiecare reclamaţie menţionează numele tău.

Bolivia puse scrisorile jos şi se uită la plicuri.

- Sunt toate din aceeaşi zonă, ca şi cum nişte vecini s-ar fi adunat să spună ce-i doare.

- Citeşte-le, dacă găseşti ceva interesant mergi mai departe, dacă nu, aruncă-le.

Henry ieşi, iar Bolivia citi prima scrisoare. După ce le termină, observă unele asemănări. Toţi reclamanţii erau îngrijoraţi din cauza acelor veterani care se aşezaseră în cartierul lor, dar unul singur era mai îngrijorat că aceştia ar fi putut avea şi droguri, punând astfel în primejdie adolescenţii din cartier. Altul se întreba ce se va întâmpla cu tinerele din cartier; unul singur punea problema acestor veterani şi se întreba de ce guvernul i-a lăsat fără case.

Rubrica săptămânală de care se ocupa Bolivia se numea „What's Happening?“ „Ce se mai întâmplă?“şi era axată pe investigarea cazurilor de corupţie la nivel guvernamental. Iar dacă în vreo săptămână nu găsea nimic interesant de semnalat, se ocupa de corupţia din sistemul judiciar. Alteori, se ocupa de discriminarea minorităţilor. Nu-i plăcea să ancheteze isprăvile unor doamne din suburbii, care se plângeau ori de câte ori realitatea le invada vieţile. Iar dimineaţă urma să plece la Lauderdale.

Bolivia era permanent ocupată să-şi schimbe ceva în viaţă. Dacă începea să se simtă confortabil,

schimba imediat ceva; dacă era nostalgică, îşi schimba activităţile de bază. Dacă începea să acumuleze bunuri, scăpa la un moment de ele. Rămâneau totuşi două lucruri neschimbate în viaţa ei: meseria şi cele două prietene.

Până şi familia i se modifica destul de des; părinţii, care se despărţiseră încă din copilăria ei, păreau să se ia la întrecere, să vadă care putea avea mai mulţi parteneri. Nici nu mai ştia câţi fraţi vitregi are.

Pentru că-i plăcea sentimentul că nimic nu este veşnic, spera să primească o misiune în străinătate, aspirând să fie desemnată să lucreze permanent în lumea a treia, preferabil într-o zonă de conflict.

Bolivia locuia într-un hotel.

In acest sezon, locuia la Seventeen Palms, o clădire roz, lipsită de măreţie, de semnificaţie şi importanţă, despre care putea doar să presupună că fusese cândva în stare mai bună. Avea vedere la ocean, dar aşa aveau majoritatea hotelurilor la Miami Beach. Era înconjurat de foarte mulţi palmieri, de unde venea şi numele. Se organizau aici petreceri pentru pensionari, sau alte categorii de oameni în vârstă şi spectacole de desene animate pentru copii, în holul mare. In afara sezonului, lucrurile se mai linişteau. O dată ce plecase şi ultimul grup de vizitatori, se oprise şi aerul condiţionat. Bolivia făcuse reclamaţii în scris către administrator, ba chiar ridicase vocea la proprietarul hotelului, dar nu se

revolvase nimic nici după două luni.

Luna iulie la Miami poate fi asemănată cu viaţa într-o spălătorie în care funcţionează cel puţin zece maşini şi uscătoare, iar anul acesta se înregistraseră temperaturi record. Oamenii disperaţi se rugau să plouă, să bată vântul.

Cei care călătoresc mult, ştiu că nu trebuie să viziteze Miami în luna iulie. N-o să auzi pe nimeni spunând:

- Să mergem la Miami, să ne răcorim!

Toţi se duc în Maine, sau, dacă-şi pot permite, în Caraibe.

Cam aşa stau lucrurile, şi proprietarii hotelului, Arthur şi Julie, au intuit bine că pot face economii închizând aerul condiţionat, după plecarea ultimilor turişti. Nici nu se gândiseră la Bolivia şi încă doi turişti care nu ştiuseră că va fi cumplit de cald, mai ales fără aer condiţionat. Ori de câte ori încercase să discute cu proprietarii hotelului,
i se răspunsese invariabil că erau plecaţi în Alaska, să se răcorească. Fuseseră mai inspiraţi ca ea.

Mai avea câteva posibilităţi: se putea muta la un prieten care avea aer condiţionat, sau putea dormi la birou. Preferă să bea câteva beri seara, s-o ajute să adoarmă fără să se mai enerveze că se trezea noaptea lac de sudoare. Dimineaţa îi era mai greu. Mahmureala evolua de la uşor spre insuportabil şi începu să se gândească serios să se mute în altă parte.

In seara aceasta, urma să se întâlnească la o bere

cu cele două prietene.
***

- Te măriţi? întrebă Bolivia cu ochii mari.

- Da.

- Nu cred! exclamă Bolivia. Ţie îţi vine să crezi? o întrebă pe Sandy.

- Nu este chiar o surpriză, răspunse Sandy mai diplomată. Doar ştiam că se iubesc!

- Dar chiar trebuie să te măriţi cu el? insistă Bolivia.

- Sigur, vreau s-o fac, răspunse Anne.

- De ce nu te rezumi la a te muta cu el? nu se lăsă Bolivia.

Anne schimbă priviri cu Sandy.

- Si care ar fi diferenţa?

- Căsătoria mi se pare ceva final, zise Bolivia, deşi nu vorbea din proprie experienţă, nici din experienţa părinţilor ei.

- Mie mi se pare foarte romantic, mormăi Sandy, care, după cum arăta acum, nu avea nici urmă de romantism în uniforma de baseball, epuizată, cu machiajul întins.

- Jack nu vrea doar să locuim împreună, le mărturisi Anne. A mai încercat odată şi n-a mers. Vrea să facem lucrurile în mod legal.

Boliviei nu-i plăcea deloc ce auzea. Anne se mărita, Sandy tot încerca să cunoască bărbaţi... astfel, foarte curând, va rămâne fără prietene. Va

avea două perechi de prietene care o vor invita uneori la masă. De ce trebuia să se schimbe lucrurile acum?

- Si când te-ai gândit s-o faci? o întrebă pe Anne.

- Pe douăzeci şi unu august, răspunse Anne.

- Aşa de repede?

- Ce faci cu apartamentul? o întrebă Sandy.

- Il vând şi mă mut la Jack.

- Niciodată n-o să-l vinzi prea repede, zise Bolivia. Mai ales vara.

- Nu contează, fu răspunsul Annei. Si aşa era. Anne câştiga destul de mult ca avocat.

- In cazul ăsta, mă bucur pentru tine, mormăi Bolivia.

- Parcă-ţi plăcea Jack, îi reaminti Anne.

- Sigur că-mi place; ar exista vreun motiv pentru care să nu-mi placă?

- Nu se va schimba nimic.

- Totul se va schimba, răspunse Bolivia sec.

- Doar nu mă răpeşte, ci se însoară cu mine! Voi continua să mă văd cu prietenele.

- Te vei considera recent căsătorită, şi nu vei mai ieşi cu prietenele, o opri Bolivia.

- Nu voi fi mai îndrăgostită decât acum.

- Iar eu nu mă mărit încă, aşa că mă ai la dispoziţie, spuse Sandy.

- După cum te străduieşti să cunoşti bărbaţi, nici tu nu vei fi prea mult de acum înainte singură, observă Bolivia.

- Dacă ţi-aş spune câţi am cunoscut până acum, voi mai rămâne mult timp nemăritată, bombăni Sandy.

- Oricum, vreau să participaţi amândouă la ceremonie, le opri Anne.

- Ceremonie? repetă Bolivia.

- Da, când se căsătoresc doi oameni, evenimentul se numeşte ceremonie, o informă Anne.

- Anne, doar îţi aminteşti că nu ne plăceau astfel de ceremonii şi ne distram pe seama lor, stărui Bolivia.

- Mama vrea neapărat să fiu mireasă, preciză Anne. Jack, la fel.

Sandy şi Bolivia se priviră lung, apoi pufniră în râs.

- Si tu îl crezi?

- De ce nu?

- Pentru că bărbaţii nu suportă cununiile, îi spuse Bolivia.

- Eu, Jack şi colegii lui, abia o aşteptăm, o informă Anne.

Se lăsă tăcere.

- Bine, continuă ea, am nevoie de o rochie superbă. Mă cunoaşteţi, îmi plac rochiile.

- Asta mi se pare prima afirmaţie mai apropiată de adevăr pe care o faci, constată Sandy.

- N-ai putea să-ţi cumperi o rochie nouă, fără să te mai măriţi? propuse Bolivia.

- Chiar nu credeţi că am nevoie şi eu de un

moment de nostalgie în viaţa mea? le întrebă Anne. Nu vreau o nuntă mare; o ceremonie restrânsă cu prietenii.

- Eu n-am chef să particip la nici o cununie, le spuse Bolivia.

- La a mea vei participa, vei fi domnişoară de onoare,
o linişti Anne.

Bolivia aproape se înecă.

- Da, veţi fi un cuplu de domnişoare de onoare, sau cum vreţi să vă numiţi.

- Eu aş prefera să nu mă implic, zise Bolivia.

- Vom fi ridicole, insistă Sandy, ca Mutt şi Jeff.

- Exact, sări şi Bolivia, care era mult mai înaltă ca Sandy. Va râde toată lumea de noi.

- Veţi fi frumoase amândouă, le linişti Anne.

Bolivia tresări.

- Staţi, am o idee. O să-ţi placă, Anne. Ai putea servi hot dog şi bere.

- Voi purta o rochie de mătase roz şi perlele bunicii, iar voi rochii roz pal, din organza, cu trandafiri, aşa că hot dogul şi berea ies din discuţie .

- Roz? exclamă Bolivia. Nici moartă! Nici în pruncie nu m-au îmbrăcat în roz!

- Brunetelor le stă foarte bine în roz! pledă Anne.

- Rozul este culoarea bebeluşilor, zise şi Sandy.

- Dar atât de dulce, spuse Bolivia, încercând să dea o notă obscenă cuvântului.

- Da, trebuie să fie astfel, zise Anne. Iar voi ar

trebui să arătaţi... virginal.

Se lăsă tăcere.

***

Bolivia mai avea această discuţie în minte a doua zi pe drumul străbătut pe motocicleta ei Kawasaki, spre Fort Lauderdale. Va refuza să poarte rochie. Nici nu avea vreuna; de fapt, nu avusese nici o rochie până acum şi nu avea de gând să îmbrace vreo monstruozitate din organza, tot aşa cum nici cu tocuri înalte nu se va încălţa. Nici n-ar putea să păşească astfel cocoţată pe ele. Cât despre trandafiraşii care s-o facă să pară vreo zână din O mie şi una de nopţi....

Sandy se mai îmbrăca în rochii...

Vântul cald şi umed care-i bătea din faţă la şaptezeci de kilometri la oră, o făcea să-şi simtă faţa dogorind. Ar fi fost bine să tragă pe marginea drumului, să mai răsufle puţin, înainte de a intra în suburbiile oraşului.

I se părea o zonă liniştită; o dată ce va opri motorul, probabil nu se va auzi nici musca. Văzu în preajmă case mari, copaci înalţi, copii jucându-se pe străzi, făcându-i cu mâna, jucăriile lor înşirate pe pajişti. Părea un loc unde să te măriţi, să faci copii.

O luă la dreapta, apoi imediat văzu locul cu pricina. Oraşul se termina brusc. Pe o parte, se mai aflau case şi grădini, pe cealaltă... pădure. Se întrebă dacă locul acesta aparţinea statului. Dacă nu, de ce nu-l preluaseră întreprinzătorii să construiască alte case? Asta făcuseră încotro vedeai cu ochii.

Opri motocicleta, îşi scoase casca. Sub ea, părul îi

era ud. Işi trecu degetele prin el, apoi îşi puse aparatul de fotografiat la gât şi se îndreptă spre prima casă.

- Mama ta e acasă? îl întrebă pe puştiul care-i deschise.

- Nu este, dacă vrei să-i vinzi ceva.

Ii plăcu repede puştiul acesta isteţ; şi ea fusese la fel. Il luă deoparte, pentru ca acesta să poată vedea mai bine strada şi implicit motocicleta ei.

- Agenţii de vânzări vin pe motocicletă? îl întrebă.

- E a ta? întrebă puştiul cu ochii mari.

Ca răspuns, Bolivia ridică cascheta.

- O chem imediat pe mama, zise băiatul, încercând să închidă uşa, dar Bolivia puse piciorul s-o oprească; pentru nimic în lume nu voia să piardă aerul condiţionat.

Auzi o voce de femeie:

- Ai lăsat-o în casă? Apoi, o femeie drăguţă de vreo treizeci de ani îşi făcu apariţia.

- Pe cine căutaţi? o întrebă.

- Sunteţi Judy Bower?

- Da, spuse femeia încruntându-se.

- Sunt Bolivia Smith, de la Miami Times. Am primit scrisoarea dumneavoastră şi...

- Nu se poate! Aş vrea să-mi arătaţi un act... ceva...

- Am citit toate scrisorile dumneavoastră, doamnă.

Judy îi zâmbi.

- Vin imediat cu ceva rece de băut.

Bolivia acceptă ceaiul cu gheaţă.

- Am venit să investighez tabăra despre care ne-aţi scris.

- O, Bolivia! exclamă femeia. Iţi citesc fiecare rubrică; uneori i-o trimit şi mamei în Indiana.

- Mulţumesc, zise Bolivia.

- Ai fost şi pe la celelalte case?

- Nu, tu eşti prima; de fapt, am sperat că-mi vei arăta cum să ajung la tabără.

- Nici eu nu ştiu să intru acolo; nici pe copii nu-i las să se ducă. Dar ştiu pe unde ies acei oameni.

- Pe unde ies?

- Da, intră şi ies mereu; altfel n-am fi ştiut de prezenţa lor.

- V-au făcut vreun rău până acum?

- Nu, de fapt, aş dori să se facă ceva pentru ei.

- Vecinii tăi sunt speriaţi.

- Au fost câteva mici incidente, mai ales când unul din ei a încercat să flirteze cu o fetişcană cam libertină. Vecinii care nu aveau armă şi-au cumpărat şi s-a iscat o isterie generală. Mi-e teamă că s-ar putea complica lucrurile.

- In Miami ne confruntăm cu probleme create de cei fără locuinţe, spuse Bolivia.

- Cei de aici nu cerşesc, dar poartă acele haine de camuflaj şi asta ne creează impresia c-ar putea izbucni războiul în orice moment. Si nu este exclus să fie aşa, mai ales că toţi bărbaţii se înarmează.

- Poliţia a aflat de existenţa lor?

- Da, dar nu se implică, atâta timp cât aceşti oameni n-au comis vreo ilegalitate. Ce-ai zice de un croissant şi încă un ceai cu gheaţă? Dar o întrebare

personală pot să-ţi pun? turuia femeia.

- Ascult, zise Bolivia.

- Ne întrebam de ce ai primit acest nume... este neobişnuit pentru o persoană.

- Părinţii mei se aflau în Bolivia când m-am născut. Mai am un frate pe care-l cheamă Oslo şi o soră, Roma. Nu mai spuse că avea încă o soră vitregă numită Great Falls, nume cu care mama ei cam exagerase.

- Ce vei face când îi vei găsi? o întrebă Judy.

- Ce pot să fac eu? Să-i intervievez şi să scriu în ziar despre ei. Dacă vom face vâlvă, poate şi autorităţile se vor mişca.

Juddy încuviinţă.

- Am văzut un reportaj despre aceşti oameni, anul trecut. Se pare că aleg locuri în care se pot retrage de lume; este felul lor de a protesta.

- Bănuiesc că nu fac rău nimănui, zise Bolivia. Eu voi face tot posibilul. Voi încerca să-i lămuresc că oamenii de aici sunt îngrijoraţi de prezenţa lor şi le voi sugera să se mute mai departe, unde nu sunt atâtea familii cu copii. Bolivia se ridică. Vreau să-ţi mulţumesc pentru ospitalitate.

Juddy o conduse până la motocicletă, iar Tommy îi duse cascheta.

- Vrei să-mi arăţi pe unde ies oamenii aceia din pădure, Tommy? îl întrebă.

Puştiul nu mai aşteptă invitaţie, ca să urce pe motocicletă în spatele ei.

Capitolul 2

De cum păşi în pădurea amazoniană, zgomotele civilizaţiei se întrerupseră brusc, de parcă le-ar fi închis cineva de la distanţă şi începură să se facă simţite zgomotele specifice junglei.

Roiuri de insecte o însoţeau fără s-o atace, de parcă ar fi ştiut că se vor confrunta cu un duşman redutabil. De undeva din dreapta, croindu-şi drum prin sălbăticie, un muşuroi de furnici pornise deja la atac. Papagalii scoteau sunetele lor caracteristice, maimuţele strigau, legănându-se pe crengile copacilor, curioase să vadă cine le invadase teritoriul.

Cărarea se pierdea undeva în pădurea în care predomina verdele închis, cauzat de lipsa soarelui care nu pătrundea din cauza hăţişurilor de vegetaţie. Bolivia scoase maceta şi începu să hăcuiască acel hăţiş care părea că ameninţă s-o stranguleze.

Inainta foarte greu. Sudoarea îi curgea pe trup, lipitorile i se lipeau de glezne şi puterea îi pierea încetul cu încetul. Cu toate acestea, nimic n-o oprea să-i ia interviul lui Santa Santana, liderul rebelilor; acest interviu urma să fie încununarea carierei ei.

Un bărbat într-un veşmânt verde, murdar, apăru în calea ei, făcând-o să revină brusc la realitate.

- Ei tu, strigă Bolivia, dar acesta dispăru mediat. Aşteaptă!

La un moment dat, se întrebă chiar, dacă din cauza oboselii şi a căldurii nu avusese cumva

halucinaţii. Avu senzaţia că niciodată nu va mai găsi poteca pe care ajunsese aici, că se pierduse. Cu toate acestea, poteca părea să ducă undeva; era sigură că va ajunge la tabăra din junglă. Era convinsă că bărbatul se grăbise să-şi anunţe camarazii de apariţia ei, lucru care nu-i plăcea deloc. Reporterii de investigaţii trebuie să apară pe neaşteptate.

Incercă să-şi ţină mintea trează, amintindu-şi felul în care se desfăşura munca la ziarul care o angajase. Seful ei păruse s-o ia în serios, îi dăduse o rubrică întreagă, dar o ignora când îi cerea s-o trimită la San Salvador, Belfast sau Beirut. Iar ea intrase în jurnalistică doar pentru că-i plăcea să călătorească, iubea aventura şi primejdia. Nu că Miami n-ar fi fost destul de periculos, dar ea tânjea după război. Un război adevărat.

Iar acum, îşi pierdea vremea cu aceşti veterani din Vietnam, care se retrăseseră din societate. Mare scofală! Nici măcar o rubrică nu putea să ţină cu ce va afla de la ei.

Poate ar fi fost mai bine să intre în poliţie, ca Sandy: ea cel puţin, ştia să folosească o armă. Chiar şi Annie avea o viaţă mai palpitantă.

Ea avea reputaţia că scrie o rubrică plină de umor. Si asta, pentru că, de cele mai multe ori, nu putea lua în serios subiectele pe care le aborda.

Ar fi trebuit să se apuce de altceva. Auzise de mulţi jurnalişti care plecaseră în diferite ţări unde

vindeau informaţiile pe care le primiseră în ţara lor. Avea ceva bani la bancă, dar o sumă destul de mică. Pentru început, trebuia să-şi plătească biletul de avion. Pentru Beirut; acolo voia să ajungă.

Se imagină într-unul din acele hoteluri bombardate zilnic, unde era periculos să te şi uiţi pe fereastră. Se imagină într-un bar unde se întâlneau corespondenţii de război, schimbau reportaje, se grăbeau să trimită articolele pe fax, străduindu-se să obţină permis spre zonele cele mai periculoase. Dar un lucru era sigur; scăpa de căldura toridă de la Miami.

Tocmai se imagina oprită de miliţiile şiite, când realiză că intrase deja în tabără. Se străduí să vadă pe unde se afla şi cu cine ar fi putut să discute, dar era cam târziu. Era privită de trei bărbaţi cu mult interes. Doi stăteau picior peste picior, foarte relaxaţi şi jucau cărţi. Erau îmbrăcaţi în resturi de uniforme de război, alţii în uniformă de camuflaj, în tricouri, sau cu pieptul gol. Observă că se aflau acolo cinci corturi.

Se făcu imediat tăcere.

- Bună dimineaţa, le spuse ea zâmbindu-le. Se afla în mijlocul junglei, între bărbaţi care poate nici nu mai erau în toate minţile.

- Ce doreşti? o întrebă unul din ei.

Bolivia scoase legitimaţia de presă.

- Sunt Smith de la Times. Aş vrea să vă iau un interviu.

- Nu acordăm interviuri, zise unul din cei care jucau cărţi.

- Am crezut că vreţi să-mi spuneţi şi varianta dumneavoastră. De ce vă aflaţi aici?

In sfârşit, bărbaţii reacţionară.

- Ce variantă?

- Lumea din jur a reclamat prezenţa voastră aici. Am crezut că vreţi să vă justificaţi, înainte ca poliţia să vină să verifice.

- Nu încălcăm nici o lege, zise unul.

- Dar îi speriaţi pe vecini, zise Bolivia.

Unii pufniră în râs, alţii mormăiră vorbe de neînţeles.

- Nu deranjăm pe nimeni, spuse un altul, aruncând cărţile cu dispreţ.

- Ziarul la care lucrez a primit reclamaţii şi tocmai am discutat cu una din femeile care ne-au scris. Era îngrijorată de prezenţa voastră aici, mai ales din cauza copiilor.

- Lasă-ne în pace, cucoană!

Bolivia îşi încrucişă braţele la piept.

- Uitaţi ce este: voi scrie articolul, cu sau fără colaborarea voastră. Dacă participaţi, ar putea fi un articol constructiv, iar dacă nu, ar putea fi publicitate negativă. Depinde ce vreţi.

- Vrem să fim lăsaţi în pace. Aceste vorbe fură spuse de un tânăr care după cum arăta nu avea cum să fi luptat în Vietnam.

- Mă gândeam că aţi putea desemna pe unul din voi să vorbească, le sugeră Bolivia.

Deodată, unul din ei făcu un pas înainte, renunţând la jocul de cărţi şi strigă:

- Hei, Moose, ar fi mai bine să-l aduci pe Tooley. Zi-i că avem una vie aici.

Eu sunt „cea vie“ se întrebă Bolivia? Dar nu reacţionă în vreun fel.

Când mesagerul dispăru în pădure, Bolivia îşi scoase aparatul din suport.

- Fără fotografii! strigă cineva, atât de ameninţător încât Bolivia îl puse înapoi.

- Nici măcar tabăra şi corturile nu le-aş putea fotografia? întrebă ea.

- Fără fotografii!

Bolivia decise să aştepte. Poate că se va înţelege cu acest Tooley.

In clipa aceea, auzi un zgomot puternic şi din junglă apăru un bărbat într-un scaun cu rotile. Acesta avea o puşcă la spatele scaunului, o bâtă de baseball, pe care i-o întinse lui Red Sox. Bărbatul părea foarte masiv, încât scaunul părea foarte mic şi incomod pentru el. Purta o pereche de pantaloni îngălbeniţi. Cel mai mult impresiona părul lui. Era decolorat, probabil fusese mai închis la culoare, dar acum, în lumină, părea să concentreze toate razele soarelui, ca şi cum ar fi luat foc. Avea o mustaţă mare şi barbă. Numai nasul nu-i era acoperit de păr, dar şi acesta avea două cicatrice.

Gigantul vorbi.

- Ce naiba cauţi aici?

Bolivia se uită la el, încântată că-l putea privi de

sus.

- Asta voiam să te întreb şi eu!

- Ai încălcat nişte reguli, cucoană!

Dacă era ceva care-i displăcea teribil Boliviei, era să i se spună cucoană.

- Sunt pe o proprietate publică!

Bărbatul se apropie ameninţător de ea. Avu senzaţia la un moment dat că ar fi fost mai bine să se dea un pas înapoi, dar n-o făcu, prefăcându-se că studiază o insectă care i se aşezase pe braţ.

- Ce crezi, că aici suntem la safari? o interpelă bărbatul, amuzat.

Bolivia era îmbrăcată în costumul de corespondent străin.

- Am venit în misiune, zise ea. Lucrez la Miami Times.

Bărbatul o privi batjocoritor.

- Ar trebui să cad pe spate la această informaţie?

- Tu eşti informaţia cea mai bună.

- Cine spune asta?

- Vecinii de la nord, care sunt proprietari.

Bărbatul se întoarse spre ceilalţi.

- Aţi pierdut vremea pe acolo? se adresă uriaşul celor din jur.

- Nicidecum, Tooley, răspunse unul, ceilalţi doar clătinând din cap.

- Ce probleme au cu noi? întrebă Tooley.

- Sunt îngrijoraţi din cauza fetelor lor, zise Bolivia şi Tooley începu să râdă.

- Nu suportăm fetişcanele.

- Si din cauza drogurilor sunt la fel de îngrijoraţi.

- Poate o să ţi se pară ciudat, cucoană, dar nu ne drogăm. Ne arăţi şi nouă o legitimaţie?

Bolivia scoase acreditarea şi i-o întinse.

- Bolivia? citi el. Asta nu e nume de femeie, ci de ţară!

- Dar Tooley este nume?

- Il cheamă Jim O' Tooley, zise un altul. Aşa îi spunem noi.

- Domnule O'Tooley, te-aş putea întreba din ce trăiţi aici?

Bolivia auzi nişte murmure, dar Tooley le opri imediat.

- Se referea la hrană, proştilor. O privi lung şi-i spuse: aşteptăm să iasă câte o pisică din casele vecinilor şi s-o calce maşina ca să ne facem câte o friptură. Vrei să stai cu noi la masă? In zilele bune ne mai pică şi câte un cocher spaniel...

- Am considerat că eşti un om serios, căruia îi iau un interviu, îl opri Bolivia.

- Cine-a spus de interviu? Te înşeli, cucoană!

- Stai puţin, il opri Bolivia. Eşti cumva paraplegic?

- Da' ce-ai crezut, ripostă bărbatul, că am ales vehiculul ăsta de plăcere?

- Vrei să discutăm despre asta?

- Arăt eu de parcă aş vrea să discut?

- Uite ce este, Tooley, dacă o să cooperezi, o să-ţi redau opiniile în ziar, iar dacă n-o vei face, voi scrie că toţi turiştii care vin în partea asta pot trece pe aici ca să te vadă. Ce preferi?

- Văd că ai tupeu, cucoană! Ce-ai zice dacă n-ai mai avea ocazia să scrii articolul?

- Haide, insistă Bolivia, spune tot ce ai de spus şi o să vezi ce publicitate o să-ţi fac!

Tooley lăsă jos arma şi-i zâmbi:

- Iei masa cu noi, Bolivia?

- Cu plăcere, le răspunse, sperând că nu-i vor pune în faţă carnea vreunui animal de curte, cum spuseseră.

***

Se aşezară toţi direct pe pământ, în faţa unui foc de campanie, cu excepţia lui Tooley, care se distanţase cu ajutorul scaunului cu rotile. Bolivia se simţi privită în timp ce mânca. Nu ştia prea bine ce mănâncă; avea sentimentul că era carne de iepure, mai ales pentru că nu semăna la gust cu nimic din ce mai mâncase, iar iepure nu mâncase niciodată. Nu se împăca deloc cu acest gând, dar era oricum mai bine decât să fi mâncat pisică sau câine. Mai comandaseră ceva şi de la McDonalds, produse aduse de un bărbat pe care nu-l văzuse până atunci.

- De unde faceţi rost de bani? îl întrebă Bolivia pe Tooley.

El începu să râdă.

- Intotdeauna pui întrebări nepotrivite când eşti invitată la masă?

- Sunt reporter... răspunse Bolivia. Nu pot să nu mă întreb, asta-i tot.

- Vreţi să-i spunem de unde avem bani, băieţi? li se adresă Tooley celor din jur. In afară de faptul că furăm de la casele din jur. Iar eu din cerşit cu scaunul

cu rotile. Mi-am fixat pe piept un poster pe care am scris că sunt veteran din Vietnam şi nu primesc soldă de la guvern. Dar dacă vrei să ştii adevărul, ne mai luăm şi slujbe când rămânem fără bani; lucrări de construcţii, cules de fructe, ce ne pică.

După masă, când îşi aprinseră ţigările, Bolivia le ceru permisiunea să le pună câteva întrebări.

- De ce vă aflaţi aici? Care este motivul?

- Ne place să trăim aici, răspunse unul din ei, iar ceilalţi încuviinţară.

- De unde aţi ştiut că vă va plăcea stilul ăsta de viaţă? îi întrebă ea.

Bărbaţii schimbară priviri, apoi unul răspunse în numele tuturor:

- Aşa era şi la Nam.

- V-a plăcut cum era la Nam? întrebă Bolivia.

- Viaţa avea un scop acolo, îl auzi pe unul din ei.

- Problema este aceeaşi, interveni Tooley; nu ne-am putut reintegra în societate când ne-am întors din război. Mulţi dintre noi nu şi-au mai găsit soţiile libere, am făcut terapie în grup, dar am fost atât de traumatizaţi de război că n-am mai putut obţine slujbe.

- Dar nu păreţi prea traumatizaţi, constată Bolivia.

- Ar trebui să vezi cum reacţionăm când este lună plină, zise Tooley.

- Nu mi se pare nimic ciudat la voi, nu văd de ce n-aţi putea obţine slujbe.

- Din pură mândrie, zise Tooley.

- Poftim?

- M-ai auzit bine, din mândrie. Dacă am fi fost un grup de hipioţi şi am fi format o comunitate ca să evităm societatea, n-ar fi avut nimeni nimic împotriva noastră, dar aşa, dacă am luptat în război, suntem suspecţi. Aici, clima este cam umedă dar nu exagerat, nu plătim chirie, nu plătim utilităţi.

- Dar nu aveţi nici un fel de ambiţii? îl întrebă Bolivia. Nu putea să-i înţeleagă pe cei fără ambiţii.

- Eu nu am, zise Tooley. Voi, băieţi?

- Nu, nu avem. Dar tu, Bolivia? o întrebă unul. Să-i deranjezi pe cei care nu vor să-ţi răspundă, poate?

- Imi place să mă ocup de ştiri.

- Si noi intrăm în categoria asta?

- Nu încă, le spuse. Dar veţi intra după ce voi scrie reportajul. De obicei, scriu despre corupţie.

- Si atunci, ce cauţi aici? Ai rămas fără subiecte? Să vedem ce putem alcătui pentru tine, se oferi Tooley. Ce-ai zice de titlul ăsta? Ni s-au spălat creierele în Vietnam şi acum încercăm să ne alcătuim o comunitate în mijlocul Floridei, să ne ducem bietele vieţi până la capăt. Sau, ai putea spune că ne aflăm într-o tabără de vară pentru veterani. Poate ne trezim cu indivizi care vor să facă pe războinicii cu noi.

- Se întâmplă şi aşa ceva? întrebă Bolivia mirată.

- Sigur că da! Spuneţi-i, băieţi!

Bolivia nu le dădu voie să înceapă.

- Jocul tău preferat care este, Tooley? îl întrebă.

- Cred că n-ai vrea să afli!

- Dacă n-aş fi vrut, nu ţi-aş fi pus întrebarea!

- Vino cu mine la cortul de acolo şi-o să-ţi arăt.

- Nu, mulţumesc.

- Ai văzut filmul“Intoarcerea din Vietnam?“

- Da.

Tooley rânji.

- Stii care este cel mai mare avantaj să fii într-un scaun cu rotile?

- Dacă vrei să spui că este sexul...

Bărbaţii pufniră în râs, dar Tooley nu luă parte la veselia generală.

- Ai văzut unul din cele mai mari filme care s-a făcut vreodată şi tot ce-ţi aminteşti este legat de sex... Nu te-a impresionat tematica, semnificaţia, mesajul, ci doar faptul că un tip aflat în scaunul cu rotile nu putea...

- Nu vreau să continuăm discuţia asta, îl întrerupse Bolivia; se afla în acele situaţii în care gura ei mare o băga în bucluc.

- Vrei cafea? o întrebă unul dintre bărbaţi.

- Sigur că da. Bolivia începu să se simtă dintr-o dată foarte bine, cu toate că era o zi umedă, toridă. Vă pot face o fotografie, băieţi? îi întrebă.

- Fără fotografii, zise Tooley.

- De ce nu?

- Stiu că voi, reporterii, nu puteţi crede, dar nu toată lumea vrea să-şi vadă fotografia în ziare. Invitaţia la masă nu includea şi sesiunea foto.

- Fotografia era doar pentru mine; eu scriu o singură rubrică a ziarului, în care nu se publică fotografii.

- Uite ce e, Bolivia, dacă tot vrei să ai o amintire

cu noi, aşază-te în poala mea şi Moose o să ne facă o fotografie.

- Nu asta am vrut, zise ea.

- Atunci, las-o baltă! zise Tooley.

Bolivia nu mai reacţionă.

Ise oferi o cană cu cafea la fel de rea ca cea pe care o pregătea ea.

- Aţi vrea să scriu ceva anume despre voi? îi întrebă, fără a fi sigură în acest moment dacă urma să folosească informaţia. Nu părea un subiect prea interesant pentru o rubrică de pe prima pagină.

Tooley, care râsese până atunci, se opri brusc şi luă o mină serioasă.

- Să scrii doar că nu vrem să supărăm pe nimeni atâta timp cât pe noi nu ne deranjează nimeni. Vrem să ducem o viaţă liniştită, retrasă, ca nişte călugări.

- Călugării nu au puşti, remarcă Bolivia, care nu credea o iotă din ce spunea Tooley.

- Sunt puşti de vânătoare, nu sunt interzise de lege.

- Si ce vânaţi?

- Prepeliţe, iepuri, dar nu exagerăm. Ne-ai înţelege dacă ai fi fost în război.

Probabil, Tooley observă ceva pe figura ei pentru că o întrebă imediat:

- Ce este? Ai fost în război? De ce te uiţi aşa?

- Incă n-am fost, răspunse ea.

- Adică?

- Adică aş fi vrut să merg, dar n-am fost trimisă până acum. De fiecare dată au trimis bărbaţi.

- Băieţi, cred că avem între noi un corespondent de război frustrat, le spuse Tooley celorlalţi. Să ne jucăm puţin de-a războiul, ca s-o facem fericită?

- Tooley, asta ar însemna să ne curăţăm puştile, zise unul din ei.

- Numai zgomotul şi mi-ar da dureri de cap, adăugă un altul.

Tooley se uită la Bolivia şi ridică din umeri.

- Ei bine, cel puţin am încercat. Te invit în cortul meu de veteran de război, să mă faci fericit.

- Nu, mulţumesc, mi se pare că eşti destul de fericit şi fără contribuţia mea.

- Aş putea fi şi mai fericit.

- Toţi am putea fi mai fericiţi, zise Bolivia.

- Eşti cam dură, Bolivia.

- Oricum aş fi, este timpul să plec, mă aşteaptă un drum destul de lung.

Tooley veni cu scaunul său cu rotile mai aproape de ea.

- Găseşti drumul de întoarcere?

- Fără probleme, zise Bolivia.

- Aş putea trimite unul din băieţi cu tine.

- Dacă am ajuns singură aici, voi reuşi să şi plec. A fost o plăcere să te cunosc, Jim O'Tooley.

- La fel, Bolivia, spuse el luându-i mâna în palmele sale mari. Apoi se răsuci cu scaunul şi porni spre cortul său.

Se afla deja la oarecare distanţă când îi veni ideea de a se furişa înapoi, să facă nişte fotografii ale taberei. Nu pentru a le folosi la ziar, ci pentru ca să le arate prietenilor. Când reuşi să ajungă destul de

aproape, văzu bărbaţii adunaţi în jurul lui Tooley.
Făcu fotografiile.

Capitolul 3

Chelnerul le privi o dată, de două ori. Erau destul de ciudate, dar văzuse destule ciudăţenii, aici la Miami.

Annie, care venise direct de la serviciu, arăta ca un top model în costumul ei bej, părul blond proaspăt buclat, pălărie asortată. Se ţinea foarte bine pe tocurile înalte gen stilet, lucru pentru care Bolivia o admira din toată inima. Ea nu se simţea bine decât în pantofi fără tocuri. Era îmbrăcată ca de obicei, în pantaloni kaki, cămaşă de aceeaşi culoare şi eşarfă asortată.

Sandy era cea care atrăgea atenţia. Trebuia să poarte în permanenţă arma şi nu era prea uşor s-o ascundă sub bluza hawaiană, peste pantaloni.

- Vreau ceva foarte tare şi rece, începu Bolivia imediat ce se aşezară.

- Ce vrei să spui?

Sandy nu răspunse, o privi lung pe Anne care luă meniul şi începu să-l studieze.

Bolivia simţi că se conspira împotriva ei.

- Se petrece ceva ce eu nu ştiu?

- Mi-a plăcut rubrica ta de astăzi, zise Anne ridicând privirea, zâmbindu-i. Acest zâmbet putea să impresioneze orice bărbat, dar cu Bolivia nu-i mergea.

- Sună cam primejdios... începu Sandy... sau aşa ai vrut să pară... mă refer la bărbaţii din junglă.

- Intr-un fel erau periculoşi, răspunse Bolivia, fără s-o scape pe Anne din priviri.

- N-aş fi crezut că vei fi atât de impresionată de

un grup de veterani din Vietnam, zise Anne.

- Sunt sigură că nu m-aţi chemat aici să discutăm despre articolul meu....

- Corect; am venit aici să mâncăm.

- Nu este ziua mea ... începu Bolivia . Si nici ale voastre....aşa că nu pot să presupun decât că este vorba despre vreo căsătorie...

- Nu te uita la mine... începu Anne, nu eu am declanşat discuţia.

Sandy se foia pe scaun, nerăbdătoare.

- Ce este asta? se răsti Bolivia. Doar n-o să discutăm doar despre nunţi de acum înainte? Nu cumva ţi-ai luat şi „ The Modern Bride“, Annie? Am crezut că ne puteam distra pe seama acestui gen de femei până acum. Corectează-mă, dacă greşesc! Femei care stau în faţa şemineului, flecărind despre servicii de cafea şi chinezării.

Annie roşi.

Bolivia continuă:

- Am fost foarte bune prietene tocmai pentru că nu ne plăcea să discutăm astfel de lucruri. Acum, peste noapte, lucrurile se schimbă.

- Bolivia, nunta mea nu ne va strica prietenia, aşa că nu face un caz din asta! o somă Anne.

- De fapt, nimic nu ne va strica prietenia, adăugă Sandy.

- Stai puţin, o opri Bolivia. Parcă spuneai că Jack îşi doreşte o nuntă mare.

- La început, da; acum şi mama i s-a alăturat.

- Mama ta n-a avut o nuntă mare la vremea ei?

- Să lăsăm asta acum. V-am chemat aici ca să vă cer sfatul.

Anne scoase o fotografie pe care i-o întinse lui Sandy la
început.

Sandy luă imediat un aer dispreţuitor.

- O să arăt ca la doisprezece ani în asta, bodogăni trecând fotografia Boliviei.

- Cu siguranţă nu, zise Anne.

- Sandy arată de doisprezece ani, indiferent ce-ar îmbrăca, remarcă Bolivia. Fotografia ilustra un model blond, care purta o rochie roz, până la glezne, decoltată la spate. Nu suporta acest gen de rochie. Nici vorbă! exclamă înapoindu-i fotografia lui Sandy.

- O să arăt ca o florăreasă, constată aceasta. Pot să-mi pun o fundă în păr să arăt ca Alice în Ţara Minunilor.

Anne le privi exasperată, apoi rupse fotografia în bucăţi.

- Ei bine, vreţi să-mi spuneţi voi cum ar trebui să arate o domnişoară de onoare?

- Ce fel de pantofi vom purta? întrebă Bolivia.

- Vrei să spui că vom avea de ales între pantofi de jogging şi cizme de munte?

- Eu nu pot purta tocuri, zise Bolivia.

- Iar eu nu pot merge fără tocuri, spuse Sandy. Si nici mânecile acelea scurte nu-mi plac!

- Diadema cu flori va arăta penibil pe părul meu

tuns perie, obiectă Bolivia.

- Bine, fetelor, le spuse Anne, o să încerc şi alte variante. Dar acum, cred că-mi trebuie ceva tare de băut.

- Este cel în căruciorul cu rotile, zise Bolivia, arătându-l pe Tooley.

Anne se aplecă să vadă mai bine fotografia.

- Nu arată rău.

- Are un aer periculos, constată şi Sandy. Arată ca abia ieşit din închisoare.

- Ai un motiv anume să ni-l arăţi? L-am văzut deja în articolul din ziar.

- Fotografia din ziar era cam estompată, zise Bolivia uitându-se la figura lui zâmbitoare.

- Ai observat? remarcă Sandy. Îi zâmbea acestui tip!

- Am văzut. Nu este ea, cea de obicei, se întâmplă ceva.

- Nu lui îi zâmbeam, ci amintirii conversaţiei cu el. Este un tip simpatic.

- E paraplegic? întrebă Anne.

- Nu ştiu, presupun că da.

- Poate are picioarele amputate.

- Oricum, este un ciudat, dacă trăieşte în mijlocul junglei.

- Sau puţin scrântit, adăugă Sandy.

- Bine, să-l lăsăm, le spuse Bolivia, nervoasă.

- Iar acum se va bosumfla, constată Sandy.

- Nu se comportă ca de obicei, zise şi Anne.

- Eu cred că-i cam place tipul, zise Sandy.

- Nu se poate! exclamă Anne. Bolivia este interesată de orice este competitiv!

- Adevărat, întări Sandy.

- Aveţi de ales între a vă închide gurile sau a continua să mă bateţi la cap până când voi pleca.

- Tu? întrebă Anne. Tu, reportera cu gura cea mai mare din Miami, te dai bătută?

- Dacă continui tot aşa... o ameninţă Bolivia.

- Eu încep să înţeleg, zise Sandy, de parcă ar fi elucidat o crimă.

- Eu nu, recunoscu Anne.

- Ascultă, zise Sandy. Bolivia este interesată de el pentru că este singur.

- Parcă spunea că arată ca un criminal!

- Dar ca bărbat nu prezintă pericol!

- Este clar că n-ai văzut „Intoarcerea acasă“ adăugă Anne.

- L-am văzut, obiectă Sandy. L-am văzut împreună, dacă-ţi aminteşti. Nu spun că este singur din punct de vedere sexual. Mă referеam la faptul că a ieşit din societate.

- Eu m-am săturat de pălăvrăgelile voastre, zise Bolivia ridicându-se.

- Si desertul? sări Anne.

- Nu mai am chef să-mi aud cele mai bune prietene trăncănind aiurea.

- E un tip sexy măcar?

Bolivia se relaxă.

- Foarte.

- Asta înseamnă că a opus rezistenţă. Boliviei nu-i plac bărbaţii care-i cad în plasă imediat.

- Nu este adevărat! se apără Bolivia aşezându-se la loc.

- Sentimentele au fost reciproce? întrebă Anne, deloc lămurită.

- Sigur că da! exclamă Bolivia furioasă.

- Bolivia are o concepţie specială despre dragoste.

- Imi place să înfrunt un bărbat, zise Bolivia. Iţi trebuie o anume energie pentru asta.

- Mai ales dacă ajungeţi în pat, completă Sandy.

- Aţi făcut-o? interveni şi Anne.

- Aţi înnebunit? N-am fost singuri!

- O să-l mai vezi?

- Mă tem că nu, spuse Bolivia.

- De ce nu? Ce te opreşte să-l mai vizitezi?

- N-am de gând să alerg după bărbaţi. Oricum, tipul ăsta nu mă interesează.

- Foarte bine, o admonestă Sandy. Vine la întâlnire cu noi cu fotografia lui în buzunar şi nu este interesată de el.

- Am adus-o, crezând că n-aţi citit ziarul.

- Ne-ai fi omorât dacă nu-ţi citeam articolul, bombăni Anne.

- Dacă o să primesc o misiune în străinătate, probabil o să cunosc mulţi ca el.

- Este imposibil, o opri Sandy. Nu-şi poate pune scaunul cu rotile pe motocicleta ta.

- Ei bine, pe motocicletă nu-l pot aşeza, le opri Bolivia. Nu l-am văzut în picioare, dar este foarte înalt.

In timpul desertului, începură să discute în contradictoriu ca de obicei, asupra filmului pe care-l vor vedea. Sandy prefera filmele romanţioase, pe care Bolivia le ura. Prefera filme în care jucau doar bărbaţi. Anne îndrăgea filmele de ficţiune, mai ales pe cele cu efecte speciale. Toate trei erau înnebunite după filmele poliţiste, dar nu rula nici unul la ora aceea. In cele din urmă, făcură un compromis asupra unui film cu suspans, dar Bolivia era sigură că avea şi ceva romanţios în el. Se dovedi că avusese dreptate, aşa că aţipi puţin în timpul celui de al doilea sărut. Când se trezi şi fetele îi spuseră că acest al doilea sărut evoluase rapid în crimă, regretă că se lăsase furată de somn.

- Ce fac bărbaţii voştri în acest weekend? le întrebă Bolivia când ieşiră din sala de film.

- Eu şi Jack... începu Anne.

- Nici nu vreau să aud! o opri Bolivia; probabil vă duceţi să căutaţi argintărie, sau alte prostii de-astea.

- Opreşte-te Bolivia! zise Anne. Voiam să spun, dacă m-ai fi lăsat, că mergem la Keys, aşa că poţi merge cu noi.

- Mulţumesc de invitaţie, dar cred c-o voi rata de data asta, spuse Bolivia. N-avea chef să-şi petreacă

weekendul cu un cuplu de îndrăgostiţi. De fapt, şi ei meritau să fie lăsaţi singuri.

- Si tu? o întrebă pe Sandy.

- Lucrez în acest weekend.

- Ce grozav!

- Nu este chiar aşa grozav, pentru că nu voi avea aer condiţionat.

- Sună ca şi cum ai fi în apartamentul meu! exclamă Bolivia.

Ea nu făcu nimic altceva decât să se scalde în apele oceanului şi să mănânce îngheţată. Singurul lucru bun pe care-l făcu fu cumpărarea unui hamac pe care şi-l întinse pe terasă. Vizita în tabără îi dăduse această ideee. După ce-şi aplică un spray care să ţină ţânţarii la distanţă, dormi pe terasă în cele două nopţi.

Era o noapte obişnuită la Beirut. In afara hotelului, sirienii şi creştinii acopereau partea lor de oraş: în interior, jurnaliştii se adunaseră la bar. Băutura curgea în valuri şi tocmai se depănau povestiri de război, când îşi făcu Bolivia intrarea.

Arăta foarte bine; înaltă, bronzată, cu ochelari mari de aviator. Era în mare vogă să porţi ochelari de aviator atât ziua cât şi noaptea. Auzise că în cercul de reporteri porecla ei era „şarpele“. Numele venea de la faptul că se putea strecura neobservată în situaţii dificile, întorcându-se cu subiecte de mare interes. Ii plăcu porecla şi se gândi cum putea s-o menţioneze într-un viitor articol.

Se făcu linişte la apariţia ei în bar şi se auzi rostindu-se cuvântul „şarpele“. Când colegii se ridicară să-i facă loc, se duse spre partea unde se concentraseră reporterii europeni.

- Gin cu sifon, Khalid, îi spuse chelnerului.

Ferguson, şeful de la Tribune, o prinse după umeri.

- Smith, se zvoneşte că o să vii cu ceva trăznet.

- Se poate, replică Bolivia dând ginul peste cap.

- Am auzit că se va lăsa cu prizonieri.

Bolivia făcu un gest aproape imperceptibil din cap, dar imediat fu înconjurată. Veniră toţi lângă ea să-i pună întrebări, dar era decisă să nu lase să-i scape nici o informaţie. Acest reportaj pe care urma să-l facă, trebuia să fie marea lovitură a carierei ei.

Deodată, se auzi zgomotul unei explozii, de undeva din spatele ei. Aşteptă o secundă până să se întoarcă. Holul hotelului fusese ţinta şi văzu că unii dintre colegii ei se aruncaseră la podea. Alţii se repeziră spre ieşire. In trecere, unul din ei o prinse de braţ.

- Unde este bine să ne adăpostim? o întrebă acesta. Nu mai putem sta aici!

După câteva minute, mai mulţi reporteri se îngrămădiseră în balconul camerei ei, urmărind cum cădeau bombele. Era ca şi cum ar fi urmărit jocurile de artificii de 4 iulie, la Miami Beach. Le mai lipsea oceanul.

Soneria telefonului o readuse la realitate, adică în biroul ei.

- Eşti Bolivia Smith? auzi o voce de femeie.

- Da, eu sunt.

- Vreau să-ţi vorbesc în legătură cu articolul de vinerea trecută.

Bolvia avu sentimentul că era una din femeile din Fort Lauderdale, nemulţumită de ce scrisese ea.

- Despre ce este vorba?

- Despre imaginea din articol. Te rog să nu mă consideri nebună... începu femeia, apoi se opri nesigură.

- Nu-ţi face probleme, nici eu nu mă simt prea bine în dimineaţa asta, îi spuse Bolivia.

- De fapt, unul din bărbaţii din fotografie este soţul meu.

- Cel cu părul roşu?

- Fotografia este alb-negru.

- Mda, ai dreptate, zise Bolvia. Cel din scaunul cu rotile?

- Nu, cel aflat în stânga lui. Cel mai chipeş, cu părul negru.

- Stai puţin, să scot fotografia, să văd, zise Bolivia deschizând sertarul. Ce însemna chipeş pentru femeia asta? Nu exista un alt bărbat mai chipeş şi mai sexy decât Tooley în tabără. Dar, mă rog, totul ţine de gusturi...

- Da, îl văd, zise ea după o vreme.

- Il cheamă Eldon, zise femeia. Eldon Waring. Eu sunt Jenny Waring.

- Nu mi-a fost prezentat, zise Bolivia. Am luat masa cu ei, dar nu s-au făcut prezentările.

- Soţul meu a fost dat dispărut, zise Jenny Waring, cu câteva luni în urmă. N-a luat nimic de acasă. A spus doar că se duce să cumpere ceva de băut şi a dispărut.

- Imi pare rău, zise Bolivia. Cred că toţi au aceeaşi problemă, nu se pot readapta la viaţa civilă.

- Nu m-ai înţeles, o opri Jenny. Spuneai în articol că sunt cu toţii veterani din Vietnam...

- Aşa este, zise Bolivia.

- Eldon n-a fost niciodată în Vietnam, niciodată în armată.

- Poate este un caz de identitate furată, sugeră Bolivia.

- Nu se poate, este soţul meu, ripostă femeia.

- Dar fotografia nu este prea clară.

Jenny începu să plângă.

- Imi pare rău, spuse Bolivia.

- Cum te-ai simţi dacă ţi-ar dispărea soţul de acasă apoi i-ai vedea fotografia în ziar?

- Ce pot să-ţi spun? Eu asta ştiu, că sunt veterani din Vietnam!

- Eldon are doar treizeci de ani, nici nu avea vârsta necesară să fi luptat în Vietnam! Ascultă, Bolivia, aş putea veni acum la tine să mărim fotografia? Să fiu sigură că este soţul meu?

- Dar sunt foarte ocupată acum...

- Te rog! O văd, apoi plec imediat. M-aş simţi mai liniştită dacă aş şti că este el.

- Bine, zise Bolivia, vino încoace.

Jenny era o blondă extrem de drăguţă, genul de femeie irezistibilă pentru majoritatea bărbaţilor. Dar de ce o părăsise soţul?Bolivia îi întinse fotografia care-l arăta pe bărbatul din stânga lui Tooley.

- Da, el este, zise Jenny cu lacrimi în ochi.

- Eşti sigură? o întrebă Bolivia.

- Tu nu ţi-ai recunoaşte soţul dacă l-ai vedea într-o fotografie?

- Nu am soţ.

- Dar ai un şef.

- Da, am.

- Pe el l-ai recunoaşte?

- Da, l-aş recunoaşte, fu Bolivia de acord.

Jenny deschise poşeta şi scoase fotografia de la nunta lor. Desigur, pe Bolivia fotografia o deprimă imediat, pentru că era cu domnişoare de onoare îmbrăcate desigur, în roz.

Il recunoscu şi ea imediat pe Eldon. Da, era prea tânăr ca să fi luptat în Vietnam.

- Mi-l amintesc, zise ea.

Jenny oftă.

- Slavă Domnului că în sfârşit mă crede cineva!

- Mi se pare ciudat că s-a retras în mijlocul unei găşti de veterani, gândi Bolivia cu voce tare.

- Totul este foarte ciudat, întări şi Jenny. Aş fi înţeles dacă pleca de acasă după vreo ceartă, dar

între noi totul mergea foarte bine. Abia ne mutasem aici. Ce rost avea să mă ia de lângă familia mea, dacă plănuia să mă părăsească?

- Se întâmplă tot felul de lucruri ciudate.

- Probabil, zise Jenny, dar ştii, Eldon nu este un tip cu prea multă imaginaţie. Este un bărbat obişnuit. Arată bine, de aceea mi-a plăcut.

- Stii ceva? zise Bolivia. N-ar fi mai bine să-ţi spun cum să ajungi la el? Se pare că trebuie să discutaţi!

- Nici vorbă! exclamă Jenny, n-am de gând să alerg după el. Dacă vrea să discutăm, să vină acasă. Deocamdată, mă bucur că e bine. M-am temut c-a avut vreun accident.

- Eşti sigură că nu vrei să mergi acolo, în junglă? Nu te-aş lăsa singură!

Jenny scutură din cap.

- N-am alergat în viaţa mea după un bărbat, n-o s-o fac acum!

Bolivia se întrebă dacă întoarcerea ei în tabără ar însemna că aleargă după Tolley; spre deosebire de Jenny, ei nu-i displăcea ideea de a alerga după un bărbat, câteodată.

Dădu buzna în biroul şefului ei, dar acesta vorbea la telefon. Il aşteptă să termine.

- Ce este? o întrebă Henry.

- Articolul de săptămâna trecută...

- A fost unul dintre cele mai bune pe care le-ai scris...

- Mie mi s-a părut cam plictisitor...

- Nu trebuie să spui mereu lucruri interesante, zise Henry. De fapt, a fost un articol informativ...

Bolivia făcu o grimasă. Articolele informative nu prea erau genul ei. Prefera articolele trăsnet pentru care era deja cunoscută.

- Mă întrebam dacă te-ar interesa şi urmarea...

- Ce ai în minte?

Bolivia îi spuse despre Jenny.

- Ar fi o idee... un soţ dispărut, apoi identificat prin acest articol...

- Este o posibilitate, zise Henry, dar nu se înscrie în categoria articolelor tale.

- Nu.

- Cu toate astea, nu-mi displace.

- Mă gândeam, de fapt, continuă Bolivia, să mă duc înapoi în tabără, să discut cu el. Să obţin şi varianta lui. Vreau să aflu motivul pentru care un bărbat, care nu este veteran, pierde vremea cu indivizii de acolo.

- Foarte bine! Studiază cazul în continuare. Stii ceva, Bolivia? Te văd evoluând altfel ca reporter.

- Du-te naibii, Henry! Dacă-ţi închipui că voi ajunge vreun reporter domesticit, te înşeli! Vreau Beirutul, Henry. Si dacă nu Beirutul, măcar Managua!

Henry oftă.

- Bolivia, Bolivia, când o să...

Dar ea ieşise din birou.

Capitolul 4

Barca despica apele râului; totul părea perfect. Aerul era îmbietor, malurile erau sălbatice , nici un peşte nu sărea la suprafaţa apei, nici măcar broaştele nu-şi începuseră concertele nocturne.

Amazonul nu mai era acea apă mocirloasă, ci avea luciri metalice, ciudate.

Deodată , se petrecu ceva care întrerupse liniştea locului. Ghidul indian al Boliviei arătă spre apă unde, în profunzime, se vedea o masă de peştişori argintii. Părea un nor de peşti chiar la suprafaţa apei. Ghidul aruncă carcasa unui pui pe care-l mâncaseră şi într-o clipă aceasta dispăru.

- Piranha, spuse omul, îngrijorat.

Bolivia parcă motocicleta, observă o mişcare scurtă în spatele perdelelor caselor, dar nu reacţiona şi-şi văzu de drum. Poate că nu se afla în jungla adevărată, dar era emoţionată de ceea ce vedea. Era complet ruptă de civilizaţie. Cu toate astea, nu putea să nu-şi imagineze ochii care o pândeau după copaci. Deodată, cineva îi apăru brusc în cale.

- Ce cauţi pe aici?

- Sunt Bolivia Smith de la Times, începu ea.

- Nu te-am întrebat de unde eşti, ci ce cauţi aici, răspunse omul.

- Si eu aş putea să-ţi pun aceeaşi întrebare, încercă ea să glumească.

Omul nu păru amuzat.

- Am venit să-l văd pe Tooley.

- Pentru ce să-l vezi?

- Nu este problema ta.

Tipul ridică puşca, slobozind un glonte în sus.

- Eşti nebun? Vrei să aduci poliţia aici?

- Vino după mine, îi porunci.

- Cunosc drumul.

- Ţi-am spus să vii după mine!

Când ajunseră la luminiş, îl văzu pe Tooley, care venea cu scaunul în întâmpinarea ei. Era cu pieptul gol; părul roşcat îi acoperea şi braţele.

- Salut, Bolivia! zise el. Ce te aduce înapoi?

- Mă întrebam dacă ai citit articolul pe care l-am scris despre voi.

- Si fotografia când ai făcut-o? Parcă am fost foarte explicit când ţi-am cerut să nu faci poze! Noi te-am primit bine aici, iar tu ai profitat de ocazie.

- Uite ce este, Tooley, sunt reporter...

- De asta vă urăşte lumea!

- Corespondenţii de război nu intră în acestă categorie, ripostă ea. Bine, Tooley, observ că nu eşti bucuros să mă vezi. Pot să mai arunc o privire pe aici?

- Nu. După ce ne-ai făcut fotografii....

- De fapt, tocmai din cauza lor mă aflu aici.

- Cum aşa?

Ceilalţi se adunară în spatele lui Tooley.

- M-a sunat o femeie, după ce a văzut fotografia din ziar. Si-a recunoscut în ea soţul dispărut de acasă. Era îngrijorată.

- Si ce legătură am eu cu asta?

- Omul era în fotografie cu tine.

- Uite ce este, Bolivia, nu suntem de acord cu prezenţa ta aici, o opri Tooley.

Ultima dată, o invitase în cortul lui, iar acum o invita să plece. Nu-l mai înţelegea.

- N-am venit să stau, începu ea, ci să discut cu Eldon, bărbatul acelei femei.

- N-am auzit de el.

- Dar a fost aici pentru că l-am fotografiat.

Tooley se întoarse spre ceilalţi.

- Il cunoaşte vreunul din voi?

Nici un răspuns.

- Ai văzut că nu. Te-ai convins?

- Nu m-am convins, insistă Bolivia scoţând fotografia bărbatului din buzunar.

- De asta nu suport eu reporterii! exclamă Tooley. Işi vâră nasul unde nu trebuie! Când ai făcut fotografia?

- Imediat ce am plecat de aici.

- Cum? Te-ai furişat înapoi?

- Exact.

- Trebuia să te trimit sub escortă!

- Oricum, nu intenţionam să public fotografia în ziar.

- Dar ai făcut-o! Arată-mi fotografia! Care este?

- Cel de aici.

- Dar ăsta este Buddy! A plecat de aici!

- Nu te cred! Voiam să discut cu el, să-i spun cât

de îngrijorată este soţia lui!

- Dar ce, eşti consilier matrimonial?

- Am crezut doar că voi scoate un articol bun din asta, sinceră să fiu.

- Acum te cred. Si te rog să pleci. Omul se întoarse şi porni înapoi spre luminiş.

Bolivia alergă după el.

- Tooley, voiam să...

Indivizii îndreptară puştile spre ea.

- Femeia a spus că soţul ei n-a luptat niciodată în Vietnam; nici măcar n-a lucrat în armată.

- Nu cerem dovezi aici. Buddy a venit acum câteva săptămâni şi apoi a plecat aşa cum a venit. Iar acum,
pleacă. Tipii cu puştile îndreptate spre ea ameninţător o făcură să se întoarcă, s-o ia la goană pe cărarea pe care venise.

***

Când ajunse la birou, îi spuse lui Henry:

- Cred că am găsit un subiect interesant pentru un reportaj. Incepu să-i redea fragmente din discuţia cu femeia şi cu Tooley.

- Las-o baltă, Bolivia, găseşte ceva mai serios! îi spuse Henry.

- Ce poate fi mai serios decât faptul că un bărbat dispare de acasă, se duce într-o tabără de veterani din Vietnam, el care n-a fost în acel război? Iar guvernul, poliţia, nu reacţionează! Si totul se leagă de tipii de la Fort Lauderdale!

- Uneori eşti atât de naivă, Bolivia! Tabăra aia ar putea fi o tabără de antrenament pentru orice altceva, nu pentru veteranii din Vietnam! Ar putea fi a cubanezilor care militează pentru cine ştie ce!

- N-am văzut nici cubanezi, nici nicaraguani acolo! Mi-a rămas în minte doar un uriaş cu părul roşcat, foarte neprietenos...

- Poate o fi vreun alt reporter!

Bolivia ieşi din biroul acestui bărbat atât de lipsit de imaginaţie care-i era şef şi porni din nou spre tabăra din junglă.

De cum ajunse în luminiş, observă că peisajul se schimbase. In locul taberei era acum o cascadă. In locul corturilor văzu o casă din bambus. In locul grupului de bărbaţi îl văzu doar pe el, pe Tooley.

El îi veni în întâmpinare cu lumini în priviri.

- Am ştiut că te vei întoarce, Bolivia.

- A trebuit s-o fac, admise ea, simţind cum sângele îi circulă mai repede.

- Dacă n-ai fi făcut-o, aş fi venit eu după tine.

- Ce s-a întâmplat, Tooley? Totul este schimbat.

- Am creat acest cadru pentru noi, zise el. Este Grădina Edenului.

Tooley o prinse de mână şi o duse mai aproape de cascadă. Imediat, ea se dezbrăcă. După ce scoase şi ultima piesă de îmbrăcăminte, Tooley întinse mâinile spre ea şi începu s-o mângâie.

Când simţi că nu mai rezistă, Bolivia făcu un pas

înainte, aruncându-se în apa casacadei care-i ajungea până la mijloc. Tooley o urmă. Dacă până atunci se mişcase doar cu scaunul cu rotile, acum o făcea liber. O tenta, dar nu se apropia de ea. Ar fi vrut să-i simtă pielea udă lipită de a ei. Incepu să se învârtească în cercuri mici urmându-l, până când ameţi foarte tare. Când era că cadă, Tooley o prinse în braţele sale puternice şi făcu dragoste cu ea. In timp ce păsările junglei cântau, maimuţele ţipau, ea experimenta cea mai profundă....

- Ei, Smith, te joci cu noi sau ce faci?

Bolivia reveni imediat la realitate. Se afla cu prietenele sale, Anne şi Sandy.

Anne nu mai răbda şi-i spuse:

- Ce este cu tine, Bolivia? Ce te supără?

- O mulţime de lucruri.

- Planurile mele de cununie te-au făcut atât de nefericită?

- Nu, tot ce mi se întâmplă în ultimul timp mă face aşa.

- Bolivia, eu cred că eşti îndrăgostită.

- Iar tu ţi-ai pierdut minţile! Nici vorbă de dragoste! Sunt doar un reporter care are un subiect foarte interesant, dar pe care nimeni nu vrea să-l ajute.

Cele două prietene o priviră îngrijorate.

***

Dimineaţa, Bolivia se trezi cu intenţia de a se

duce la Overtown. După ce-şi duse hamacul în casă şi făcu duş, mâncă ceva în grabă şi se trezi că în loc s-o ia spre Overtown, porneşte spre Fort Lauderdale.

Acţionezi ca o nebună, îşi spuse, dar subconştientul îi era deja hotărât în acea direcţie, încât nu mai putea porni în altă parte. Nu va găsi pe nimeni acolo, sau Tooley nu va fi încântat s-o vadă. Cu toate acestea, poate va avea norocul să obţină un reportaj bun.

Poate şi Anne va renunţa la căsătorie şi atunci lucrurile vor merge spre bine pentru ea.

Incepu să-şi facă tot felul de planuri despre ce îi va spune lui Tooley, de cum îl va vedea. Pătrunse în junglă pe aceeaşi cărare. Mergea încet, dar cu paşi hotărâţi: încet, pentru că nu ştia încă ce să-i spună lui Tooley; hotărâtă, pentru că dacă se oprea o singură secundă, se întorcea imediat din drum. Se gândise să-i spună că vrea să scrie un reportaj la care să participe şi unii din cei de acolo, dar nu mergea, Tooley nu era uşor de păcălit. Stia că reportajul ei va ajunge într-un ziar citit de prea multă lume şi ei tocmai asta căutau să evite. Se gândi apoi să-i spună că şi soţia lui Buddy dispăruse, dar nici asta nu era o idee bună. Tooley i-ar spune să se ducă la poliţie şi gata. Putea să-i spună şi ceva în genul „Tooley, suspectez că aici se petrece ceva ciudat şi cred că este implicat şi guvernul“, dar probabil că Tooley reprezenta guvernul aşa că...

Se gândi la o abordare onestă, dar tocmai atunci

realiză că drumul ei durase dublu faţă de cel obişnuit. In faţă cărarea continua, la stânga junglă, la dreapta junglă... Se uită la ceas şi văzu că mersese cu douăzeci de minute mai mult. Ceva nu era ca de obicei. Unde dispăruse luminişul? Se gândi să se întoarcă, dar renunţă imediat la idee; nici nu reporter nu se întorcea din drum. Copacii ăştia nu aveau cum să dureze la nesfârşit. Nu trebuia să intre în panică, doar îşi dorea o misiune la Beirut, nu? Dar oare Tooley merita efortul ei? Nu putea fi îndrăgostită de el, aşa cum considera Annie. De fapt, cum să se îndrăgostească de un bărbat care o minţise în toate privinţele? Si chiar dacă o plăcea şi el, ce fel de viitor îi aştepta? Tooley fugise de societate, iar ea nu avea cum să
i se alăture. Poate lăsase în urmă o soţie şi cine ştie câţi copii, iar ea nu se complicase niciodată cu bărbaţi însuraţi. O altă problemă o constituia faptul că Tooley era imobilizat într-un scaun cu rotile. Văzuse şi ea ca toată lumea celebrul film „Intoarcerea acasă“, dar nu fusese unul din preferatele ei. Tooley putea fi trimis aici de guvern. Sau poate că era doar nebun. Nu părea să fie, dar retragerea în junglă nu prea suna a bine.
Se uită încă o dată la ceas. Un roi de ţânţari începu s-o atace cu insistenţă. Incercă să-şi amintească ultima oară când fusese raportat un caz de malarie în Florida, dar renunţă imediat, pentru că auzi împuşcături. Se aruncă la pământ, din instinct.

Deodată, cărarea o lua spre dreapta unde se vedea un luminiş; unul foarte mare, de data asta. Erau acolo sute de bărbaţi, îmbrăcaţi de război. Deodată, mâini puternice o imobilizară; şi o traseră spre luminiş. Nu-i recunoscu pe cei ce o făcuseră prizonieră. Purtau căşti şi-şi pictaseră feţele, cu toate acestea nu credea să-i mai fi văzut vreodată. Cei care o făcuseră prizonieră o escortau spre capătul opus al luminişului, unde se afla un bărbat masiv care urmărea mişcările tuturor; dar şi el purta caschetă şi haine de camuflaj. Era Tooley. Tooley stătea în picioare! Iar lângă el se afla bărbatul pe care Jenny Warring îl dăduse dispărut. Cei doi care o escortau îi răsuciră mâinile la spate.

- Ce naiba vreţi să faceţi cu mine? strigă ea.

- Legaţi-o, ordonă Tooley.

- Să mă lege? Ai înnebunit? Doar sunt reporter! strigă Bolivia, încercând să-l lovească la picioare, neputând s-o facă din păcate.

- De ce ai venit aici?

- Cei de la ziar ştiu că mă aflu aici, la fel şi poliţia.

- Nu mai încerca să ne ameninţi, pentru că nu vei mai pleca de aici.

Ea încercă un zâmbet.

- Ascultă, Tooley, n-am putea face un compromis? Lasă-mă să plec, iar eu uit c-am fost vreodată pe aici.

- Imi ceri să am încredere într-un reporter? Nici

vorbă! Iar de data asta ai văzut prea mult!

Bolivia se simţi frustrată.

- De ce nu mă împuşti?

- Nu este cazul să dramatizezi. Vei sta mai mult aici la noi, în vizită!

- O singură întrebare aş mai avea, zise Bolivia; mi-am pierdut minţile, sau luminişul acela de la mijlocul cărăruii nu mai există?

- L-am camuflat pentru a-l feri de curioşi ca tine. Legaţi-o de scaunul cu rotile, le ordonă celor din jur.

- S-a petrecut vreun miracol între timp şi-ai început să mergi fără el?

El nu-i mai răspunse, iar unul din bărbaţi o forţă să se aşeze, apoi o legă de scaun.

Apoi, Tooley şi ai săi se îndepărtară.

- Nu mă poţi lăsa aici! strigă Bolivia.

- Ai dreptate, zise Tooley. Duceţi-o mai departe de aici, să n-o mai auzim, băieţi.

Bolivia se uită disperată în jur şi-l văzu pe soţul lui Jenny.

- Eldon, ştii că soţia ta a anunţat poliţia c-ai dispărut?

Bărbatul se întoarse cu spatele la ea, fără a-i răspunde.

- Stii că soţia ta a dispărut şi ea după asta? strigă Bolivia.

Tooley se adresă celor din jur.

- M-am gândit mai bine şi cred c-ar trebui legată la gură. Vorbeşte prea mult şi prea tare!

Bolivia vru să protesteze, dar unul din bărbaţi îi pusese deja eşarfa de la gât drept căluş. Nu mai putea rosti o vorbă. Simţi cum scaunul cu rotile este dus într-un tufiş. Incercă disperată să vadă cât de rezistentă este frânghia, dar mişcările ei necontrolate răsturnară scaunul. Nu putea sta într-o poziţie mai incomodă.

Câteva ore mai târziu, veni un bărbat care ridică scaunul şi o conduse spre un loc pe care nu-l mai văzuse. Poate că
o scotea din junglă. O durea tot corpul. Frânghiile legate strâns îi îngreunaseră circulaţia sângelui, mâinile şi picioarele i se umfaseră şi o dureau. Drumul nu se mai termina. Ajunseră în cele din urmă în alt luminiş, pe care nu-l mai văzuse. Văzu acolo un cort foarte mare, portocaliu, şi altele mai mici. Văzu, mai precis simţi, că se pregătea mâncare ; mese şi scaune de campanie erau întinse pe toată pajiştea. Bărbatul o duse până în faţa cortului portocaliu şi o lăsă afară . Curând, din cort, apăru Tooley.

- Te-ai calmat? o întrebă el.

Tooley o privea lung, cu braţele încrucişate la piept.

- Văd că nu, îşi răspunse singur. Arăţi cumplit!

Bolivia făcu din nou o încercare de a se elibera, căzu
din nou cu scaunul şi acum o durea şi cealaltă parte a corpului care nu fusese lovită. In loc s-o ridice, Tooley râdea. Bolivia se întrebă de ce-i plăcea acest

bărbat; era un animal, un individ lipsit de simţire.

Tooley se aplecă spre ea.

- Mi-ai făcut probleme, Bolivia. Aici nu sunt condiţii pentru o femeie. Aş vrea să te dezleg măcar pentru nevoile personale, dar nu am încredere în tine. Iţi voi pune o întrebare, Bolivia, şi de răspunsul tău vor depinde multe. Dacă te dezleg la gură, crezi că te poţi controla? Inclină din cap, dacă vei face ce-ţi cer.

Incăpăţânată, Bolivia scutură din cap.

- Mi-am închipuit că aşa vei face. Imi mai imaginez că-ţi este sete, dar nu te pot dezlega până nu-mi vei promite că te vei comporta aşa cum îţi cer. Uite cum facem: dacă te răzgândeşti, dacă-ţi vine mintea la cap şi promiţi să nu faci nimic din ceea ce-ţi este interzis, răstoarnă-te din nou cu scaunul. Va fi semnul că vrei să te dezleg. Nu pot pierde vremea aici cu tine toată ziua, aşteptând să începi să gândeşti.

După vreo oră, Tooley se întoarse, fumând o havană. Numai când simţi fumul venind spre ea, Boliviei i se făcu rău.

- Am luat hotărârea să-ţi leg mâinile la spate, iar de mijloc te voi lega cu o altă frânghie, pentru a te putea duce în acele tufişuri. Incă o dată, nu am încredere să te las liberă. Cred c-ar trebui să profiţi de propunerea mea, pentru că n-am de gând s-o repet.

Bolivia înclină din cap.

- Vrei să-ţi scot eşarfa de la gură?

Ea încuviinţă. Imediat după ce Tooley îi scoase căluşul, descoperi că putea totuşi să vorbească.

- Trebuie să-mi dezlegi şi mâinile, măcar pentru câteva minute...

Tooley îi permise să se depărteze douăzeci şi cinci de metri, dar cu o altă frânghie legată în dreptul pieptului, pentru ca să nu fugă.

După ce se depărtă, începu să cerceteze frânghia, să vadă dacă putea să scape de ea, dar nodurile erau făcute într-un loc la care nu putea ajunge, decât dacă era contorsionistă.

Simţi cum frânghia este trasă şi se trezi în faţa lui Tooley.

- Ai încercat să evadezi? o întrebă el. Nici dacă ai fi reuşit nu ţi-ar fi folosit, pentru că am pus gărzi pe fiecare cărăruie şi ştiau că pot folosi forţa, dacă nu te supuneai.

Bolivia se gândi să nu răspundă sau să coopereze în vreun fel. Va aştepta ocazia să scape.

- Să nu-mi spui că-ţi este sete!

- Ostaticii din Liban sunt mai bine trataţi decât mine!

- Bobby Joe! strigă Tooley, adu-mi un vas cu apă!

După ce o lăsă să bea apă şi să se spele pe faţă, Tooley
îi puse din nou căluşul la gură, apoi chemă doi bărbaţi şi le ceru s-o ducă în cortul lui.

Trecu destul timp; se întunecase, nu mai putea

vedea ceasul, trecuseră câteva ore probabil. Incepu să-şi facă singură morală. Nu ştii să te porţi cu bărbaţii, Bolivia. Ai gura mare, şi din această cauză suferi acum. Tooley răspunde de acţiunea care se desfăşoară aici.

Dar ceea ce era cel mai rău, era faptul că se simţea atrasă de el, chiar dacă se purtase oribil cu ea. Poate că-l ura ca persoană, dar era atrasă de el ca bărbat. Nu avea logică ce spunea şi asta o scotea din minţi.

In cort era întuneric, dar întinzând încet piciorul, dădu peste un pat. Nu spera ca Tooley să i-l cedeze pentru noapte. Bine că nu-i era foame! Mâncase foarte bine la micul dejun, aşa că rezista până dimineaţă, fără probleme. Ceva rece de băut i-ar fi prins bine, însă.

Deodată, cortul se deschise şi intră un bărbat. Presupuse că era Tooley, dar nu avea cum să afle că nu era aşa până ce bărbatul vorbi.

- Bună, sunt Bobby Joe. Tooley m-a trimis să te întreb dacă doreşti ceva de mâncare.

Bolivia scutură din cap.

- Am trimis să ni se aducă nişte pui prăjit cu cartofi , nişte biscuiţi.

Bolivia începu să saliveze.

- Poţi veni să iei masa cu noi, sau să-ţi trimitem aici? Bolivia nu răspunse. Auzi cum se trage fermoarul
cortului.

Visă că intra într-un restaurant. Era un restaurant select cu chelner care purta cravată neagră, cu argintărie şi cristaluri pe mese. Bolivia fu condusă la masă după ce sosirea ei fu salutată de cei prezenţi; era masa rezervată ei, cea mai bună din restaurant, de unde se vedea tot oraşul.

Comandă vin şi studie meniul. Era sigură că va comanda nişte coaste de miel.

I se turnă vinul, pe care-l gustă, apoi înclină din cap satisfăcută. I se aduse la masă un coş cu chifle calde. Comandă o salată pentru început şi cartofi copţi cu friptură de miel. La desert comandă căpşuni şi îngheţată. Mielul a fost perfect; bine rumenit la exterior şi suculent în interior. Tăie o bucată o duse la gură şi...

- M-am întors, îl auzi pe Bobby Joe care o trezi din vis. Cu toate acestea, simţea de undeva miros de mâncare. Ţi-am adus ceva; cred că-ţi este foame.

Omul aprinse o lanternă, cortul se lumină şi putu să-l vadă la faţă. Avea trăsături un pic cam efeminate, şi părea mai mult un băieţandru.

La vederea mâncării, Bolivia încercă să se ridice, dar avea mâinile şi picioarele legate.

- Nu te pot dezlega, îi spuse Bobby Joe; nu pot decât să-ţi scot căluşul şi să te hrănesc. Am mai făcut asta cu sora mea, când era mică.

Urma să fie hrănită ca un copil? Oricum, era mai bine decât să fie hrănită de Tooley!

- Am ştiut că-ţi este foame, începu Bobby Joe.

Ceilalţi m-au tachinat cu asta, dar uite c-am avut dreptate.

Bobby Joe îi scoase încet căluşul din gură şi-i ridică sticla de Coca cola pentru ca să poată bea. I se păru că este mai bună decât orice şampanie.

- Bobby Joe, începu Bolivia.

- Da?

- Dacă mă laşi să evadez, îţi dau cinci sute de dolari.

Lui îi păli zâmbetul.

- Nu-ţi place aici?

- Vorbesc serios, Bobby; dacă accepţi un cec, îţi dau mai mult.

- Nu am nevoie de bani, zise el, lăsând privirea în jos.

- Am fost răpită, şi asta este ilegal. Vrei să fii implicat?

- Nu te-a răpit nimeni, doamnă. Ai venit singură aici. Si nu o singură dată.

- Te-aş putea mitui altfel? Ce-ai zice de motocicleta mea?

El ignoră întrebarea.

- Stiu că te vei murdări pe faţă de la grăsimea puiului, dar nu-ţi face probleme, te voi şterge eu.

- Mulţumesc, Bobby.

Tocmai când Bobby îi întinse un picior de pui, se deschise fermoarul cortului şi intră Tooley.

- A început să mănânce, îi spuse Bobby şi este blândă ca un miel.

- Probabil a început să înţeleagă unde se află şi mai ales că trebuie să se conformeze.

Bolivia explodă:

- Du-te naibii, Tooley! Si ia-ţi şi puiul cu tine! îi strigă.

Bobby Joe roşi, iar Tooley începu să râdă:

- Cred că prin aceste vorbe cere să i se pună căluşul la loc.

Bolivia îl lovi cu piciorul pe Bobby Joe, care venise spre ea să-i pună căluşul.

Tooley, care se aşezase pe patul din cort, o privi lung şi-i spuse:

- A sosit momentul să avem o discuţie serioasă, Bolivia. Ai de ales: vrei să suferi, nici o problemă! Vrei să
cooperezi, spune-mi! Poţi trăi în condiţii decente pentru acest loc, sau poţi suferi cumplit. Alege! Pentru moment, poţi abandona orice speranţă de a părăsi acest loc. Ai văzut prea multe, ai o gură prea mare şi eşti un pericol dacă te lăsăm să pleci.

- Ce naiba pregătiţi aici? Invadaţi Cuba?

- Aş fi preferat să nu aud aceste cuvinte de la tine, Bolivia.

- Atunci, o să le strig în gura mare.

- Poţi s-o faci, pentru că nu are cine să te audă. Oricum, ar fi mai bine pentru tine să te comporţi ca o femeie normală şi să cooperezi.

- Niciodată!

Il auzi râzând:

- Bolivia, îmi pui răbdarea la încercare! Uite, voi da cărţile pe faţă; s-a întunecat şi se pune problema locului în care vei dormi. O dezbatem de câteva ore. Ai de ales între a dormi cu mine în acest cort de două persoane, sau îţi ofer un cort separat şi te priveşte cum te descurci! Pentru comportamentul meu te asigur că va fi ireproşabil, dar pentru ceilalţi nu garantez.

- Vreau cort separat!

- Bobby Joe? strigă Tooley. Trimite câţiva bărbaţi să mute prizoniera!

Simţi cum i se pune căluşul la loc.

După ce ajunse în cortul ei, îşi spuse că avea noroc că nu suferea de claustrofobie! Cortul era mic, jos şi întunecat. Nu putea sta confortabil, indiferent în ce poziţie s-ar fi aşezat. Suferea de foame, de sete, o dureau colţurile gurii din cauza căluşului, la fel şi încheieturile mâinilor şi putea să jure că-i aduseseră în cort bucăţile de pui, pentru că le simţea mirosul. Cu toate acestea, era fericită că se afla mai aproape de o zonă de război decât fusese vreodată. Cu puţină imaginaţie, se închipuia prizonieră de război, încercând să evadeze. Era o informaţie extraordinară pentru un reporter care nu apucase niciodată să primească o misiune în străinătate. Era un joc periculos pe care-i plăcea să-l joace încă din copilărie. Stia bine că Tooley era un bărbat inteligent, dar ea era de zece ori mai inteligentă ca el; era bine pentru el să fie atent când se vor schimba rolurile.

Capitolul 5

Patul i se păru moale şi confortabil. Cearceafurile erau albe, din bumbac fără amestec, exact cele despre care-i vorbise Sandy. Exista şi aer condiţionat, aşa că-şi aşeză capul pe o pernă, relaxată. Intr-o altă încăpere, se pregătea micul dejun pentru ea: brânză, ouă, şuncă, unt, un ibric cu cafea, toate aduse pe o tavă. Baia îi fusese pregătită la temperatura preferată. O muzică plăcută se auzea; simţi cum vrea să zâmbească ...

Cineva o scutură de umăr şi ea ridică privirea pregătită să vadă tava cu micul dejun. Dar în locul ei îl văzu pe Bobby Joe, care se aşezase lângă ea.

- Tooley te aşteaptă în cortul lui.

Nu mai putea continua să viseze. Va avea parte de ceva la micul dejun? S-ar fi mulţumit chiar cu pâine prăjită şi o cafea.

- Lasă-mă să te ajut, se oferi Bobby, încercând s-o ridice de braţe. Bolivia se împotrivi cu violenţă, pentru că atingerea lui îi produse durere.

- Scuză-mă, nu mi-am dat seama, spuse Bobby. Vino afară, nu poţi ieşi altfel decât pe burtă.

Bobby Joe ieşi din cort dar ea rămase pe loc. Dacă Tooley voia să-i vorbească, putea să vină naibii la ea.

Bobby Joe o aşteptă să iasă, dar văzând că nu apare, vârî din nou capul în cort.

- Nu poţi să ieşi?

Bolivia scutură din cap.

Doi bărbaţi o traseră afară din cort. Când îi dădură

drumul, după ce o ridicară în picioare, Bolivia se prăbuşi.

Unul din bărbaţi zise:

- Dacă nu te dezleg la glezne, nu vei putea ajunge la Tooley.

Ce gândire ascuţită, îşi spuse Bolivia, simţind durere.

- N-am primit undă verde să te dezleg; aşteaptă să mă duc să cer aprobarea!

Ce naiba credea prostul ăsta, că în starea în care era, putea să fugă?

După câteva minute, omul se întoarse. Îi tăie legătura de la picioare, apoi o conduse la cortul lui Tooley.

- Ai dormit bine, Bolivia? Nu vrei puţină cafea? O, am uitat, cu căluşul la gură nu poţi să bei! Vrei să-ţi scot căluşul ca să-mi poţi mulţumi? Sau poate vrei să faci duş?

Bolivia nu reacţionă.

- Vorbesc serios. Am instalat un duş aici. Numai că te pot vedea toţi bărbaţii. Dar unii din ei au rezolvat problema cu nişte pături puse de jur-împrejur.

Tooley se ridică şi dispăru în cortul său. Bolivia privi repede împrejur după o portiţă de scăpare, dar locul era înţesat de bărbaţi.

Tooley se întoarse cu un tricou şi o pereche de pantaloni.

- Uite cum facem. Faci duş îmbrăcată, după care întinzi mâna cu hainele peste marginea păturii şi cineva ţi le va pune la uscat. Uite hainele mele; foloseşte-le până se usucă ale tale. Astfel nu va mai trebui să te legăm la glezne; pantalonii mei sunt prea mari ca să poţi fugi. Dacă după ce faci duş te comporţi bine, vei căpăta şi micul dejun.

Bolivia se gândi că nu avea nimic de câştigat dacă stătea nespălată sau cu hainele ude. Se întoarse, Tooley, îi dezlegă mâinile. După ce se spălă, îmbrăcă hainele lui şi-şi puse eşarfa pentru a împiedica pantalonii prea largi şi prea lungi să-i cadă. Tooley avusese dreptate; abia putea să păşească în ei.

Se întoarse în faţa cortului.

- Ţi-e foame? o întrebă un bărbat.

- Ar merge o ceaşcă de cafea, spuse printre dinţi. Primi o ceaşcă şi primul lucru pe care-l făcu, fu să se ardă la limbă; oricum, înghiţitura următoare îi aduse aportul de cafeină în organism aşa că începu să se învioreze. Ridicând privirea, observă că bărbaţii mâncau ochiuri şi chifle. Când i se puse şi ei de mâncare pe o tavă, nu se aruncă imediat, ci aşteptă să vadă dacă nu fusese o glumă. Abia la a treia înghiţitură observă că Tooley o urmărea.

El îi zâmbi.

- Mă bucur să constat că nu ţi-ai pierdut pofta de

mâncare.

Bolivia nu reacţionă imediat, dar nu dură mult să ridice tava să i-o arunce în faţă.

Tooley continua să zâmbească.

- Bobby Joe, zise el, observ că fata asta încă n-a învăţat să se poarte. Leag-o la loc!

***

Intoarsă în cort, Bolivia începu să-şi amintească tot ce citise despre prizonieri. Trebuia să facă exerciţii, să-şi păstreze forma fizică. Avea doar braţele legate şi căluşul. Tooley o trata ca pe inamicul public numărul unu. Putea să-şi exerseze doar picioarele. Incercă din nou să-şi amintească ce altceva mai făceau prizonierii. A, îşi ţineau mintea ocupată ca să nu-i piardă raţiunea. Se gândi apoi că va trebui să facă orice ca să scape de aici, că atunci când o va face, va avea un articol nemaipomenit pentru rubrica ei, care o va duce sigur la o misiune într-o zonă de război.

Deodată, auzi o voce de bărbat:

- Bolivia, pot intra?

Ea încuviinţă.

- Am fost asistent medical. Tooley m-a trimis să-ţi îngrijesc rănile. Aici, fiind umiditatea foarte ridicată, se pot infecta uşor. Omul îi ridică manşetele pantalonilor şi exclamă îngrijorat: rănile astea trebuie curăţate! Si oricum, n-ar trebui să mergi cu picioarele goale! Măcar cu o pereche de şosete. Dar Tooley nu te va mai lega

din nou, nu-i voi permite. Numele meu este Mason.

- Cred că ştii că n-am făcut nimic rău şi că sunt ţinută aici împotriva voinţei mele.

- Dacă vrei să mă mituieşti, ar fi bine să renunţi chiar de acum. Trebuie să ştii că suntem cu toţii dedicaţi cauzei.

- Ce cauză? întrebă Bolivia.

Omul zâmbi.

- Voi, reporterii, sunteţi mereu în căutare de subiecte pentru reportaje...

Mason îi schimba bandajul de la mâini când Tooley vârî capul în cort:

- Cum merge, Mason?

- I s-au infectat rănile de la mâini.

- Te-ai gândit la un mod mai eficient prin care să ne asigurăm că nu va striga după ajutor?

- Poate să-i tăiem limba, sau s-o drogăm...

- Nu, vă rog! izbucni Bolivia.

- Stai liniştită! Nu te vom droga, pentru simplul motiv că nu avem droguri. Dar aminteşte-ţi ce-ţi spun: dacă promiţi că nu ne faci probleme, îţi scoatem căluşul.

Rămasă singură, Bolivia începu să facă planuri de evadare. Refuzase micul dejun, apoi masa de prânz şi cina. Doar apa oferită de Mason o acceptase. Se rostogoli şi se propulsă în coate pentru a ajunge la

marginea cortului. Găsi cam greu capătul fermoarului, dar reuşi să-l tragă în jos. Se târî afară din cort, dar pământul era ud, îmbibat de apă. Deodată, când reuşi să depăşească cortul, auzi voci care vorbeau în spaniolă. Voci care spuneau ceva despre invadarea insulei Tamoros. Se târî mai aproape de acel loc, să audă mai mult, dar bărbaţii schimbară subiectul, discutând despre cazurile de boală apărute peste zi în tabără, în mare parte datorate mesei de prânz. Se felicită mental c-o sărise.

Se uită încă indecisă la cărarea din faţa ei. Oare chiar voia să evadeze? Oare această tabără şi tot ce se petrecea aici, avea ca finalitate invadarea insulei? Si dacă aşa era, ce era bine să facă?

Ar fi fost cel mai bun reportaj din viaţa ei. Dar asta însemna să rămână, nicidecum să se ducă înapoi la Miami, să dezvăluie intenţiile acestor bărbaţi, înainte ca ele să se materializeze.

Trebuia să rămână, să se implice, să câştige încrederea lui Tooley, s-o lase să meargă cu ei. Cariera ei ar fi cunoscut cea mai mare realizare astfel. Ar primi oferte de lucru de la toate publicaţiile mari din ţară.

Tamoros, fostă colonie franceză din Caraibe, suferise ani întregi oprimarea unui dictator nemilos. Când, printr-o lovitură militară s-a reuşit înlăturarea acestuia, militarii au promis instaurarea democraţiei şi alegeri libere, dar s-au dovedit la fel de corupţi ca şi

dictatorul, ucigând pe oricine li se împotrivea. Mii de oameni au plecat din Tamoros cu bărcile de pescuit, alţii chiar cu plutele, sau cu simple tuburi metalice pe care le ţineau deasupra apei, să poată respira.

Numai că de data asta, guvernul american părea să se implice; pentru că dacă Tooley şi ceilalţi nu erau agenţi guvernamentali, nici ea nu era Bolivia Smith de la Times.

Nu putea evada acum; asta îi era evident. Trebuia să-l facă pe Tooley să creadă c-o îmblânzise. Trebuia să folosească toate mijloacele pentru a-l seduce. De fapt, şi ea, în pofida tratamentului dur la care o supusese Tooley, se simţea tot mai atrasă de el. Fiind o persoană idealistă, crezuse că guvernul nu se implica în politica altei ţări.

Oare Tooley o va lua cu el în Tamoros? Nu, asta era sigur. Dar ce altceva putea face cu ea? Dac-o lăsa liberă, ar fi dat publicităţii articolul şi generalii ar fi fost preveniţi. Dacă o lua cu ei, nu s-ar fi putut abţine de la a-l prezenta pe Tooley în cele mai sumbre culori.

Se întoarse şi porni încet înapoi, spre cort. Dacă era prinsă acum, strica totul. Probabil ar fi fost dusă într-un loc de unde să nu mai poată ieşi uşor. Când ajunse în faţa cortului, îngheţă, văzând o puşcă. Nu mai putea intra în cortul ei. De aceea, făcu al doilea lucru bun în aceste condiţii; se strecură în cortul lui Tooley. Probabil acesta va fi atât de flatat, că va reacţiona bine. Incet,

cu multă atenţie, desfăcu fermoarul, se strecură în interior şi rămase aşteptând. Deodată, simţi o lumină puternică în ochi. Clipi des de câteva ori.

- Ce surpriză plăcută! exclamă Tooley, o vizită nocturnă din partea Boliviei!

Ea nu putu să nu sesizeze sarcasmul şi se temu pentru moment că micul ei plan nu va da rezultate. Oricum, încercă să-i zâmbească, dar probabil el nu observă din cauza căluşului.

- Cred că este prima oară că o femeie îşi doreşte atât de mult să mă vadă, încât se târăşte pe burtă! Ei bine, dacă ai ajuns aici, vino mai aproape, draga mea. Dacă aş fi ştiut că vei proceda aşa, aş fi insistat să fii lăsată să faci duş şi astăzi.

Pentru Bolivia, a fost cel mai umilitor moment din viaţă.

- Am simţit demult că-ţi plac, dar nu mi-aş fi închipuit că te vei târî până aici doar ca să fii cu mine, continuă el.

Bolivia simţi c-ar fi vrut să-l ucidă în momentul acela.

- O, draga mea, cred că este îngrozitor să stai cu căluşul ăsta în gură, să nu-mi poţi declara iubirea, dacă tot ai venit aici. Stiu ce simţi. Mi s-a întâmplat şi mie o dată sau de două în viaţă; noroc că mi-a trecut!

Moartea rapidă ar fi fost mult prea uşoară pentru

acest Tooley. Poate tortura i s-ar fi potrivit mai bine.

Auzi un zgomot şi lumina se aprinse. Tooley stătea rezemat într-un cot, cu puşca pe genunchi. Si zâmbea, desigur.

- Chiar ai crezut c-o să-ţi meargă? o întrebă el. Am ştiut imediat ce-ai ieşit din cort că ai pus ceva la cale şi ai fost urmărită îndeaproape. Ce s-a întâmplat? Parcă ai ajuns la cărăruie!

Bolivia nu răspunse.

- Ţi-a fost frică, nu?

Tooley pufni în râs.

- Ce mă fac cu tine, Bolivia? Vrei să te las să vorbeşti, să te explici? Cred că ai avea reacţii necontrolate.

Bolivia scutură din cap.

- Nu te mai cred, zise el.

Bolivia nu-şi mai dorea altceva decât să se poată întoarce în micul ei apartament din Miami, să bea o bere rece şi să se plângă că aerul condiţionat nu funcţionează.

Deodată, Tooley întinse mâna spre ea, cu un gest care semăna cu cel cu care vrei să domoleşti un câine. Era o altă umilinţă la care o supunea, dar merita s-o suporte şi pe asta. Oricum, era prea epuizată să mai riposteze.Tooley îi dezlegă căluşul. Apoi o strânse la piept.

- Biata de tine! Te-am considerat un reporter dur,

dar eşti totuşi femeie! Draga mea, cu cât vei realiza acest lucru mai repede, cu atât va fi mai bine. O să te dezleg şi te las să dormi în cortul meu noaptea asta.

Ea făcu un efort supraomenesc să zâmbească, şi chiar reuşi. In clipa în care-l văzu mai relaxat, fiind foarte aproape de el se aplecă şi-l lovi cu toată puterea cu capul în faţă.

***

Tunetul o trezi înainte de ivirea zorilor şi ploaia căzu toată ziua. Nu intra apă în cort, dar terenul de sub el se îmbibase. In mod normal, corturile trebuia să aibă fundul dublu şi izolat, dar al ei nu era aşa.

Auzi zgomote în afara cortului; voci de bărbaţi, picăturile de ploaie căzând pe pânza cortului.

Starea de inerţie era la fel de puternică, precum un drog pentru ea. Nu-şi putea face nici un plan. Nu simţea nimic decât o oboseală accentuată, aşa cum numai prizonierii simt. O durea tot corpul; încheieturile îi pulsau, o durea în gât, iar durerea de cap luase locul senzaţiei de foame. Se simţea foarte murdară, probabil avea şi insecte în păr. Ideea de a-l seduce acum pe Tooley, părea o glumă proastă. Nici măcar un vagabond nu mai putea seduce, aşa cum arăta.

Se pare că uitaseră de existenţa ei. Ce trebuia să facă? Să rămână aici până va muri de inaniţie? De ce se simţea epuizată? Din cauza febrei, sau a umidităţii foarte ridicate?

Căzu din nou într-un somn adânc, dar fu trezită brusc de o voce puternică; nu era sigură dacă o auzea în realitate sau era un vis.

- Bolivia? Mă auzi?

Bolivia deschise ochii şi privi spre deschiderea cortului. Mason îşi vârâse capul şi o privea îngrijorat.

Ea deschise ochii, privindu-l.

- Pot să intru?

Bolivia nu-i putu răspunde şi îşi pierdu cunoştinţa. Simţi apoi o mână rece pe frunte. Din nou nu mai simţi nimic.

Se simţi ridicată din locul în care se afla şi transportată în cortul lui Tooley. I se dezlegară mâinile. Nu se simţi mai bine.

- Nu putem continua aşa, zise Mason.

- Nu mi-aş face probleme din cauza ei, zise Tooley. E o tipă dură, rezistă.

- Are febră mare, probabil datorată unei infecţii. O să cer să i se administreze un antibiotic.

Bolivia simţi că îi este ridicat capul şi i se toarnă ceva pe gât. Ii era greu să înghită, dar reuşi s-o facă, fără să se înece. Apoi, simţi cum i se administrează nişte pastile şi apă pentru a le înghiţi.

- Am nevoie de nişte apă caldă s-o spăl şi nişte haine uscate.

- Se va împotrivi ca o sălbatică, dacă vei încerca să-i

schimbi hainele, zise Tooley.

- Nu mai are puterea de a se împotrivi, argumentă Mason.

Bolivia auzea tot ce discutau cei doi. Ce se întâmpla cu ea începea să sune ca scenă letală, dar nu era pe moarte. Obosită peste măsură, poate; înfometată, da; dar pe moarte? Nicidecum!

Simţi cum îi este spălat tot trupul, cum îi sunt dezinfectate rănile, apoi, cum o pătură caldă este pusă peste ea. Ar fi vrut să mai doarmă, apoi să încerce iarăşi să lupte.

- Nişte supă, îl auzi pe Mason. Supă de pui, dar mai repede, nu vreau să aşteptăm toată ziua.

Bolivia făcu un efort de care nu se mai credea capabilă şi deschise ochii. Mason şi Tooley o priveau îngrijoraţi.

- Stai liniştită, îl auzi pe Mason, o să-ţi dăm nişte supă.

Bolivia se uită la Tooley.

- O să te hrănesc chiar eu. Mason mi-a făcut probleme, că nu te-aş fi tratat cum trebuie. De fapt, cred că te-am considerat mai puternică decât eşti.

Bolivia îl privi dispreţuitor.

- Stiu că ai vrea să mă loveşti, dar soarta îţi este potrivnică.

Bolivia făcu un efort, privindu-l cu tot dispreţul.

- Trebuie să fie îngrijită, zise Mason.

- Adevărat! exclamă Tooley. O să-i cânt un cântec de leagăn, dar după ce termină de mâncat.

Deodată, Bolivia nici nu ştiu de unde găsi ultimele puteri ca să-i înfrunte.

- Vreau să fac greva foamei, murmură ea, dar fusese auzită pentru că bărbaţii schimbaseră priviri.

- Nici vorbă! exclamă Mason, grijuliu ca o mamă. Dar Tooley rânjea.

- Nu-ţi face probleme, zise el. Dacă voia să se sinucidă, n-ar fi înghiţit pastilele. Oricum, cei care fac greva foamei o fac doar pentru publicitate, dar pe ea cine s-o audă?

Bolivia întoarse capul. Ar fi vrut să-l trimită la naiba, dar nu mai avu puterea necesară.

Simţi cum i se aşează sub cap două perne, apoi cum Mason apropie un scaun de locul în care se afla întinsă. Cineva îi întinse un vas cu supă, pe care o agită puţin înainte de a-i duce lingura la gură.

Bolivia privi în jur şi-l văzu pe Tooley în colţul opus al cortului, urmărind-o. Era îmbrăcat într-un poncho verde, de pe care se scurgea apa.

- Nu vreau mâncare, îi spuse lui Mason.

- Eşti foarte slăbită, nu-mi place.

Deodată, Bolivia se simţi mai puternică. Oare dacă refuza hrana, îi vor da drumul?

Mason îi duse din nou lingura la gură şi puţină supă i se scurse pe bărbie. O şterse imediat.

- Am instituit nişte reguli pentru prizonierii de aici, o

informă el. Vei fi păzită, dar nu te vom mai lega. Vei primi trei mese pe zi. Vei putea să te mişti, să faci exerciţii. Unul dintre tovarăşii noştri ţi-a cumpărat chiar şi nişte ziare, să ai de citit. Tooley a cam exagerat, dar cred că şi tu ai o parte de vină.

- Nu ştiu, zise Tooley. Dacă nu va fi legată, dacă va putea să se plimbe, să primească mâncare, ce te face să crezi că nu va încerca să scape? Mai bine o lăsăm să moară de foame.

Bolivia înţelese că prin aceste vorbe încerca s-o ambiţioneze, măcar pentru a-l sfida.

- Ce zici? o întrebă Mason.

- Nimic, răspunse Bolivia, apoi îşi pierdu cunoştinţa.

***

La început, avu impresa că visează, că aude o voce venind din întuneric. Apoi realiză că nu era vis, pentru că era aşezată pe spate, iar braţele îi erau libere.

Il auzi pe Tooley spunând:

- Imi aminteşti de sora mea mai mică. Intotdeauna a fost o belea, se ţinea după mine peste tot, voia să-i arăt cum se face totul. Voia să fie ca mine. Tu nu vrei să fii ca mine, asta este evident, dar îţi place să-ţi vâri nasul peste tot, mai ales unde nu este cazul.

Vocea lui suna altfel acum. Nu mai era arogant, nici nu încerca să flirteze. Era ca şi cum şi-ar fi adus aminte de copilărie. Ei nu-i păsa să-l asculte, se simţea calmată.

- O cheamă Anne, dar i-am spus Antsy. Acum este măritată şi are copii. N-am mai văzut-o de doi ani şi ultima oară a fost între două avioane.

Antsy. Bolivia se gândi la Anne. La Anne, la căsătoria ei, la rochia ei de mireasă. Se întrebă dacă şi Anne va ajunge să aibă copiii ei. Anne era pasionată de muncă, dar Jack poate o va convinge să aibă copii.

- O dată, Antsy s-a urcat pe acoperişul casei cu o umbrelă şi ne-a spus că vrea să zboare de acolo.

Bolivia luase lecţii de pilotaj; pe atunci, voise să devină corespondent străin, poate chiar să se dedice zborului. Dar se oprise aici, pentru că era prea scump să închirieze un avion.

- Am scris şi poezie deşi nu mă vei crede, îl auzi pe Tooley. Mai ales poezie de dragoste. Când au început să-mi placă fetele, nu ştiam cum să mă port cu ele, pentru că singura fată pe care o cunoşteam era sora mea, cu care mă certam mereu. Pe vremea aceea începuse să-mi placă o fată, Jannine, care-şi schimba iubitul o dată pe săptămână. Era drăguţă, desigur. Nici nu ar fi avut succes dacă n-ar fi fost aşa. Eu eram destul de înalt, prea neîndemânatic să joc baschet. Am înnebunit de bucurie când Jannine mi-a acordat atenţie la un meci de fotbal, iar eu am invitat-o să ieşim sâmbătă seara. Tata m-a condus cu maşina la locul întâlnirii, dar fata mi-a spus că m-a crezut mai mare, că am şi carnet de conducere. Mi-a spus că în aceste

condiţii nu se poate întâlni cu mine.

Bolivia începu să se simtă bine, cu toate că avea frisoane. Vocea celui care vorbea era reconfortantă; nu înţelegea despre ce vorbea acesta, dar nici nu mai conta.

- Stii, unii mi-au spus c-ar fi bine să te biciuesc, dar nu i-am ascultat. Nici un moment n-am vrut să-ţi fac un rău fizic. Mental, poate am vrut să te înfrâng. Dar n-am luat seama la umiditatea ridicată. Păreai dură, puternică, aveai încheieturi puternice... nu m-am gândit c-ai putea face vreo infecţie. Nu încerc să mă justific, sunt răspunzător pentru starea ta. Dar de ce te-ai întors? Bănuiesc că îţi cam place să te auzi vorbind. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine! Chiar de la început. Mă scoţi din minţi pentru că vorbeşti prea mult. Dar iartă-mă, nu este cazul să-ţi fac acum observaţii, nici să ridic glasul la tine. Ochii tăi mari mă scot din minţi. Nu cred că am văzut vreodată ochi atât de mari. Si gura ta mă scoate din minţi. Mă auzi? înţelegi ce-ţi spun? Bolivia?

Când se trezi, era întuneric, dar se simţea mai bine. Fusese prima oară că dormise bine şi relaxată, iar antibioticele se pare că-şi făcuseră efectul. Ii era chiar foame.

Intinse mâna şi găsi o cutie de plastic, cu siguranţă lăsată de Mason acolo şi bău jumătate din conţinutul ei. Se uită în jur, să vadă dacă mai avea ceva. Se simţi

chiar capabilă să se ridice în picioare. După câţiva paşi se gândi că dacă mai putea să meargă măcar o sută de metri, intra în junglă şi de acolo putea ajunge în lumea civilizată.

Se afla încă în faţa cortului, când Tooley apăru cu o lanternă în mână.

- Pleci undeva? o întrebă el, dar fără obişnuitu-i sarcasm.

- Este prea cald sub pătură, speram să găsesc nişte haine. Incercă să-i vorbească pe un ton egal, fiindcă nu se simţea pregătită să se confrunte din nou cu el.

Tooley îi întinse un şort alb şi un tricou negru şi se întoarse cu spatele, ca să se îmbrace.

- Te simţi mai bine aşa? o întrebă.

- Acum cel puţin sunt îmbrăcată, dacă la asta te referi.

- Observ că te simţi mai bine.

- Da, n-am murit încă, Tooley.

- Asta pot să văd. Am strâns multă apă de ploaie astăzi. Vrei să-ţi speli părul? Nu neapărat să faci duş, ţi l-aş putea spăla chiar eu.

Bolivia ridică privirea spre el. Nu era felul lui obişnuit de a reacţiona. Ii putea spune să se ducă la naiba, dar apoi se întrebă de ce să nu se spele pe cap? Si apoi, greva foamei nu includea şi interdicţia spălatului pe cap.

- Bine, zise ea, sunt de acord.

Tooley ieşi din cort şi după câteva minute se întoarse cu un lighean şi două căldări cu apă.

Bolivia vru să se apropie de locul în care el pregătise totul pentru a o spăla pe cap, dar piciorul o durea foarte tare. Işi spuse că va trebui să se mişte mult zilele următoare.

- Acum, închide ochii, îl auzi pe Tooley, nu vreau să-ţi intre şampon. Cum te simţi acum? o întrebă el.

Bolivia ridică din umeri.

- Stii prea bine că nu mă pot simţi perfect.

După ce-i clăti părul, Tooley îi întinse un prosop curat şi-l strânse în jurul capului. După câteva minute, îi oferi şi un pieptene, dar ea preferă să-şi treacă degetele prin păr, apoi să-l scuture. Nu-i venea să creadă că aici în junglă se putea simţi atât de bine cu atât de puţin, cum ar fi spălatul pe cap.

- Iţi pot oferi nişte cafea? o întrebă Tooley.

- Nu se poate consuma cafea când eşti în greva foamei, replică Bolivia.

Bobby Joe mai aduse un hamac, pe care i-l puse în cort.

- Ce rost are acest hamac? întrebă ea. Nu pot fi singură în cort?

- Bolivia, nu eşti musafir aici; sunt convins că nu ştii cum să faci să evadezi.

- Prizonierii de război sunt obligaţi să încerce să scape, argumentă ea.

- Tu nu eşti prizonier de război; eşti o reporteriţă băgăcioasă, care a văzut prea multe.

- Iar tu un veteran din Vietnam care se închipuie încă vreun soldat în război?

- Aşa crezi?

Bolivia ridică din umeri.

- Tu ai fost demonstrant antirăzboi?

- Eram un copil pe vremea aceea, îi aminti ea.

Tooley se ridică.

- Stiu ce gândeşti despre mine, Bolivia. Sunt mai puţin educat decât tine şi mai puţin integrat social. Sunt omul care n-ar putea obţine un certificat de studii, care n-ar avea banii necesari pentru a începe altă viaţă în Canada, de exemplu. Aşa că am ajuns în Asia, cu ceilalţi fraieri ca mine. Dacă n-ar fi fost războiul, poate astăzi ţi-aş fi spălat maşina la service.

Bolivia scutură din cap.

- Nu, eşti tipul care nu poate aştepta să izbucnească un război ci îl provoacă el însuşi.

- Aşa mă vezi tu?

- Un Gingis-han modern.

Tooley vru să iasă din cort, apoi păru să se răzgândească şi se aşeză din nou.

- Cât este ceasul?

- Destul de târziu.

- Dar ceasul meu pe unde este?

- In siguranţă, cu legitimaţia şi cheile. Le vei primi la plecare.

- Dar cum mă vei lăsa să plec de aici? Te-ai gândit?

- Da, Bolivia, m-am gândit.

Bobby Joe se întoarse cu cafea pentru Tooley şi ceai pentru Bolivia. O privi lung şi-i strecură o bucată de zahăr în cana cu ceai. Ii dădu o dată cu ea şi o bucată de ciocolată pe care ea o strecură în buzunarul şortului. Acum era mai liniştită, ştiind că are bucata de ciocolată.

- Dacă ţi-a intrat în cap ideea nesăbuită că te vom ucide, te înşeli, zise Tooley. Dacă asta am fi vrut, am fi făcut-o deja.

- Si cum mă veţi lăsa să plec de aici? O să scriu articolul. Iar tu vei fi arestat.

- Nu avem nevoie decât de timp să fugim de aici până ajunge poliţia la noi.

- Ii pot aduce odată cu mine; ca ziarist, ţinem legătura cu poliţia. Iar ziarul meu ştie unde mă aflu, Tooley, nu m-ar surprinde să înceapă căutarea .

- Nu avem nevoie decât de patruzeci şi opt de ore.

- Si? Veţi dispărea ca prin farmec?

- Cam aşa.

- Tooley, nu am sentimente prea prieteneşti faţă de tine.

- Relaxează-te, draga mea. Simt nevoia să te strâng

la piept, pentru că-mi provoci milă aşa cum arăţi acum. Eşti ca un copil speriat. Imi pare foarte rău pentru ce ţi-am făcut, Bolivia.

Ea se simţi mai relaxată.

- Ce vei face după ce vei pleca de aici? o întrebă Tooley.

- Probabil aş bea o bere, m-aş uita mult la ocean şi m-aş duce să mă culc în propriul meu pat.

- Ei bine, oceanul nu am cum să ţi-l aduc aici, dar câteva beri, poate.

Ea scutură din cap.

- Berea este interzisă la greva foamei.

- Greva asta a foamei este o prostie!

- O voi înceta imediat ce-mi vei da hainele ca să pot pleca.

- Uite ce este, Bolivia, oceanul nu am cum să ţi-l aduc, bere nu vrei, dar la culcare te poţi duce.

La un moment dat, el văzu bucata de ciocolată, care căzuse din buzunarul Boliviei.

- O, iată şi nişte ciocolată! Asta este preferata lui Booby Joe. Vrei să guşti? o întrebă el.

Ea scutură din cap, deşi era gata să cedeze, atrasă de mirosul ciocolatei.

- Sigur nu vrei să guşti, măcar?

- Du-te naibii! exclamă Bolivia şi se întoarse cu spatele la el.

- Dacă ne-am săruta acum, poate i-ai simţi gustul,

insistă el.

Ea îl privi dispreţuitor.

- Ascultă, Tooley, zise ea. Vrei să ştii ceva?
- Ce?
- Stiu de Tamoros.

Capitolul 6

Bolivia se întoarse brusc să vadă figura lui Tooley. Observă cum chipul lui trecu de la uimire la mânie. Brusc, întinse mâinile spre gâtul ei de parcă ar fi vrut s-o stranguleze, după care lăsă mâinile să-i cadă de-a lungul corpului. Apoi păru să-şi recapete controlul şi spuse:

- Nu ştiu despre ce vorbeşti.

- Bine, zise Bolivia. Din cauza asta erai gata să mă strangulezi.

- Pentru siguranţa ta, sper că n-ai spus ce cred eu că am auzit, pentru că, dacă ai făcut-o, asta înrăutăţeşte lucrurile.

Tooley începu să fixeze un colţ al cortului, de parcă acolo ar fi găsit răspunsurile pe care le aştepta. Părul lui lung cu tente roşiatice, care-i ajungea la umeri, îl făcea să pară un viking şi nu o stea rock, aşa cum dorea, probabil.

Când privirea lui poposi din nou asupra ei, o întrebă aspru:

- Ce ştii de Tamoros?

- Insulă în Caraibe, care a aparţinut...

- Nu te juca astfel cu vorbele, Bolivia!

- M-ai întrebat ce ştiu.

- Stii prea bine ce mă interesa. Ce ştii despre Tamoros şi ce legătură are cu venirea ta aici?

- Poate dacă ai şti cum să-mi pui întrebările, cu mai

multă blândeţe, eventual...

El continua s-o privească ameninţător, dar ea îi zâmbea.

- Chiar nu înţelegi? spuse el. Nu înţelegi că încerc să te protejez?

- Am nevoie de protecţia ta aici.

-Tot ce-am făcut a fost pentru binele tău, Bolivia.

Tooley se mai relaxă. Se îndreptă spre cufărul aflat într-un colţ al cortului, de unde ea se aştepta să scoată ceva important, dar el luă de acolo o bandană cu care-şi legă părul la spate. Apoi mai scoase două mere şi-i întinse şi ei unul.

Bolivia ignoră darul lui, interesată să afle ce voia de la ea.

- Mănâncă-l, nu este otrăvit. Nu încerc să obţin nimic în schimbul lui.

Tooley părea înfrânt. Oricum, nu mai era acelaşi tip furios de la început.

- Ai venit cu motocicleta până aici?

Bolivia încuviinţă.

- Vrei să fugim împreună din locul acesta?

- Exact, Tooley, muream de nerăbdare să fug cu tine în lume, îl persiflă ea.

- Eu am vorbit foarte serios, când ţi-am propus să fugim de aici. Nu are rost să te ţinem aici prizonieră. Dar n-am de gând să te las să pleci şi să aştept consecinţele. Ai fost vreodată în Mexic? Am putea

ajunge acolo pe motocicletă, poate ne-am şi cunoaşte mai bine...

- Ai cumva o personalitate dublă sau am pierdut eu ceva important? întrebă Bolivia.

- De fapt, nici nu vreau să aflu ce ştii. Haide să plecăm naibii de aici!

Tooley deschise din nou cufărul, de unde scoase o pereche de şosete curate, îngenunche în faţa ei şi i le înlocui pe cele murdare de noroi oferite de Bobby Joe, apoi scoase o cămaşă curată şi o pereche de pantaloni pe care i le întinse.

Bolivia începu să-şi tragă pantalonii, când el se apropie cu cuţitul în mână şi începu să taie manşetele acestora pentru ca să-i îmbrace mai uşor. Ii mai întinse şi o frânghie, pe care s-o folosească drept curea.

- Acum arăţi ca un bărbat, zise el. O să-ţi dau înapoi cizmele, cheile şi portmoneul.

- Imi facilitezi fuga de aici?

- Nu, voi veni cu tine.

- Dar nu ai încredere în mine, zise ea.

- De ce naiba ar trebui să am?

- Vino, să plecăm de aici.

- De ce?

- Pentru că nu sunt de acord cu ce ţi s-a întâmplat.

- Dar eşti responsabil pentru asta!

- Stiu că aşa pare.

- Aşa este!

- Dacă n-aş fi flirtat cu tine, nu te-ai fi întors aici!

Bolivia îl privi uimită.

- M-am întors pentru că avem un articol de scris, nu pentru că ai flirtat cu mine!

- Eu încerc să fiu cinstit cu tine, tu de ce nu faci acelaşi lucru?

In clipa aceea, auziră amândoi zgomotul fermoarului de la cort şi Mason îşi vârî capul.

- Vreau să-i dau Boliviei antibioticele, zise el intrând, fără a mai aştepta o invitaţie.

Privirea lui se opri asupra ei.

- Ce văd? O scoţi pe Bolivia la o plimbare nocturnă?

Pentru prima oară, Tooley părea fără replică.

- Nu, mergem împreună într-o invazie, răspunse ea.

Tooley îngheţă.

- Nu înţeleg, murmură el.

- Mergem să invadăm Tamoros, repetă ea.

- Ai primit aprobare pentru asta? i se adresă Mason lui Tooley.

Era prima oară când Bolivia afla că Tooley nu era răspunzător pentru tot ce se întâmpla aici.

- Bolivia spunea.... începu Tooley, dar ea îl opri: nu arăt ca un tamoron? Nu pot trece drept bărbat?

- Da, unul foarte drăguţ, zise Mason. Dar totuşi eşti femeie, şi nu sunt de acord ca femeile să lupte.

- Aminteşte-mi să te provoc la luptă când mi se vor vindeca încheieturile, fu răspunsul ei.

Mason zâmbi.

- Aminteşte-mi să te întreb cum ai reuşit să-i suceşti minţile lui Tooley în aşa fel încât să facă o astfel de imprudenţă.

Tooley vru să spună ceva, dar din nou Bolivia îl opri.

- Dă-mi pastilele.

- A, da, uitasem, zise Mason umblând într-unul din buzunare de unde scoase o sticlă pe care i-o întinse. Ia două din pastilele albe la patru ore, până le termini. Probabil nu vom mai fi aici pe atunci. Ţi-am pus şi nişte somnifere în caz că ai nevoie. Sunt cele albastre.

- Mason?

- Da, Bolivia.

- Crezi că mi-ai putea oferi ceva de mâncare?

- O să văd ce pot face, dar la ora asta mai mult decât nişte sandvişuri nu cred că avem.

- Sunt foarte bune!

Tooley plecă odată cu Mason, de parcă ar fi vrut să-i lase loc liber să scape. Dar ea nu avea de gând s-o facă, nu voia să plece nicăieri în afară de Tamoros, desigur. Nu ştia ce anume o făcuse să-şi schimbe planurile, dar era mai hotărâtă ca niciodată. Ceea ce urma să facă, o va ajuta să progreseze în carieră.

Incepu să facă nişte exerciţii să se dezmorţească, dar fermoarul cortului fu din nou deschis. Mason îi aduse câteva cutii de suc, pungi cu cartofi prăjiţi. Mason, care era ceva mai scund decât ea, îi spuse după

ce o privi din cap până în picioare:

- Cred că hainele mele ţi s-ar potrivi mai bine decât hainele lui Tooley; dacă vrei, încearcă-le. Stii, Bolivia, am fost întotdeauna de părerea că prezenţa unei femei aici, în tabără, ar provoca doar probleme, dar acum, după un sondaj de opinie, am ajuns la concluzia că băieţii sunt de partea ta. Toţi sunt revoltaţi de tratamentul pe care ţi l-a aplicat Tooley. Mă bucur să văd că ţi-ai revenit şi eşti din nou pe picioare.

Bolivia începu să mănânce disperată, când Tooley se întoarse. Fuma o ţigară, dar nu se obosi s-o întrebe dacă o deranjează fumul.

- Cum naiba ai aflat de invazie? o întrebă după ce o privi lung.

- N-a fost decât deducţia mea, răspunse Bolivia; la asta suntem buni noi, reporterii.

- Pe naiba, deducţie! mormăi el. Vreau să aflu de unde ştii.

- Am auzit fără să vreau.

- Nu aveai cum să auzi fără să vrei!

- A fost în noaptea în care am evadat. Tocmai de asta m-am întors. Am auzit vorbindu-se de Tamoros într-unul din corturi.

- Dar cei de acolo nu vorbesc engleza.

Bolivia continua să mănânce.

- Am spus...

- Vorbesc spaniola.

El rămase uimit.

- Fluent?

- Da.

- Indeajuns pentru a trece drept una de a lor?

Bolivia ridică din umeri, gândindu-se că îi era mai greu
să treacă drept bărbat.

- Nu este prea târziu să plecăm.

- Nu mai vreau să plec, zise ea.

- Dacă vom invada Tamoros, ai putea fi omorâtă.

- Dar m-aş putea alege şi cu cel mai teribil reportaj al carierei mele.

- Asta este tot ce te interesează, nu?

- Exact.

- Si ţi-ai risca viaţa pentru un reportaj?

- Sigur! Măcar ştiu că mi-o risc pentru ceva ce merită!

- In acest caz, să facem o afacere. Te instalez într-un hotel cu pază şi dacă invazia reuşeşte, te aducem acolo pe cheltuiala guvernului, să obţii interviuri în exclusivitate cu conducătorii politici. N-ar trebui să aştepţi prea mult în acel hotel, oricum nu mai mult de douăzeci şi patru de ore.

- Nu accept, spuse Bolivia răspicat.

- Cum poţi refuza o ofertă ca asta? Orice reporter şi-ar da jumătate din viaţă pentru ea!

- Vreau să fac parte din echipa de ocupaţie, să am subiecte să scriu o carte.

- Nu crezi că vrei prea mult?

- Si probabil o slujbă în străinătate.

- Mă crezi dacă-ţi spun că mă tem pentru viaţa ta?

- Nu. Te cred prea laş. Uite ce este, Tooley, vreau să mă duc în junglă câteva minute pentru nevoi personale.

- Sper că nu-ţi trece prin minte să fugi?

- Ai vrea tu, îi spuse ea şi desfăcu fermoarul cortului.

***

Tooley pretindea că doarme când reveni în cort, dar nu reuşi s-o păcălească. Figura lui, în loc să fie relaxată ca a unei persoane adormite era crispată, aproape o grimasă, ceea ce însemna că se gândea la ea.

Bolivia îşi luă medicamentele cu puţină apă, apoi trase
o pernă de sub capul lui Tooley.

- Stinge felinarul, îi spuse el.

- Nu mai discutăm? îl întrebă Bolivia.

- Nu mai am chef să mă contrazici.

Bolivia începu să râdă.

- Cel puţin nu în seara asta.

Tocmai când simţea că somniferele încep să-şi facă efectul, auzi vocea lui Tooley.

- Dacă ai ştiut de invazie, de ce n-ai spus nimic?

- Pentru că nu aveam încredere în tine.

- Te-ai fi scutit de multă durere.

- Nu este nici o problemă, ştiu să suport durerea fără să mă lamentez. Sunt mai rezistentă decât crezi,

Tooley.

- Culcă-te, Bolivia, e destul de târziu.

- Asta şi încercam să fac. Deodată, auzi un zgomot din ce în ce mai îndepărtat, apoi simţi cum este acoperită cu pătura, şi părul îi este îndepărtat de pe faţă. Fără să vrea, acest gest îi aminti de copilărie când era bolnavă şi mama o mângâia. Apoi adormi profund.

Visă că era pe motocicleta ei I-95 şi că era în întârziere; de fapt, întârziase la nuntă şi nici măcar nu era îmbrăcată aşa cum trebuia. Annie o va ucide pentru asta.

Totul se desfăşura cu încetinitorul; drumul spre Coral Gables pe care-l străbătea de obicei în cincisprezece minute, acum îi luă o oră, deşi mergea cu viteză foarte mare.

I se păru o eternitate când ajunse acasă la Jack. Invitaţii la nuntă erau deja în maşinile aflate pe ambele părţi ale străzii, iar ea abia găsi un loc să-şi parcheze motocicleta.

Fugi spre uşa din faţă şi o deschise, conştientă că nunta începuse, că Annie n-o mai aşteptase. Dar spre uimirea ei, când deschise uşa, se trezi nu în holul casei, ci într-o sală imensă de bal. O mulţime de oameni aflaţi acolo, întoarse capetele spre ea. Annie era îmbrăcată în rochie de mireasă de un roz şocant, cu trenă şi manşete de dantelă; lângă ea, Sandy îmbrăcată în negru, cu voal negru pe faţă.

Bolivia păşea foarte uşor, încercând să nu facă zgomot cu cizmele murdare de noroi; pantalonii îi erau pătaţi de sânge. Nici măcar casca nu şi-o scosese.

Dar deşi mergea repede, părea că nu mai ajunge la mireasă. Observă că Jack nu mai avea părul negru tuns scurt, aşa cum ştia, ci roşu strâns la spate. I se păru caraghios şi încercă să nu zâmbească. Dar cum putea cineva să facă glume la un eveniment aşa de serios ca nunta?

Pentru prima oară auzi muzică şi începu să se mişte în ritmul ei. Se uită în jur să vadă dacă mai observase careva că muzica nu era potrivită pentru eveniment şi observă abia atunci că toţi bărbaţii care participau la ceremonie aveau părul roşu strâns la spate. Toate femeile erau îmbrăcate în negru, cu văl pe faţă.

Deodată, cineva trase un foc de armă şi se aruncă la pământ. Impuşcăturile continuară, se auziră ţipete şi ridică încet capul. Apoi se ridică şi continuă să meargă pe fondul împuşcăturilor care nu mai conteneau.

In cele din urmă, ajunse la Anne care-i zâmbea netulburată. Răsuflă uşurată că nu-i făcuse nici un reproş şi se întoarse spre Jack.

In locul acestuia rânjea Tooley, şi Bolivia începu să protesteze:

- Nu te poţi mărita cu el.... dar nu mai apucă să termine, pentru că acesta o sugruma cu cravata sa.

***

Mason îi scoase bandajele de la mâini, clătinând din cap.

- Văd că s-au vindecat destul de bine. Lasă-le acum libere, să se usuce la aer. Bolivia se întrebă dacă va rămâne cu cicatrice la încheieturi. Nu-i păsa dacă va trebui să le arate oamenilor şi să le spună:

-Astea sunt de când am fost luată prizonieră şi ţinută legată.

O dureau şi gleznele, iar Mason îi dădu o pereche nouă de ciorapi şi o cutie cu cremă să-şi ungă rănile. Inainte de întoarcerea lui Tooley, Mason o întrebă:

- Ai idee în ce necaz vrei să intri?

Simţind că nu-i pusese cu intenţii rele această întrebare, îi răspunse:

- Te-ai răzgândit, nu mai vrei să mă ajuţi să scap?

- Mă întrebam doar dacă ştii ce te aşteaptă.

- Uite ce este, zise Bolivia. Nu voi ascunde că sunt de acord cu ceea ce faceţi. Si eu am prieteni din Tamoros, şi aş vrea să-i văd întorşi în ţara lor.

El o privi cu neîncredere.

- Ei bine, poate nu sunt tocmai prieteni, dar am văzut în ce condiţii trăiesc şi mi-a părut rău pentru ei. Nu-mi place ce se întâmplă în Tamoros. Suntem martorii schimbării istoriei, Mason, nu vreau să pierd nimic.

- Războiul nu este pentru femei.

Bolivia începu să râdă.

- Dar pentru un reporter, este locul ideal. Si eu sunt un reporter dedicat meseriei.

***

Bărbaţii o întâmpinară cu urale când apăru dimineaţa la micul dejun. Imbrăcată în hainele lui Mason, cu cascheta pe cap şi puşca la şold părea de-a lor. I se făcu loc imediat la una din mese şi începu să discute cu ei, în timp ce mâncau.

La cafea, apăru Tooley şi începu să strige nişte ordine. Bărbaţii se ridicară imediat de la masă şi se adunară în luminiş în formaţie. Bolivia vru să li se alăture, dar Tooley o opri.

- Tu poţi ajuta la curăţenie, îi spuse.

Bolivia se apropie de el.

- Vreau să mă antrenez cu ei, nu să spăl farfurii.

- Execută ordinul!

- Nu sunt unul din soldaţii tăi să-mi dai ordine! Du-te naibii!

- O să te supui ordinelor, ca oricare alt soldat!

- Si dacă refuz?

Tooley o prinse de mână şi încercă s-o ducă spre masă, dar ea se împotrivi.

- Bolivia, nu vei primi armă şi nu vei lua parte la invazie.

- Pe naiba!

- Bolivia, eşti reporter, ai nevoie de un subiect pentru reportaj, aşa că îl vei avea. Iţi pot promite şi

exclusivitatea, dar reporterii care intră în linia întâia, nu iau parte la luptă.

- Dar eu vreau s-o fac!

- Parcă spuneai că nu vrei decât un subiect pentru reportaj!

- Dar articolul va fi mult mai bun dacă voi participa personal la acţiune.

- Scrie ce vrei, dar nu vei participa!

- Mă încurajezi să mint?

- Am crezut că reporterii o fac tot timpul! Oricum, nu ne sta în cale!

***

Bolivia începu să facă exerciţii de ridicare, de întindere şi jogging. La distanţă, se auzea zgomotul armelor şi simţi încă o dată că fusese lăsată deoparte doar pentru că era femeie.

Nimeni, nici Henry, nici prietenii, nici aceşti bărbaţi, n-o luau în serios când afirmase pe rând că vrea să facă reportaje din Beirut, să participe la invazie. Doar mama o lua în serios încă de mică, atunci când juca fotbal în echipele de băieţi.

Seara, Tooley se aşeză lângă ea la masă. Nu putu să nu se întrebe dacă băieţii ştiau ceva despre ei doi. Oricum, îşi închipuia că n-o credeau capabilă să aibă o relaţie cu un bărbat care o ţinuse legată.

Abia terminară de mâncat, când în tabără sosiră cinci bărbaţi. Erau doi americani îmbrăcaţi în civil,

ceilalţi trei purtau uniforme militare; nu era sigură, dar presupunea că erau din Tamoros.

- Ţine cascheta pe cap şi nu discuta cu ei, îi şopti Tooley.

- Nu-ţi face probleme, îi spuse şi Bobby Joe . Arăţi ca un bărbat.

- Cine sunt? îl întrebă Bolvia când cei cinci plecară împreună cu Tooley.

- Conducătorii noştri, răspunse Mason.

- Am crezut că Tooley este comandantul aici.

Maason scutură din cap.

- Este doar sergent. Trebuie să ne supunem lui, iar el raportează celor pe care i-ai văzut.

Bolivia nu-şi lua ochii de pe cărarea pe care plecase Tooley. Intunericul se lăsase de câteva ore, iar el nu se întorsese.

Mason, care îi citise îngrijorarea din priviri, o lămuri:

- Se alcătuieşte strategia în noaptea asta.

- Ce spui?

- Am observat că te uitai mereu spre cărare.

- Eu? Cred c-am făcut-o inconştient!

- Haide, Bolivia, recunoaşte că Tooley ţi-a cam căzut cu tronc!

- Vă înşelaţi teribil! le reproş' ea.

- Nu-ţi face probleme, şi el te place!

- Nu ştiu cum vă puteţi imagina că-mi place un bărbat care m-a ţinut legată! se revoltă ea.

- Sunt femei care se îndrăgostesc şi în astfel de condiţii.

- Eu nu fac parte din categoria lor!

- Da, tu eşti o tipă mai dură, zise Bobby Joe, dar adevărul este că Tooley e un tip grozav; cred că ai realizat asta.

- Mie mi se pare că vă stă bine împreună, zise şi Mason. Este momentul ca Tooley să nu mai fie singur.

- Da, dar nu cu mine, zise Bolivia, dorindu-şi în acest timp ca el să se întoarcă mai repede să-l vadă, să-l simtă aproape.

Incepură să joace pocher, dar nu-i prea stătea mintea la joc. Dar deşi nu fusese deloc atentă, reuşi să adune toţi banii. Pocherul era jocul ei preferat şi nu prea pierdea.

Deodată, unul dintre ei se ridică şi spuse:

- Cred că este timpul să ne ducem la culcare. Tooley ne-a cam alergat astăzi; sunt frânt.

Bolivia ar fi vrut să protesteze că era devreme, că nu avea ce face singură în cort fără Tooley, dar asta ar fi însemnat că recunoştea deschis că-i lipsea.

Unde putea fi Tooley? Fixase de câteva ore bune cărarea pe care dispăruse, iar el întârzia să apară. Ei bine, la naiba cu el! Cine avea nevoie de Tooley?

Era miezul nopţii când auzi fermoarul cortului. Stia că era el.

In tăcerea nopţii, auzi zgomotul unui fermoar, apoi

al hainelor aruncate la pământ. Temperatura începu să se ridice şi să-l viseze desigur pe Tooley. I se păru că este gol, lângă ea.

Bolivia gemu încet şi-l auzi murmurându-i numele.

- Bolivia, şopti el.

- Aici sunt, spuse ea aruncând la o parte păturile, desfăcând braţele pentru a-l primi.

Tooley o ridică şi începu s-o sărute pasional. Trupurile lor se contopiră.

- Dragostea mea, murmură Tooley.

- Bolivia? Te-ai trezit? Mă auzi?

Se trezi bruc.

- Ce este, Mason?

- Tooley nu s-a întors?

- Nu.

- Iartă-mă că te-am trezit.

După plecarea lui Mason, Bolivia nu mai putu să adoarmă şi rămase sprijinită într-un cot, fixând cu privirea locul lui Tooley, gol acum. La naiba cu el pentru că nu apăruse încă, deşi ea îl aşteptase toată noaptea! Se ridică şi mai luă două pastile de antibiotic pe care i le adusese Mason şi decise să ia şi un somnifer. Aşa-i trebuia lui Tooley; s-o găsească dormind tun.

Capitolul 1

- Ei, trezeşte-te! auzi ca prin vis vocea lui Tooley. Incercă să întindă mâinile spre el, dar erau prea grele, imposibil de urnit. Vino aici lângă mine, ar fi vrut să-i spună, dar vorbele refuzau să se articuleze.

- Trezeşte-te , Bolivia, plecăm, repeta Tooley, zgâlţâind-o.

- E miezul nopţii, protestă ea. Il aşteptase toată noaptea, iar acum voia să se ridice şi să plece? Oricum, era prea obosită să se poată mişca.

- Este aproape dimineaţă.

Bolivia făcu un efort să deschidă ochii.

- Lasă-mă să dorm!

- Te las, dar vei pierde invazia.

Auzind aceste vorbe, Bolivia deschise un ochi, curioasă.

- Acum?

- Chiar acum. Ai trei minute să te îmbraci şi să ieşi din cort. Plecăm de aici.

- De ce naiba nu mi-ai spus? N-aş fi luat somnifer!

***

Bolivia se pierdu de Tooley în timpul părăsirii rapide a taberei. Se împiedică pe cărare, căzu cu braţele înainte atingându-i pe cei după care trebuia să se orienteze; în spatele ei se aflau alţi bărbaţi tot cu braţele întinse spre ea. Pământul era ud şi mirosul ploii

se simţea în aer. Probabil fusese furtună cât dormise ea. Continuă să se împiedice de trunchiurile retezate de copaci, repetându-şi că trebuia să se trezească pentru a se bucura de aventură. Nu era obişnuită cu barbituricele.

Când ieşiră la lumină, nu mai ajunseră pe acea stradă lăturalnică unde-şi parcase motocicleta, ci pe un câmp plin cu camioane.

Se uită în jur după Tooley, dar nu-l zări. Cineva din spate îi făcu semn să urce în cel mai apropiat camion. După ce urcă, se simţi şi mai adormită din cauza înghesuielii şi căldurii emanate de trupurile celor din jur. Probabil că adormise pe drum, pentru că nu-şi mai amintea nici un detaliu, ci doar că maşina se oprise brusc şi cei din jur începuseră să sară din ea.

Se mişcau toţi în grup compact şi nu-l putea găsi nicăieri pe Tooley. Aerul proaspăt o mai trezi puţin. Îl zări pe Mason, care o căuta din priviri. Nivelul adrenalinei începu să se ridice doar la gândul că începea marea aventură.

Câteva minute mai târziu, văzură un vas ancorat la oarecare distanţă de mal. Bolivia rămase privindu-l uluită, ca şi ceilalţi, de altfel. Nu părea o navă comercială, nici un vas de croazieră. Poate, cu îngăduinţă, putea fi vas comercial. Avea o punte foarte mare, cala nu era prea adâncă, iar dacă avea o

denumire, în mod sigur nu era scrisă nicăieri. Soarele răsărise deja şi Bolivia îşi trase cascheta pe ochi pentru a-şi ascunde chipul.

Nu se ferea de bărbaţii cu care venise, dar nu voia ca Tooley s-o vadă în acel moment. Se integrase în rândurile bărbaţilor, imaginându-şi că s-ar putea pierde printre ei pe un vas aşa de mare. Tooley ar avea poate un atac de cord, dar nu avea ce-i face. Si i-ar merge mult mai bine dacă n-ar fi lăsată la o parte, aşa cum probabil plănuia Tooley.

Urcă pe punte o dată cu toţi ceilalţi. Se aşeză laolaltă cu ei, ţinând mereu capul în jos.

La un moment dat, li se servi nişte cafea. Luă ceaşca oferită, bău de câteva ori, apoi realiză că va trebui să reziste câteva ore înainte de a putea merge la toaletă, aşa că îi trecu cana tipului de lângă ea.

Pe măsură ce soarele se ridica pe cer, căldura devenea tot mai mare şi aerul mai umed. De fiecare dată când se aflase undeva pe apă, i se păruse mai răcoare ca pe uscat, dar de data asta vasul părea că abia se mişcă şi nu stârneşte aerul. Când norii începură să acopere cerul, se simţi mai bine, pentru că începu să se lase răcoarea, dar ca din senin începu şi ploaia, iar vasul se legăna ca o bărcuţă pe valurile uriaşe de acum.

Bărbaţii din jurul ei începură să se ridice ca să

ajungă la parapet. Auzi curând eforturile lor de a vomita şi se gândi că va face şi ea acelaşi lucru. Dar pe măsură ce tot mai mulţi bărbaţi se simţeau rău, ea era tot mai înclinată să facă acelaşi lucru.

Cam toată lumea se ridicase de acum, aşa că se ridică şi ea, ca să nu facă notă discordantă. Era la fel de înaltă sau poate mai înaltă ca mulţi dintre ei şi atunci îi auzi vocea; nu avea cum s-o confunde.

Bolivia îşi ţinu capul în jos, dar pe el îl putea vedea destul de clar. Cu părul roşu, îmbrăcat în alte haine, ar fi arătat ca un luptător viking. Numai faptul că-l văzu îi ridică temperatura corpului şi se întrebă de ce dintre toţi bărbaţii din lume, acesta exercita o asemenea atracţie asupra ei. Iar dacă ce simţea ea era dragoste, începea s-o înţeleagă pe Anne care voia să-şi petreacă restul vieţii alături de Jack.

Anne! Dumnezeule, trebuia să se întâlnească chiar în seara asta cu ea şi cu Sandy. Sau asta fusese aseară? Va trebui să le dea multe explicaţii. Anne se va înfuria şi va da vina pe ea, reproşându-i că avusese intenţia să-i întârzie nunta.

Deodată, Tooley o observă şi ea lăsă ochii în jos, cu mâna dusă la stomac, de parcă ar fi mimat o stare inerentă de rău. Se îndreptă cu repeziciune spre parapetul vasului unde se mai aflau şi alţii. Când ajunse acolo, se aplecă peste parapet aşa cum făceau cei care cu adevărat se simţeau rău. Era aproape sigură că-i

reuşise tentativa de a se ascunde de el până când se simţi prinsă de spatele cămăşii. Se prinse cu ambele mâini de parapet, dar în secunda următoare materialul cămăşii cedă şi forţa unor mâini puternice o întoarse. Dădu drumul la parapet. Intorcându-se dădu peste rânjetul lui Tooley.

- Am crezut că te-am pierdut, zise el. Ţi-e rău? Cred că sunt singurul de pe vas care n-a vomitat.

- Nu-mi era rău, mărturisi ea.

- Atunci, ce naiba făceai peste parapet?

- Nu văd de ce nu...

- Ai avut noroc c-ai ajuns aici. Aş avea probleme dacă şefii ar afla de tine.

- Poate încep să ţip şi te dau de gol.

- Ar fi mai bine dacă ţi-ai închide gura ta frumoasă şi... sexy... care mă înnebuneşte.

Bolivia simţi că i se ridică din nou temperatura şi se apropie de el.

El păru tentat pe moment, dar imediat o îndepărtă de el, o întoarse cu spatele şi-o împinse înainte.

- Ia-o în direcţia aia, îi ordonă.

- Unde mergem?

- Fără întrebări. Ţine gura închisă şi capul plecat.

Ar fi vrut să se oprească, să se certe cu el; ajunseseră în partea din faţă a vasului când el îi dădu drumul, apoi o lăsă în urmă, indicând o scară metalică

sub formă de spirală.

- Ce este acolo?

- Fără întrebări.

- Mi-ar fi mai uşor dacă aş şti, murmură ea, dar execută ce-i spusese.

Ajunseră în sala motoarelor. Nu se vedea nimeni în jur ; Tooley deschise o uşă şi o împinse înăuntru. înainte de a închide uşa şi a rămâne în întuneric, apucă să vadă că se aflau acolo o mătură şi un mop.

- Ce naiba facem aici? începu să strige.

Tooley o prinse în braţe.

- Ce-am vrut să fac de când te-am văzut prima oară!

- Aici? Acum?

- Am putea muri în timpul invaziei şi am rata şansa asta pentru totdeauna.

- N-am chef să mor în invazie....

- Nu vrei să taci şi să facem dragoste?

Gura lui o făcu să tacă. Tooley o propti de perete. Ea îl prinse cu braţele după gât cedând în faţa lui, lucru pe care şi-l dorise de cum îl văzuse. La care visase cu ochii deschişi de nenumărate ori, lucru pe care încercase să-l nege de multe ori, dar pe care ajunsese să-l facă acum, într-o încăpere unde se păstrau măturile.

- Chiar aici? repetă ea.

- Ai o idee mai bună?

Dumnezeule, făceau dragoste pentru prima oară într-un depozit! Nu era ceva despre care să poată povesti copiilor, de fapt nu putea povesti nimănui despre asta, dar era ceva de care se putea bucura în acel moment, de care să-şi amintească ca de cel mai excitant lucru din viaţa ei.

- Dacă nu mai scăpăm vii din invazia asta... începu Tooley printre săruturi...

- Nici să nu gândeşti! îl opri ea.

- Se poate întâmpla orice.

- Mie nu mi se poate întâmpla! Acum simt că sunt nemuritoare!

- Si eu mă simt la fel, iubito, dar dacă nu supravieţuim....

- Taci, nu mai spune asta!

- La naiba, Bolivia, încercam să-ţi declar că te iubesc, iar tu îmi spui să tac?

- Iubirea?

- Da, iubirea.

- Atunci, continuă!

- O să mă mai gândesc dacă merită.

***

Anne opri maşina în parcarea secţiei de poliţie din Miami.

- Parchează oriunde, oricum, o îndemnă Sandy.

- Vreau să merg cu tine.

- Nu, te rog să rămâi aici, sau du-te într-o cafenea şi aşteaptă-mă acolo.

- Bine, mă duc să beau o cafea, consimţi Anne, dar nu întârzia, sunt foarte îngrijorată.

- Dacă stau mai mult de o jumătate de oră, trimite Garda Naţională după mine.

Sandy avea de gând să discute problema Boliviei cu locotenentul Perez, să-i ceară ajutorul. Apoi va mai întreprinde ceva pe cont propriu.

- Ce cauţi aici în ziua ta liberă, McGee? i se adresă el lui Sandy.

- Vreau să discutăm, locotenente.

- Sigur că da, intră în birou.

- A dispărut o prietenă a mea, începu Sandy imediat ce se aşeză. Se petrece ceva ciudat.

- Spune totul.

Si Sandy începu să-i povestească tot ce-şi amintea, terminând cu descrierea taberei din junglă.

Locotenentul Perez sună la biroul evidenţelor persoanelor dispărute.

- Prietena mea este reporter la Times.

- Nu cumva scrie despre cazurile de corupţie?

- Exact.

Locotenentul o privi lung, apoi o invită să aştepte afară pentru ca el să dea nişte telefoane. După câteva minute, o chemă înapoi.

- Ce-ai aflat?

- îmi pare rău, McGee, dar mă tem că va trebui să predai pistolul.

- Ce este asta, o glumă sau....?

- Prietena ta n-a păţit nimic, dar trebuie să te reţin preventiv, ca să mă asigur.

- Ca să te asiguri pentru Bolivia?

- Nu te considera arestată, eşti doar reţinută pentru douăzeci şi patru de ore.

Total confuză, Sandy îşi scoase pistolul şi centura, punându-le pe masa locotenentului. Acum nu se mai baza decât pe Anne.

***

Bolivia nu realizase cât de mare fusese zgomotul decât atunci când se opriră motoarele. Deodată, se lăsă o tăcere apăsătoare.

- De ce-au oprit motoarele? întrebă Bolivia. Nu mai ştia cât timp trecuse de când se retrăsese aici cu Tooley, dar oricum nu atâta încât să fi ajuns la Tamoros.

- Cred că au coborât bărcile la apă.

- Bărci? întrebă Bolvia.

- Da, bărci, pentru că nu ne-am putea apropia de insulă cu acest vas fără să fim văzuţi.

- Cred că prietenilor tăi le va fi şi mai rău în bărci!

- Acum, Bolivia, ieşim cu capetele în jos. Dacă te întreabă cineva ceva, mă laşi pe mine să răspund.

- Bine, zise Bolivia, legându-şi centura pistolului.

- Noi vom fi în ultima barcă, o informă el.

- Cum ai de gând să conduci o invazie dacă eşti în ultima barcă?

- Cine-a spus că eu sunt conducătorul?

- Nu eşti?

- Slavă Domnului, nu!

- Am crezut că tu eşti comandantul acţiunii, sau cam aşa ceva.

- Nu, eu i-am instruit doar, n-am de gând să-mi risc viaţa mergând în prima linie.

Tooley coborî primul scara. Odată ajunşi pe punte, Bolivia se trezi într-un grup de bărbaţi, făcându-şi loc să ajungă la primele bărci care porneau spre insulă. Voia să aibă un subiect pentru prima pagină a ziarului Times.

Anne se duse pe jos la Times. Era conştientă că arăta cam rău, dar era prea îngrijorată din cauza Boliviei ca să-i mai pese. Luă liftul până la etajul la care ştia că-l va găsi pe Henry. Nu era sigură că acesta va fi la serviciu şi sâmbăta.

- Mă numesc Anne Larkin, începu ea când fu dusă în biroul lui. Sunt prietena Boliviei.

- Unde naiba este Bolivia? o întrebă el.

- Nu ştiu nimic de ea; tocmai de aceea am venit aici.

După ce o lăsă să vorbească şi-i ceru amănunte, Henry o rugă să aştepte în faţa biroului, să dea câteva telefoane.

Anne încuviinţă şi ieşi. Se gândi să se strecoare în biroul Boliviei, să caute acolo elemente cheie cu privirea la ea. Când Henry deschise şi o chemă în birou, încă se mai gândea la ce ar fi trebuit să facă.

- Ce aţi aflat? îl întrebă Anne.

- V-aş cere prea mult dacă v-aş ruga să vă duceţi acasă şi să daţi totul uitării?

- Cum adică?

Henry o studie câteva clipe.

- Sunteţi prietena ei, avocata, nu?

Anne încuviinţă.

- Mi s-a spus că ar fi mai bine să nu fac investigaţii, din motive de securitate naţională, o lămuri el.

- Este o explicaţie ridicolă! ripostă Anne.

- Asta mi s-a spus!

- Ce să aibă Bolivia cu securitatea naţională?

- Ea nu, dar tabăra din junglă ar putea avea.

- Pot face ceva? se oferi Anne.

Henry ridică din umeri.

- Nu-mi vine nici o idee decât să aştept să sune ea.

- Asta nu înseamnă mare lucru, spuse Anne. Aş putea lua maşina dumitale? îl întrebă Anne.

- Unde vreţi să mergeţi?
- La tabăra din junglă.
- Mergem împreună, se oferi Henry.

Capitolul 8

- Sunt Ned Copper, de la Newsline. In seara asta, transmitem despre invadarea insulei Tamoros. Cu noi se află Bolivia Smith, reporter la Miami Times, care ne-a însoţit de fapt în această invazie.

Camera se îndreptă spre ea. Bolivia, care considera că toţi corespondenţii de război trebuie să fie foarte sobri, înclină din cap.

Ned îi zâmbi. Părea mai arătos în realitate, dar şi mai scund.

- Spune-ne, Bolivia, cum ai ajuns să te implici în această invazie?

- Ned, a început ca un subiect al rubricii mele săptămânale.

- Si vei sfârşi probabil primind un premiu Pulitzer.

Ea zâmbi cu modestie, întrebându-se dacă Ned îşi făcuse un obicei din a o întrerupe.

- Primisem reclamaţii despre un grup de veterani care-şi stabilise tabăra în jungla de lângă Fort Lauderdale.

Ned o întrerupse din nou:

- Când ai aflat că este implicat guvernul?

- N-am aflat decât după declanşarea invaziei, deşi am suspectat asta chiar de la început. O femeie s-a dus la poliţie şi a completat un formular despre dispariţia unei persoane...

- Trebuie să te întrerup, Bolivia, şi când ne întoarcem te voi întreba despre rolul tău în această invazie.

Bolivia ar fi vrut să-l întrebe de ce o întrerupe mereu, dar se gândi încă o dată înainte de a o face.

Când Ned reveni cu interviul, spuse:

- Cu noi se află în seara asta Jim O'Toole, bărbatul care a condus invazia. Bună seara, Jim.

- Salut, Ned.

Bolivia îi auzea vocea, dar nu-l vedea.

- Nu el a condus acţiunea, se trezi Bolivia.

- Cine a făcut această afirmaţie? întrebă Ned.

- Salut, Bolivia, se auzi vocea lui Tooley, clară şi răspicată.

- Am spus că nu el a condus invazia, repetă Bolivia. Nici măcar în primele rânduri n-a fost. Ştiu bine, pentru că m-am aflat acolo.

- întreab-o despre locul unde se ţin măturile, Ned, spuse Tooley.

Bolivia îngheţă. Nu era posibil! Acest bărbat nu putea aduce în discuţie un asemenea subiect în faţa a milioane de spectatori, printre care probabil şi rudele ei.

- Care este ideea cu acest loc pentru mături? întrebă Ned.

Bolivia privi direct în camera de luat vederi şi spuse:

- Forţele invadatoare s-au deplasat spre capitala insulei Tamoros....

- Am făcut dragoste cu Bolivia într-o debara de pe vas, zise Tooley răspicat.

- Si n-a fost cam incomod? întrebă Ned.

- A fost o fantezie de-a mea, strigă Bolivia şi aş prefera să nu dai amănunte, Tooley.

- Am crezut c-am fost implicaţi amândoi în acest caz de amor, zise el.

- Intr-o debara? insistă Ned tot mai nedumeerit.

- Incerci să mă eviţi, Bolivia? o întrebă Tooley.

***

Bolivia simţi ca o durere în moalele capului şi auzi cum el îi şopteşte:

- Nu scapi de mine chiar aşa de uşor.

Intoarse capul şi-l văzu pe Tooley în spatele ei în barcă.

- Credeai că m-ai pierdut, nu?

- Lasă-mă în pace! exclamă ea.

- Nu pleci fără mine.

Bolivia îl privi în ochi. Nu trebuia să audă nimeni altcineva ce-i spunea.

- Eu nu sunt laşă ca tine, Tooley. Eşti ori mercenar, ori agent guvernamental.

- Iar tu? Un caz de suicid deliberat?

- Nu mi-e frică!

- Asta pentru că nu prea ai minte! Parcă nu spuneai acelaşi lucru în debara! îi reaminti Tooley, aruncând flăcări din ochii săi verzi.

- Acum nu mai suntem acolo! exclamă Bolivia uitându-se în jur să vadă dacă o aude cineva.

- Oricum, ai de ales, Bolivia, zise Tooley. Ori stai cu mine, ori dau ordin ca barca să se întoarcă şi vei afla despre invazie doar de la radio.

-Nu mă interesează ce spui!

- Este ultimul tău cuvânt?

- Da.

Tooley se ridică, făcându-şi loc printre bărbaţii de pe punte, cu care începu să discute. Când observă că barca se întoarce, nu-i veni să creadă la început, apoi se înfurie.

- De ce ai făcut-o? se răsti la el.

- Asta a fost alegerea ta, Bolivia.

- Foarte bine, voi sta lângă tine.

- Nu ştiu de ce, dar nu te pot crede.

- Nu mai suntem copii, Tooley.

Poate era bine să sară din barcă, să înoate până la una din celelalte bărci şi chiar se ridică s-o facă, dar Tooley o forţă să se aşeze la loc.

- Ce-ar fi să juri pe dragostea care mi-o porţi?

- Nu-mi amintesc să-ţi fi spus că te iubesc.

- Nici n-a trebuit s-o faci, era evident.

- De unde ştii că n-am făcut dragoste şi cu alţi bărbaţi în debara?

El ridică din umeri.

- Atunci jură, şi dacă nu mă iubeşti, eşti liberă să-ţi calci jurământul.

Bolivia îi evită privirea.

- Nu vreau s-o fac.

- Asta înseamnă că mă iubeşti.

Si dacă-l iubea? Ce legătură avea iubirea cu invazia?

- Haide, Bolivia, recunoaşte.

- Poate că te iubesc, admise ea, dar este greu de spus, date fiind situaţiile prin care am trecut.

- Ce vrei să spui? Situaţiile au fost perfecte, iar dragostea nu este nicicând mai aprinsă ca în condiţii de război.

- Asta ai găsit şi în Vietnam?

- Uite ce este, Bolivia, am auzit multe despre reporteri şi ce fac ei pentru un reportaj.

- Există nişte limite în tot ceea ce sunt dispusă să fac pentru munca mea.

- Aş vrea să aflu care sunt aceste limite.

- Tocmai le verifici acum. Dacă m-ai iubi cu adevărat, m-ai crede pe cuvânt. Ţi-am promis să stau

cu tine, deja.

- Nu dragostea mea o contestam aici; eu ţi-am declarat-o deja în dulapul cu mături.

- Da, dar cuvintele rostite sub focul pasiunii nu au valoare.

- Eu din contră, cred că atunci oamenii sunt mai sinceri.

- Tu confunzi pasiunea cu dragostea.

- Chiar şi acum, Bolivia, simt că aş vrea să strâng gâtul tău alb subţire şi frumos, dar sunt conştient că aş face-o pentru că te iubesc.

- Mi se pare că eşti cam confuz, Tooley.

- Tu m-ai adus în situaţia asta!

Şi Bolivia se bucura din plin de ea. îi făcea plăcere să-l înfurie pe Tooley. Era evident că se simţea iubită. îl privi drept în ochi.

- Dacă după ce se termină toate astea şi ne întoarcem la normal vei mai spune că mă iubeşti, atunci o să te cred.

- Ţi-am spus-o mai devreme, pentru că mă temeam că voi fi ucis. N-aş vrea să ajung în mormânt fără ca tu să fi ştiut. Astfel, am vrut ca o femeie specială să afle că este iubită.

- Este o predică bună, Tooley, numai că puţin cam nepotrivită, pentru că nu te duci în mormânt. Pari mai

decis ca oricând să te ţii departe de liniile de luptă.

- Este evident că nu ştii nimic de războiul de gherilă. In faţă sau în spate eşti în acelaşi pericol.

- Stiu destule ca să realizez că ne aflăm într-un astfel de război, dar orice ambuscadă va fi creată de noi.

- Mă întreb: dacă vom fi împreună dorinţa mea se va diminua? Oricum, acum trebuie să-i spun căpitanului că ne întoarcem.

***

Anne ar fi vrut să spună: opreşte maşina, Henry, şi lasă-mă pe mine să conduc, dar nu era strategic. Nu când se afla în maşina lui, deşi mergea cu viteza melcului.

Le trebui peste o oră să ajungă în faţa blocului din Fort Lauderdale unde se afla parcată motocicleta Boliviei.

- Mă duc să pun întrebări , zise Anne, coborînd.

Toată lumea îi spuse acelaşi lucru; nimeni n-o văzuse intrând sau ieşind din junglă în ultimele zile.

Când Anne şi Henry se reîntâlniră la maşină, să compare informaţiile primite, el spuse:

- Se pare că n-au ieşit de aici. Haide, să vedem cât de mare este această zonă.

O luară spre vest, dar drumul se înfunda destul de repede. Deodată, Anne observă un bărbat care venea

spre ei.

- M-aţi putea ajuta? îl abordă ea. Cunoaşteţi zona aceasta care este junglă în mare parte?

Omul înclină din cap.

- Aţi văzut pe cineva ieşind de aici în ultimul timp?

Omul încuviinţă din nou.

- Când?

Ieri dimineaţă, îi spuse el, era încă întuneric. Ieşiseră mulţi bărbaţi care purtau arme.

- Ce-aţi mai văzut? insistă Anne.

- Au urcat în camioane.

- Ştiţi ceva despre ei?

Omul scutură din cap.

- Numai că unii din ei sunt din Tamoros.

- De unde ştiţi?

- Pentru că eu însumi sunt de acolo şi i-am auzit vorbind.

Asta era tot ce ştia omul şi Anne îi mulţumi, înainte de a se îndrepta spre prima casă, unde se afla Henry.

- Am discutat cu un grădinar care mi-a spus c-a văzut ieri dimineaţă o mulţime de bărbaţi ieşind din junglă; erau înarmaţi. Omul nu vorbea prea corect engleza. Spunea că este din Tamoros şi că i-a auzit vorbind pe aceşti bărbaţi despre invazie.

- Poate au fost străini care stăteau ilegal în zona

asta. Poate au fost ridicaţi de poliţie.

- Nu cred; omul mi-a spus că erau înarmaţi.

- Poate aceşti Tamoros plănuiesc un atac împotriva oraşului Fort Lauderdale.

- Nici una din aceste variante nu are sens, îl opri Anne. Bolivia n-a spus nimic despre străini staţionaţi ilegal aici şi nici despre Tamoros. Bărbatul despre care vorbea mereu, Tooley, era american. Grupul în care se afla era de veterani din Vietnam.

- Si ce legătură ar putea exista între veteranii din Vietnam şi Tamoros? se miră Henry. Cred că suntem în faţa unei povestiri interesante...

- Doar încercăm s-o găsim pe Bolivia!

- Dar dacă ne aflăm în faţa unei povestiri interesante, Bolivia va vrea să fie în centrul ei. Tamoros apare tot mai des la ştiri, de câteva zile. Dacă ne aflăm în faţa unei invazii?

- In care să fie implicat şi guvernul nostru?

- Este posibil.

- Dar nu avem nici o dovadă, Henry! Nu avem decât nişte informaţii de la acest grădinar care a văzut bărbaţi cu puşti ieşind din junglă, urcându-se în camioane, iar Bolivia a dispărut fără urmă.

- Unde ar trebui să mai mergem?

- Cred că în port. Poate i-a văzut cineva urcându-se

în bărci. Inainte de asta, aş vrea să dau un telefon pentru că trebuia să mă întâlnesc cu logodnicul meu acum două ore; după cât îl cunosc, va organiza imediat o acţiune de căutare a mea.

- Te rog să-i telefonezi, o invită Henry, întinzându-i telefonul maşinii sale.

***

Majoritatea bărbaţilor dormea pe punte. Bolivia îşi dorea să poată dormi şi ea ar în situaţia asta atât de lipsită de confort îi era imposibil să închidă un ochi. Soarele era torid.

- încearcă să te odihneşti, o sfătui Tooley.

- Dacă m-ai ţine cu capul în poala ta, poate aş dormi.

- Dacă ai face-o am atrage atenţia tuturor. Nu ştie nimeni că avem o femeie la bord.

- Numai la imagine te gândeşti?

Tooley râânji.

- Vrei să spui că în ochii tăi sunt destul de macho?

- Nu macho era cuvântul potrivit, zise Bolivia. Dar dacă vrei, te găsesc macho, e adevărat. Chiar mai mult ...

- Nici tu nu eşti tocmai acea fecioară dulce din folclor...

- Nu te-am auzit văitându-te pe tema asta când eram în debara, îi reaminti ea.

- Nu mă plâng nici acum, zise Tooley. Dar numai un bărbat ca mine te poate manevra.

Bolivia se înfurie subit.

- Ai spus să mă manevreze?

- Să te controleze, conducă, indiferent cum i-ai spune, e acelaşi lucru.

- Tu chiar crezi că mă poţi controla, Tooley?

- Da, cred că am înregistrat un oarecare progres.

- Să nu îndrăzneşti să repeţi afirmaţia asta!

- Si eu te iubesc, draga mea.

***

Cei doi se opresc în port. Deodată, le apare în faţă un bărbat care-i întrebă:

- Stiţi cumva de ce a fost închis portul dimineaţă?

Henry şi Anne se opresc.

- Despre ce vorbiţi? îl întrebă Henry.

- Intreg portul a fost închis până la ora şapte. Am vrut să pescuiesc pe doc şi mi s-a spus că nu este posibil. L-am închiriat pe trei ani şi nu mi s-a mai întâmplat asta.

- N-am auzit c-ar fi fost închis, zice Henry, luând-o pe Anne de mână, îndreptându-se cu ea spre parcare.

- Ce facem acum? îl întrebă ea când ajunseră la maşină.

- Aş vrea să mergem la aeroport, să vedem dacă putem lua primul avion spre Tamoros.

- Vrei să aterizăm acolo în mijlocul invaziei?

Henry deschise ochii mari.

- Dumnezeule, ce subiect pentru un articol!

- Ai început să vorbeşti ca Bolivia.

- Uite ce trebuie să facem, zise Henry. Mergi cu mine la aeroport, apoi aduci maşina mea înapoi la Miami.

Anne simţi că o cam părăseşte curajul. Dar de fapt, nu era problema ei această invazie şi nu voia să fie trimisă corespondent de război. Se va duce acasă, îl va suna pe Jack şi poate împreună vor afla ce se întâmplase cu Sandy. Cele două prietene ale ei dispăruseră într-o singură săptămână.

Când ajunseră la aeroport, aflară că toate cursele spre Tamoros au fost anulate.

- Aş vrea să ştiu şi motivul, îi spuse Henry agentului.

- Nu-l cunosc, domnule.

Henry scoase legitimaţia de presă şi i-o vârî acestuia sub nas.

- Aş vrea să discut cu directorul aeroportului.

Agentul dădu un telefon, dar înainte ca acesta să termine de vorbit, Anne văzu poliţia aeroportuară venind spre ei şi-l făcu atent.

- Cred c-ar fi mai bine să fugim.

- N-au ce să ne facă, o linişti Henry.

Porniră de parcă ar fi avut de prins un avion. Când ieşiră afară în parcare, o luară la fugă.

- Ce-am văzut îmi confirmă teoria, zise Henry.

- Nu ştiu ce legitimaţie ai.

- Nici nu-mi pasă ce cred. Presa este totuşi liberă în ţara asta.

Luă receptorul telefonului din maşină şi formă un număr.

- Dă-mi-l pe Larry zise şi aşteptă un moment. Larry? Ţine presa acolo. Vin cu un titlul special pentru ziarul de duminică. Nici n-o să-ţi vină să crezi!

***

Bărcile de pescuit traseră aproape de plajă chiar la căderea serii. In afară de acele raţii dezgustătoare, Bolivia nu mâncase nimic de mult timp şi o durea stomacul. O mai durea spatele de la şezutul pe punte timp de atâtea ore.

Fiecare barcă avea doar două bărci de plastic care făcură mai multe drumuri, să transporte oamenii pe plajă.

Bolivia ar fi vrut să fie printre primii, dar Tooley o opri.

- N-are rost să te grăbeşti, nu începe invazia până nu coborâm toţi.

- După cum vorbeşti, totul pare un joc!

- Intr-un fel şi este. Un joc periculos, dar totuşi un joc.

Când ajunseră în cele din urmă pe plajă, Bolivia făcu nişte exerciţii de întindere pe nisip, în timp ce bărbaţii făcură alergări pe loc. Tooley se aşeză, iar ea realiză că era un leneş incurabil.

- Ce facem acum? îl întrebă ea.

- Mergem spre oraş.

- Mergem spre oraş? Ce fel de invazie este asta?

- Nu avem ce invada pe partea asta a insulei, răspunse Tooley. Tocmai de asta am acostat aici. Trecem pe drum pe lângă sate unde sperăm să luăm şi alţi oameni după noi. Cu puţin noroc, până ajungem acolo va fi o revoltă în toată regula.

- Nu mi se pare un plan bun, zise Bolivia. De ce să nu cădem asupra lor pe neaşteptate?

- Pentru că trebuie să pară o revoltă spontană.

- Şi să nu se ştie, măcar la început, că americanii sunt implicaţi.

- începi să înţelegi, zise Tooley.

- De aceea n-ai vrut să mă laşi în faţă.

- De aceea n-am vrut ca nici unul din noi să fie în primele rânduri.

- Şi armata din Tamoros va sta liniştită?

- Sperăm să-i luăm prin surprindere şi până se vor dezmetici... este sâmbătă noaptea.

- Nu poate fi o invazie fără puţină luptă, zise Bolvia.

- Eşti însetată de sânge nu?

- N-am vrut decât un pic de acţiune.

Oamenii începură să se mişte, la comanda unuia dată în limba spaniolă. Tooley o opri când vru să se ducă alături de ei.

- Aminteşte-ţi ce mi-ai promis! îi spuse el.

Ea nu-i dădu nici un argument.

- Vreau o armă, îi şopti ea.

- Fără arme.

- Sunt singura care nu are armă.

- Nici nu ai nevoie, te protejez eu.

Ea ridică din umeri.

- Si dacă vom fi separaţi?

- Mă voi asigura că nu vom fi.

- Si dacă vei fi ucis şi vreun bărbat tamoros mă va viola?

- Dacă se întâmplă asta, îmi iei arma.

- Te urăsc, Tooley!

- Si eu te iubesc, draga mea, aşa că stai lângă mine.

Capitolul 9

Bolivia făcea parte din armata de eliberare care mărşăluia în oraş. Din balcoanele clădirilor înalte lumea arunca confeti, aplauzele şi încurajările se auzeau din toate părţile, dar mai ales de la mulţimea aflată de ambele părţi ale drumului.

Bărbaţi frumoşi, cu ochi negri veneau în fugă spre ea şi-i dădeau buchete de trandafiri; femeile o rugau să le dea şansa s-o atingă; copiii voiau să meargă în rând cu ea, s-o ţină de mână. Era cam greu, dar Bolivia putea să facă faţă.

Apoi, unii dintre membrii armatei de eliberare o ridicară în aer şi mulţimea izbucni şi mai tare în aplauze. începură să repete: Bolivia Smith, Bolivia Smith, să candideze la preşedinţie.

Era o mare onoare pentru ea, dar pe care trebuia să arate c-o merită. Poate că Tamoros avea nevoie de ea, dar
Miami Times avea nevoie şi mai mare. Nu putea părăsi ziarul, conştientă că de acum înainte orice premiu acordat va fi doar al ei.

Privi în jos de pe înălţimea la care se afla şi îl văzu pe Tooley care o privea şi el cu admiraţie.

- Te iubesc, Bolivia, îi strigă el. Eşti cea mai curajoasă şi mai frumoasă femeie din lume.

Sigur că Tooley o iubea, aşa cum o iubea fiecare om din acea mulţime. Işi va lua rămas-bun de la el şi-

l va menţiona în articolele ei. Nu avea nimic împotriva soldaţilor roşcovani care ştiau să facă dragoste până şi într-un dulap pentru mături, dar pe termen lung pe ea o interesa doar cariera.

- Ei, Bolivia, încearcă să rămâi trează, zise Tooley, aflat lângă ea.

- Dar sunt trează, îl asigură ea.

- Nu ne putem permite perioade de odihnă.

- M-ai înfometat, m-ai torturat şi acum...

Tooley începu să râdă:

- Iţi place să dramatizezi?

Bolivia vru să revină la visul ei cu ochii deschişi, dar nu-l putea relua. Se aflau pe un drum desfundat şi trebuia să meargă cu ochii în jos, să nu calce în gropi. Totuşi, vremea era mai bună ca la Miami, pentru că dinspre ocean bătea briza. Bolivia ţinea pasul cu armata de bărbaţi; la distanţă se vedeau ciorchini de case ridicate pe dealuri. Pe marginea drumului păştea câte un măgar sau o capră. Nu prea suporta zonele rurale şi abia aştepta să ajungă în oraş. Abia aştepta să înceapă acţiunea propriu- zisă.

Tooley o prinse după umeri cu un gest camaraderesc. Apoi se aplecă spre ea şi-i şopti:

- Ce-ai zice să facem o mică plimbare?

Bolivia îşi eliberă braţul.

- Am crezut că venim să eliberăm o ţară, nu să mergem la picnic.

- Cine te crezi, Bolivia? Hemingway?

Poate şi pentru ea începuseră să bată clopotele.

- Sau vreun reporter macho care caută zonele de război special ca să aibă subiecte pentru reportaje?

- Oricum, să fii sigur că nu iau bani ca să fac războaie.

- De unde ştii că eu sunt plătit?

- Nu cred c-o faci din curajul convingerii sau din bunătate.

- Scrii tot în clişee, aşa cum vorbeşti?

Bolivia mări pasul, să scape de el. Se afla în faţa lui când văzură primul sat. Oamenii ieşeau din case să vadă ce s-a întâmplat, apoi probabil că le-a spus cineva ce se întâmplă, pentru că unii începură să lanseze urale.

Bărbaţii din sat puseră mâna pe orice se găsea: macete, furci, lopeţi şi li se alăturară. Femei desculţe îmbrăcate în rochii simple, de bumbac, le aduseră hrană şi apă. Bolivia primi o cană cu apă de la o femeie care o privi cu admiraţie cum bea apa. Auzi puşti care-şi rugau părinţii să-i lase să se alăture armatei şi unora chiar li se permise s-o facă. Vor avea ce să-şi amintească toată viaţa.

Uluită, Bolivia se întoarse spre Tooley:

- Este fantastic ce se întâmplă!

- Nu te implica prea mult, iubito, nu este războiul tău!

Ea astfel simţea. Era prima acţiune de acest fel la care
participa.

- Nu te simţi implicat? îl întrebă.

- Am o problemă la piciorul drept, puşca asta cântăreşte o tonă, şi aş da şi o sută de dolari pentru o bere rece. Asta răspunde întrebării tale?

- Pot să-ţi duc eu puşca.

- Nu, mulţumesc. In câte războaie ai fost, Bolivia? Sau nu-ţi mai aminteşti? Acesta nu este un război; dacă avem noroc, nu vom vedea nici măcar o luptă. Dar tu ai vrea un război în toată regula, nu? La început te-ai luptat cu mine, acum ai vrea să lupţi cu armata din Tamoros!

- Dacă asta nu te bucură, nu văd de ce participi.

Tooley începu să râdă.

- Solda este extraordinar de mare!

- Stiam eu, murmură ea, continuând să se distanţeze de el. Nu putea înţelege cum se lăsase atrasă de un mercenar.

După alte douăzeci de minute, treceau de al doilea sat şi locuitorii fuseseră anunţaţi, aşa că bărbaţii îi aşteptau deja. Din nou li se oferi hrană şi apă, de data asta şi fructe. Bolivia luă o piersică bine copată. Tooley o sfătui s-o cojească, dar ea refuză.

- Dacă mănânci fructe nespălate şi bei apă nefiartă, te vei îmbolnăvi cu siguranţă.

- Slăbeşte-mă, Tooley!

- Ce expresie originală! Nu poţi s-o notezi ca să n-o uiţi? Eşti sigură că lucrezi la un ziar?

- Şi sunt un reporter al naibii de bun!

Tooley nu spuse nimic.

- Mai ales după aventura asta voi fi o mare scriitoare.

- Eşti sigură că vei face carieră?

- Ştiu că aşa va fi.

- în cazul acesta, bucură-te de paradă cât vei mai putea, iubito.

Soarele apunea când ajunseră în suburbiile oraşului Santa Lucia, capitala insulei Tamoros, şi luminile parcă aprinseseră cerul. Văzură multe case de carton sau adăposturi din cutii de conserve. Erau oameni care trăiau într-o sărăcie lucie, cum se putea vedea după copiii lor slabi şi câinii jigăriţi. Bolivia spera ca invazia să schimbe situaţia asta.

Cei ce mărşăluiau se opriră să discute cu oamenii.

- Stai aici, îi spuse Tooley, mă duc să văd ce se întâmplă.

Bolivia îl lăsă să plece, apoi se luă după el. Era foarte aproape de conducătorul trupei, când cineva din spate o bătu pe umăr.

Se întoarse şi-l văzu pe Mason.

- Ce cauţi aici?

- De ce ne-am oprit?

- Am înţeles că ne împărţim. Un grup se îndreaptă spre palatul prezidenţial să-i aresteze pe generali, altul se duce la radio să anunţe invazia şi reuşita; alţii vor trebui să menţină ordinea pe străzi. Ascultă sfatul meu şi nu te alătura ultimului grup. Cei din Tamoros mi-au spus că majoritatea armatei se îmbată sâmbătă noaptea.

- Mason, mi-ai putea da o puşcă?

- Regret, Bolivia.

- Vrei să mă duc acolo neprotejată?

- Te rog să i te adresezi lui Tooley, nu mie. Nu am decât această puşcă.

Bolivia scoase portmoneul din buzunarul de la spate şi după ce extrase de acolo o bancnotă de douăzeci de dolari, porni cu banii în mână, în speranţa că va reuşi să cumpere una.

- Ce faci cu banii? auzi o voce. Era a lui Tooley.

Bolivia puse banii la loc în buzunar.

- Haide, mergem la postul de radio.

- Nu vreau să merg la radio, asta este cea mai uşoară misiune.

- Este singurul loc unde ai putea fi de folos.

Tooley o prinsese deja de încheietură şi o remorca după el.

- Fii atentă la ce-ţi spun. Ne vom alătura unui grup din Tamoros, al cărui lider este unul, Eduardo Centavos. Nu scoate nici o vorbă, nu-mi face

probleme; comprende?

- Da, murmură Bolivia reuşind să se elibereze din strânsoarea lui. Se cam săturase de asta.

Grupurile de bărbaţi începuseră să se disperseze pe străzile care duceau spre centrul oraşului.

Tooley şi Bolivia se alăturară grupului lor, în cadrul căruia făceau notă discordantă, fiind foarte înalţi în comparaţie cu cei din Tamoros, foarte mici de statură. Cineva din mulţime îl recunoscu pe Eduardo Centavos şi-l strigă. Bolivia simţea încordarea în aer. Acest bărbat putea fi pe insulă cu un singur scop şi ei îl ştiau.

Bărbatul tamoro, aflat lângă el, îi arătă o clădire aflată în faţă şi Bolivia, ridicând capul, văzu turnul de radio. Se aştepta la vreun fel de rezistenţă, dar deocamdată toată lumea părea să fie de partea lor.

Preluarea staţiei de radio s-a dovedit mult prea uşoară. Toţi i-au întâmpinat cu bucurie. Urcară în camera de transmisie, lăsând două persoane de gardă.

- Ce facem acum? îl întrebă Bolvia pe Tooley.
- Aşteptăm, fu răspunsul lui.
- Ce aşteptăm?
- Un telefon.
- Nu va vorbi nimeni la microfon?
- Ai răbdare, Bolivia. Nu se întâmplă nimic, deocamdată. Numai după ce vom primi telefon de la

palatul prezidenţial vei vedea acţiune.

Bolivia se îndreptă spre singura fereastră a studioului, de unde putea să vadă oraşul. Observă piaţeta din centru, unde cânta un grup de muzicieni. Oamenii se plimbau la braţ, tinerii dansau. Deodată, văzu lumea risipindu-se.

- A început o altercaţie acolo, îl anunţă ea pe Tooley.

- Nu este armata de vină, o informă Tooley, nu avea voie să creeze nici o diversiune.

Sună telefonul şi Centavo ridică receptorul. După câteva minute, acesta vorbea la microfon. Anunţă lumea că avusese loc o lovitură de stat, că generalii erau arestaţi şi că ţara se va îndrepta spre democraţie. Apoi urmă imnul Tamorosului.

- Asta a fost tot? întrebă Bolivia.

- Eşti dezamăgită?

- Mi s-a părut prea simplu.

- Am ştiut eu.

- Ce-ai ştiut?

- Am ştiut că n-o să fii fericită decât dacă eu aş fi fost ucis, iar tu mi-ai fi putut lua puşca.

- Eu însă mă gândeam la mai mult. De ce a trebuit să antrenezi acei oameni dacă ai ştiut că nu veţi întâmpina rezistenţă?

- Posibilitatea exista. Si lor le-a plăcut ce-au învăţat.

Si lui îi plăcuse, era sigură de asta.

- Vino, Bolivia, spuse el prinzând-o de mână. Să mergem în piaţă, să sărbătorim alături de ceilalţi.

- Vreau să transmit articolul, mai întâi.

- Nu încă, o opri Tooley. Mai lasă-le o oră şi apoi o poţi face. Oricum, liniile telefonice sunt întrerupte până le spunem noi să le pună din nou în funcţiune.

- Eşti sigur? îl întrebă ea.

- Absolut sigur. Apelul pe care l-ai auzit, a fost ultimul. Nu se mai poate vorbi fără acceptul nostru.

Când coborâră în stradă, totul se schimbase. Se simţea schimbarea chiar şi în aer. Se îndreptară spre piaţa centrală a oraşului unde lumea dansa, sărbătorea, iar ea văzu soldaţii din armata Tamoros care toastau fericiţi, entuziasmaţi. Oamenii se lăsaseră sub influenţa momentului, dar ea nu putu să nu se întrebe dacă aveau idee cine deţinea acum controlul. Poate că aceşti bărbaţi, la fel ca Tooley, erau plătiţi şi nu le păsa cine o face.

Tooley aduse rom şi Coca Cola, apoi o duse în mijlocul pieţei.

- Ce-ai zice dacă ne-am scoate caschetele? o întrebă el.

- De ce?

- Pentru că vreau să dansez cu tine, dar cu cascheta pe cap, arăţi a bărbat.

Bolivia îşi scoase şi ea cascheta şi i-o dădu unui puşti care abia aştepta. Acesta şi-o puse repede pe

cap, apoi o zbughi fericit.

Tooley o prinse în braţe şi începură să valseze. Oamenii îi priveau, le zâmbeau; unii îl bătură încurajator pe spate pe Tooley.

- Am reuşit, spuse Bolivia. Am eliberat ţara asta.

- Da, este mică, dar liberă acum.

Bolivia începu să simtă şi entuziasmul celorlalţi, dar nu ştia dacă era din cauza romului.

- A ieşit extraordinar! zise ea. Acum, ce mai eliberăm?

- Ai vreuna în minte?

- Canada.

- Canada nu are nevoie de eliberare!

- Atunci, s-o cucerim!

Tooley o privi lung.

- Cred că te-ai îmbătat, femeie!

- Dintr-un singur rom era imposibil!

- Eu cred că totuşi s-a întâmplat, zise el zâmbind. Să mai bem unul!

Mai băură câte un rom şi el îi spuse:

- Vrei să mănânci ceva?

- Nu, mă simt prea bine.

- Cât de bine?

Bolivia vorbea, zâmbind cu gura până la urechi, privindu-i pe cei din jur. Datorită ei, erau liberi acum. Datorită ei se restaurase democraţia în Tamoros.

- Haide să dansăm, zise ea.

- Am o idee şi mai bună, răspunse el.

- Da, ştiu la ce te referi, dar nu văd nici un spaţiu pentru măturі aici.

- Poate nu, dar intercontinentalul este chiar acolo. Sunt convins că ne-ar închiria o debara. Sau chiar o cameră.

- Dumnezeule! exclamă Bolivia. Cu un pat adevărat!

- Cu duş şi apă caldă!

- Şi room service!

- Şi am putea dormi decent peste noapte!

- Nu conta pe asta, zise Bolivia. Nu se putea gândi nici la război, nici la romul băut, nici la o combinaţie între ele, dar nu voia să-şi imagineze că ar folosi patul pentru a dormi. Nu cu Tooley alături.

Se îndreptară spre hotel şi intrară. Tooley avea ceva bani la el, dar nu şi cărţi de credit, aşa că Bolivia întinse cartea ei de credit recepţionerului, cerându-i în schimb chitanţă pentru cameră. Un lucru prostesc poate, dar sentimental.

Se dovedi a fi un hotel de mâna a doua, dar li se păru extraordinar. Făcu repede duş, dar când ieşi, Tooley deschisese uşa spre balcon. De undeva, adusese o sticlă de vin. îi oferi şi ei un pahar din care

ea sorbi înainte de a i-l înapoia.

Sub balconul lor, se desfăşura o adevărată fiesta. Arăta ca şi cum toată populaţia insulei se strânsese aici, oamenii râdeau, dansau, se îmbrăţişau.

- Mă simt ca o regină care-şi priveşte supuşii, zise Bolivia. Mi se pare grozav să faci oamenii fericiţi!

- Generalii cred că nu sunt la fel de fericiţi.

- Ei bine, eu sunt. Este cea mai frumoasă zi din viaţa mea, spuse ea, sperând ca ziua să se termine şi mai frumos. Dacă ar fi fost măcar pe jumătate la fel de pasionant ca în scena din debara, ar fi fost mulţumită.

- Si seara nu s-a încheiat încă, îl auzi pe Tooley.

Se întoarse spre el. Pentru o clipă, Bolivia regretă că nu avea un aparat de fotografiat să imortalizeze clipa: un cuplu fericit în balcon, alţi oameni fericiţi sub balcon. Iar Tooley o săruta si ea se pierdu în acest sărut.

Deodată, deschise ochii mari.

- Mă scuzi o clipă? spuse el.

Presupuse că Tooley se dusese în baie, aşa că intră si ea în cameră să-l aştepte fericită pe pat.

Dar când intră, observă că Tooley vorbea la telefon. Bolivia nu ştiu ce o înfuria mai tare; faptul că se scuzase tocmai când se sărutau ca să vorbească

la telefon, sau c-o minţise că nu funcţionează telefoanele.

îl auzi spunând:

- Da, aştept.

- Parcă spuneai că nu funcţionează telefoanele!

- Funcţionează doar în hotel, o lămuri el.

- Pe cine ai sunat?

Tooley acoperi receptorul cu palma.

- Vrei să aştepţi un pic afară, Bolivia? Ii aruncă un zâmbet atât de cald, încât deveni suspicioasă. încercă să glumească.

- Ce este, Tooley? Aveai o întâlnire pe care n-o poţi amâna?

El încercă să zâmbească, dar apoi fu nevoit să vorbească în receptor.

- Un telex jos? Grozav, cobor imediat ce dau nişte telefoane. Te rog, fă-mi o favoare. Să nu-l dai nimănui altcuiva.

Bolivia îşi încrucişă braţele la piept.

- Ce se petrece aici, Tooley?

- Nimic, iubito. Ce-ar fi să mă aştepţi puţin afară? Bolivia nu vedea încă roşu în faţa ochilor, dar era foarte aproape de această stare.

- Pentru ce ai nevoie de telex?

- O să-ţi explic mai târziu, nu am timp acum.

- Ba o vei face chiar acum, Tooley.

Dar el se adresa cuiva:

- Jeff, sunt eu, Tooley. Fii atent la ce-ţi spun. Diseară la ora zece...

Cu o mişcare ă decisă, Bolivia smulse firul telefonului din perete.

Furios, Tooley strigă la ea:

- De ce naiba ai făcut asta?

- Ce încerci să faci? Să-mi strici reportajul exclusiv? Este un procedură jalnică...

Se făcu tăcere, apoi Tooley ridică privirea din pământ şi-i spuse:

- A venit momentul să te trezeşti, Bolivia.

- Ar trebui să te arunc de la balcon pentru ce mi-ai făcut! strigă ea. Ai face orice pentru bani, nu? Nu eşti decât o prostituată masculină!

- Chiar ai crezut că tot timpul acesta am fost clandestin doar pentru că aveam pistol?

- Nu, mi-am închipuit că eşti plătit pentru ceea ce faci.

El zâmbi batjocoritor.

- Sigur că sunt! De New York Tribune!

Pentru Bolivia, fu o mare lovitură.

- Aşadar, eşti un blestemat...

- De reporter, la fel ca tine.

- Oricum, n-o să-mi iei exclusivitatea!

- Iubito, eu am ajuns primul aici! Sunt sigur că vei scrie şi tu un articol bun pentru ziarul tău. Gândeşte-

te că dacă n-aş fi fost eu, n-ai fi ajuns aici.

- Dacă n-ai fi fost tu, n-aş fi pierdut vremea şi aş fi trimis articolul de acum... bombăni ea. Dacă-ţi închipui c-o să scapi uşor, te înşeli. Bolivia se aruncă spre el să-l lovească, dar Tooley o prinse de mâini şi o ţinu strâns. Apoi îi legă mâinile la spate cu o cravată.

- Nu te supăra, iubito, spuse el încercând s-o ţină ca să nu-l lovească.

- Dacă nu mă dezlegi imediat, Tooley...

- O să te încui aici, să fii liniştită până cobor, apoi vin să discutăm.

- Nu mai avem nimic de discutat, trădătorule!

- Si tu ai fi făcut acelaşi lucru cu mine.

Bolivia ar fi vrut să-l lovească.

- M-ai minţit în permanenţă.

El rânji.

- Ei, aproape în permanenţă...

- Eşti un şobolan împuţit.

- Fii rezonabilă, Bolivia. Nu puteam risca să-mi fie suflat articolul de sub nas. Acum, te rog, fii bună şi aşteaptă-mă.

Tooley o lăsă în mijlocul încăperii şi după ce ieşi, încuie uşa.

Pe naiba! Tooley nu avea să-i ia exclusivitatea reportajului! Se ridică, se duse spre locul de unde smulsese telefonul din perete, îl lovi cu piciorul cu

toată puterea. Tooley se înşela, dacă-şi imagina c-o poate ţine închisă în acest loc.

Se întoarse spre măsuţa din încăpere şi începu să se lovească de ea; după câteva clipe, eşarfa cedă şi era liberă.

Se duse la balcon şi privi în jos. Era la etajul trei, prea sus ca să poată sări. Dar încercă să se ridice peste parapetul balconului, în aşa fel încât să ajungă la balconul de la etajul doi. Apoi la primul, şi de acolo sări în stradă. Alergă imediat în holul hotelului şi întrebă unde se afla telexul. Funcţionarul îi arătă biroul din spate unde Tooley tocmai lucra.

El n-o văzu, pentru că era cu spatele . Bolivia, care văzuse o maşină veche de scris într-un colţ, o ridică apoi o trânti peste telexul la care lucra el.

- Ce naiba se întâmplă? răcni Tooley, dar ea, văzând că se îndreaptă spre telefon, i-o luă înainte, lovindu-l cu unul din scaune în cap.

Urmări cu satisfacţie cum Tooley cade secerat. îi verifică pulsul să se asigure că nu l-a ucis, apoi smulse telefonul din perete înainte de a ieşi din încăpere.

Odată ce ieşi din hotel, o rupse la fugă; trebuia să găsească un telefon şi asta foarte repede, dar să-şi şi schimbe înfăţişarea, pentru că Tooley urma să vină după ea. Şi nu venea singur.

Se îndreptă spre un magazin pentru turişti, de

unde ieşi după câteva minute îmbrăcată în pantaloni de bumbac cu tricou pe care scria Tamoros şi şapcă. Acum arăta ca orice turist de pe insulă.

Intră în cel mai apropiat hotel şi întrebă dacă aveau telex.

- Sigur că avem, i se răspunse într-o engleză perfectă. Avem chiar şi fax.

- Telefoanele funcţionează? întrebă ea.

- N-au fost defecte niciodată! răspunse recepţionerul.

Altă minciună a lui Tooley.

îl sună numaidecât pe Henry.

- Ce bine că te găsesc la birou la ora asta! Henry, am un reportaj extraordinar pentru tine.

- Unde te afli, Bolivia?

Ea trase aer adânc în piept.

- Tamoros.

- Dumnezeule! Aşadar, e adevărat!

- Ce să fie adevărat, Henry?

- A avut loc o invazie, nu?

- Cum ai aflat?

- Ne-am închipuit, Bolivia. Eu şi amica ta, Anne. Am gândit chiar şi titlul articolului de mâine.

- Henry, nu ştii prin ce am trecut pentru reportajul ăsta, iar tu îmi simplifici munca într-atât!

- Abia aştept să aflu veştile tale, Bolivia!

- Henry, mă poţi lua de pe insula asta? Aş putea fi

la redacţie în câteva ore, să scriu reportajul.

- Bolivia, voi suna un prieten de la ambasada americană de acolo, care să te ajute.

- Si eu cu ce mă aleg pentru reportajul ăsta, Henry?

- O să-ţi măresc salariul, îţi decontez toate cheltuielile.

- Nu vreau bani, vreau Beirutul.

Tăcere.

- Beirutul nu este un loc pentru o femeie.

- Henry, am participat efectiv la invazia asta. De ce crezi că nu m-aş descurca la Beirut?

- Vorbim când ajungi aici.

- Nu, stabilim acum, altfel dau reportajul altui ziar.

- Nu poţi face asta!

- încearcă să vezi dacă pot!

- Bine, ai acceptul meu.

- îl vreau în scris.

- îl vei avea când te întorci.

Funcţionarul ambasadei o conduse la aeroport.

- Acesta este ultimul avion care pleacă spre Statele Unite, până se rezolvă situaţia aici.

- Apreciez efortul.

- Dacă vrei să mai stai în vacanţă, nu este nici o problemă.

Chiar de la început, omul presupusese că este turistă, probabil vreo iubită de-a lui Henry.

- Nu, vreau să mă întorc.

Nu era singură la aeroport. Era plin de turişti.

- Te descurci singură de acum? o întrebă funcţionarul de la ambasadă.

- Cu siguranţă.

- Transmite-i salutări lui Henry din partea mea.

- O voi face. Şi... mulţumesc.

Ar fi vrut să-şi cumpere ceva de mâncare, dar îl zări. El nu apucase încă s-o vadă. Era evident că şi el pleca tot cu acest avion. Ea nu apucase să-i transmită reportajul lui Henry, iar dacă Tooley o vedea, acest lucru nu mai avea cum să se întâmple.

Când auzi că se anunţa zborul ei, văzu doi ofiţeri de pază ai aeroportului, luă o mină speriată şi fugi spre ei.

- Ajutor! le spuse în engleză. Bărbatul de acolo...

- Ce este? Ce s-a întâmplat?

- Bărbatul acela înalt, cu părul roşu.

- Soldatul?

- Da.

- Ce s-a întâmplat, miss?

- Si-a descheiat pantalonii şi...

- Ăsta crede că poate să facă orice în ţara noastră? zise celălalt în spaniolă.

- Un american arogant, zise şi celălalt. Să-i dăm o lecţie înainte să facă asta cu una din femeile noastre.

Cei doi se îndreptară spre locul în care se afla

Tooley; acesta făcu un lucru foarte neinspirat. O văzu şi-i zâmbi. Cei doi se repeziră spre el.

Când se afla foarte aproape de îmbarcare, îl văzu pe Tooley escortat de cei doi bărbaţi. Stiind că nu avea acte de identitate la el, îi va lua ceva timp să se lămurească cu cei doi ofiţeri. între timp, ea va fi la Miami, scriindu-şi reportajul. O, da, cea mai dulce răzbunare!

Capitolul 10

- Bună seara. Sunt Ned Cooper; ascultaţi Newsline.

Se transmitea un film despre Tamoros, iar vocea crainicului oferea detalii despre invazie. Eduardo Centavo îl îmbrăţişa pe Tooley, iar mesajul lui era foarte clar; Tooley fusese unul din cei care înlăturase dictatura militară din Tamoros.

- în seara asta îl avem alături de noi pe reporterul de la New York Tribune, bărbatul care a lucrat sub acoperire ca membru al forţelor invadatoare, vechiul meu prieten şi coleg, Jim O'Toole.

- Mă bucur că m-ai invitat, Ned.

- Din Tamoros, ne vorbeşte Eduardo Centavos.

Apoi Ned i se adresă lui Tooley:

- Cum naiba ai reuşit să pui toată invazia la cale, Tooley? Tooley părea foarte obosit, dar nu uita să arboreze

rânjetul său obişnuit, care pe Bolivia o scoase din sărite.

Acesta ar fi trebuit să fie interviul ei. Dar reportajul ei despre o femeie reporter care a fost luată prizonieră în junglă şi apoi a făcut parte din forţele invaziei era mult mai interesant decât ce scrisese Tooley despre aventurile sale din junglă.

Deodată, Ned îl întrebă:

- Ce-mi poţi spune despre reportera aia de la

Times? Cum arăta?

- Ned, ştii cum sunt femeile reporter care consideră că în zonele de luptă ar trebui să existe aer condiţionat....oricum, era o pacoste...

Bolivia lovi ecranul televizorului cu piciorul şi scăpă de figura lui arogantă.

***

Se mai calmă când îşi revăzu prietenele, pe Anne şi pe Sandy.

- Arăţi foarte bine, îi spuse Anne.

- Este uimitor ce pot face şamponul şi un duş bun, răspunse Bolivia. Sandy vine?

Rochia pe care fu nevoită s-o probeze i se potrivi perfect chiar de la început.

- Ce voi încălţa la rochia asta? întrebă Bolivia, uitându-se la gleznele care purtau urmele lanţurilor cu care fusese legată.

- Sandale, cu sau fără tocuri.

Sandy le aştepta în restaurant.

- Ar trebui să vezi ce frumos s-au purtat cu mine după ce m-au ţinut închisă... începu Sandy. Dar acum, Bolivia, vreau să aud ce ne vei povesti despre aventura ta.

- Ai citit reportajul meu?

- Pe cel despre invazie, nu, doar pe cel despre bărbatul cu părul roşu. Mi-am închipuit c-ai fugit cu el.

- Dacă te referi la acel gunoi numit Tooley... începu Bolivia. Ştiţi ce mi-a făcut? M-a legat!

- Şi tu nu l-ai lovit? Ştii tu, una din acele lovituri bine ţintite... Păcat, am crezut că te-ai îndrăgostit de un bărbat de calitate.

- Mai bine să comandăm, pentru că mor de foame, le spuse Bolivia.

- îl iubeşti? o întrebă Anne.

- Nu, nu mi-a mai plăcut.

- Cum aşa? Ţi-a plăcut când era în scaunul cu rotile şi acum nu-ţi mai place?

- Ştiţi ce mi-a făcut în cele din urmă? M-a legat fedeleş şi m-a încuiat în camera hotelului ca să transmită el articolul în exclusivitate.

Sandy şi Anne schimbară priviri.

- Dar şi tu ai fi făcut acelaşi lucru.

Bolivia lăsă ochii în jos.

- A, era să uit, zise Anne. Repetiţia va fi în casa lui Jack vineri seara.

- Şi petrecerea burlacilor? întrebă Sandy.

- Am ceva mai bun în minte, dar va fi o surpriză.

Ar fi putut fi cea mai bună săptămână din viaţa Boliviei. După publicarea articolului în exclusivitate, ar fi început să primească invitaţii de la toate posturile de televiziune, să fie tratată ca reporterul anului. Dar oriunde se uita, îl vedea pe Tooley. Chiar când se felicita că trecuseră câteva ore fără să se gândească la el, intră într-un magazin unde-l văzu pe coperta unei reviste. Iar dacă intra într-un bar îl şi vedea vorbind pe un post de televiziune.

Ce-i drept, fusese şi ea invitată să vorbească despre Tamoros, dar când ajunse acolo o aştepta un grup de refugiaţi care o întrebară tot despre el.

în repetate rânduri ridică receptorul să-i telefoneze, să aibă o discuţie aprinsă cu el. Apoi îşi aminti observaţiile pe care le făcuse despre ea la televiziune şi trânti receptorul. Cel mai bine era să se ducă tot mai departe de el; numai astfel îl putea da uitării.

***

Supriza Annei a fost o invitaţie pentru cele trei prietene la un salon de cosmetică; doar ea ştia ce le va oferi. Sandy şi Bolivia, care nu mai vizitaseră un astfel de salon, nu ştiau la ce să se aştepte. înotară în piscină, se bronzară, apoi consumară nişte sandvişuri minuscule, cât să nu sufere de foame. Apoi au trecut la masaj şi saună. Li s-au făcut tratamente faciale, părul le-a fost şamponat şi tratat. Bolivia şi l-a mai scurtat, Sandy l-a tăiat scurt, doar Anne şi-a făcut câteva şuviţe.

Bolivia s-a strecurat afară şi s-a întors cu o sticlă de şampanie. La întoarcere , le-a găsit pe cele două făcându-şi manichiura şi pedichiura; apoi şi-au îmbrăcat rochiile.

Deveniră toate sentimentale şi nostalgice realizând că o perioadă frumoasă din viaţa lor se încheia.

- Trebuia să se întâmple odată, zise Sandy, la care efectele şampaniei începuseră să se vadă imediat.

- Parcă v-am mai spus doar că nu plec nicăieri, le potoli Anne.

- Da, dar nu va mai fi la fel.

- Pe mine mă puteţi vizita la Beirut, le spuse Bolivia.

- V-am spus că am un iubit nou? le informă şi Sandy.

- Nu, cred c-ai neglijat tocmai acest fapt.

- L-am invitat la cununie, le spuse Sandy.

- Eu n-am chef să-mi aduc nici un iubit, se confesă Bolivia.

- îl cheamă Chance, continuă Sandy. Chance Madrigal.

- E însurat? se interesă Anne.

- Nu.

- Vezi să nu te măriţi şi tu! îi spuse Bolivia, gândindu-se că toate prietenele ei se vor mărita şi nu va mai avea cu cine să iasă la bere când va reveni în oraş.

- Nici nu sunt sigură că-mi place! exclamă Sandy, indignată. Apoi începu să plângă fericită, pentru că prietena lor, Anne, îşi găsise bărbatul potrivit.

- Anne va fi o mireasă foarte frumoasă, acum îmi pare rău c-am refuzat să îmbrăcăm rochii roz de domnişoare de onoare.

Anne le zâmbea.

Bolivia gândea că nunta Annei va avea loc într-o zi perfectă. Nu era nici cald nici frig, nu ploua nu bătea vântul.

Se duseră la apartamentul ei să se îmbrace cu rochiile, apoi urcară în Oldsmobilul închiriat de Anne pentru nuntă şi plecară spre casa lui Jack din Coral Gables.

Nici nu ajunseră bine, că imediat începură să sosească invitaţii.

- Ţi-ai invitat şi foştii iubiţi? o întrebă Sandy.

- Acum ţin de domeniul trecutului, o linişti Anne. Apropo, Bolivia, l-am invitat şi pe Henry.

- Pe şeful meu? exclamă Bolivia.

Anne arăta atât de frumos în rochia de mireasă ! Sandy nu mai părea de doisprezece ani ca de obicei, ci de cincisprezece.

Bolivia nu-şi dădea seama cum arăta. Se îmbrăca mereu sport, aşa că rochia lungă o stânjenea teribil. Ca s-o vadă mulţumită pe Anne, acceptase să se rujeze cu un ruj corai dar refuzase machiajul. Pălărioara îi plăcea, la fel şi florile de pe borul acesteia.

- Când coborâm? le întrebă.

- Când începe muzica.

- Care muzică? întrebă Bolivia.

Anne le privi un pic stânjenită.

- Mama a insistat să cânte la pian.

Porniră spre scară , dar observară un tip cu o cameră care înregistra orice mişcare. Intrară toate în sufrageria casei, unde avea loc ceremonia.

Jack stătea lângă preotul care urma să-i cunune. Anne şi Jack îşi ocupară locurile în faţa preotului.

Se auzi soneria.

Preotul ridică din sprâncene şi începu. Bolivia se abţinu să verse lacrimi, dar când Anne şi Jack se îmbrăţişară şi se sărutară în final, se simţi cam emoţionată.

- Masa şi băutura sunt servite afară, spuse Anne tuturor.

Atunci, Bolivia îl zări.

- Dumnezeule! exclamă Sandy. El este ...?

Bolivia încuviinţă, neputând să-şi ia ochii de la el. Tooley se bărbierise, păstrându-şi doar mustaţa, iar părul lung îi era legat la spate.

Lumea invitată se dădu la o parte spre a-i face loc să treacă. Bolivia nu putu să nu recunoască; era un bărbat frumos, îmbrăcat într-un costum impecabil.

- Este un tip fascinant, şopti Sandy. Arată ca şi cum ar putea invada singur un teritoriu.

Bolivia se simţi luată de mână şi o văzu pe mama Annei.

- Nu te-am mai văzut de mult Bolivia! îi spuse aceasta. Tu când te măriţi?

- N-am nici o grabă.

- Dar nu întineriţi fetelor, le reaminti doamna

Larkin şi plecă.

- Cel de acolo e Tooley? o întrebă Anne pe Bolivia în şoaptă.

- Cine l-a invitat?

- Se pare că Henry.

Bolivia se încuie în baie.

- Bolivia, ieşi de acolo şi comportă-te ca un adult! Vreau să mi-l prezinţi pe Tooley.

- De ce nu te duci să te prezinţi singură?

- Bolivia, este cununia Annei, n-o poţi strica! Uite, un prieten vrea să-ţi vorbească.

- Bolivia, am venit aici cu un coleg al nostru care te-a căutat la birou, iar când i-am spus că eşti la cununie s-a autoinvitat.

- Tipul acela este la fel de drăgălaş ca o cobră care stă să te atace, Henry.

- Arăţi foarte bine astfel îmbrăcată, Bolivia, îl auzi pe Tooley.

- Şi tu cine te crezi? Humphrey Bogart, în Casablanca? Bolivia se duse la chiuvetă îşi udă palmele, apoi le
săpuni bine.

- Ce vrei să-mi faci, Bolivia? o întrebă Tooley când o văzu îndreptându-se spre el.

- Asta! zise ea punându-i palmele săpunite la ochi. Auzi un strigăt de durere, deschise uşa şi fugi.

Tooley rămase pe loc, cu mâinile la ochi.

- Ce i-ai făcut? o întrebă Sandy.

- I-am săpunit ochii.

- întotdeauna tratezi bărbaţii aşa? o întrebă Chance, invitatul lui Sandy.

- Da, răspunse Bolivia ridicând bărbia sfidător.

Bolivia se îndreptă spre o altă amică a lor, Ginger, căreia îi ceru maşina, ca să plece.

- Bolivia, nu poţi pleca acum, o opri Ginger.

- Vrei să pleci undeva? auzi vocea lui Tooley.

Se întoarse spre el, gata să-i arunce paharul cu şampanie în ochi, dar el o prinse de încheietură şi şampania se vărsă pe podea.

- Nu te-au învăţat părinţii ce trebuie să eviţi să faci în public? o întrebă el. Uite ce mi-ai făcut! Dar nu sunt supărat pe tine. Nu sunt supărat nici pentru ce mi-ai făcut la aeroport. Nu m-am supărat, pentru că mi-a plăcut articolul pe care l-ai scris. Era plin de clişee, dar la ce mă puteam aştepta?

Bolivia strânse din pumni, se dădu un pas înapoi, dar el o prinse din nou de încheietura mâinii.

- Ştii că mai poţi fi legată.

- N-ai îndrăzni!

Sandy se apropiase de Tooley, întinzându-i un cordon puternic.

- Nu pot să cred! exclamă Bolivia. Prietena mea face corp comun cu duşmanul!

***

Bolivia ar fi vrut să-l lovească pe Tooley dar şi să-l sărute. Ar fi vrut să-l ucidă dar şi să facă dragoste cu

el. O, de ce se îndrăgostise tocmai de bărbatul pe care-l ura? îl văzu apropiindu-se.

- îţi aminteşti ce probleme mi-ai creat la aeroport?

- Da.

- A durat ceva până au înţeles despre ce era vorba. Am înţeles că pleci la Beirut. Singură?

Ea îşi muşcă buzele, evitându-i privirea.

- Poate m-am gândit să te iau cu mine. Ca asistent. Dar ţi-am spus vreodată cât te urăsc, Tooley?

- Da, iubito, şi eu te urăsc la fel de mult, îi răspunse el, o prinse în braţe şi o sărută.

- Ai văzut scena? Anne o întrebă pe Sandy.

- Am văzut-o.

- Cred că într-un minut se vor lua la bătaie.

Sandy zâmbi.

- Da, asta vă urma.

- Ţi-ai imaginat-o vreodată pe Bolivia atât de înnebunită după un bărbat?

- Niciodată.

Anne zâmbi.

- Sunt un cuplu perfect.

- Un cuplu alcătuit în ceruri.

Anne pufni în râs:

- Acum vorbeşti ca maică-mea!

Sfârşit